

Dodeman

Rutger Willem Weemhoff

DODEMAN

misdadroman

door

Rutger Willem Weemhoff

Curriculum Vitae Rutger Willem Weemhoff

Weemhoff ziet zichzelf als een duivelskunstenaar.

Na zijn klassieke opleiding aan het gymnasium in Voorburg en de Toneelschool te Amsterdam, betrad Rutger Willem Weemhoff begin jaren zeventig de planken.

Acteur

Als jong acteur speelde hij bij gezelschappen als *Toneelgroep Centrum* en *Poëzie Hardop* en baande zich allengs een eigen weg in theaterland. In 1977 pionierde hij in eigen beheer met de solovoorstelling *De Jongste Dag*, een succesvolle vernieuwende muziektheaterproductie, die in Nederland echt opzien baarde. Zo speelde hij daarin voor het eerst in NL een *draaqueen*. Enkele jaren later richtte hij zijn eigen theatergroep op: *Toneelgroep Acht Oktober*, waarmee hij het theater tot dichtbij de mensen bracht, in een tent in een nieuwbouwwijk, of soms gewoon op het biljart in een lokaal café.

Op televisie liet hij eveneens zijn sporen na: van satirische producties met zijn eigen *Videotheater* op de Amsterdamse kabel (Lubbers!), tot aansprekende rollen bij de landelijke televisie in o.a. *Titaantjes*, *Dubbelleven*, *Vrouwenvleugel* en

Goudkust, waarna hij nationale bekendheid verwierf in de rol van *Bad Guy*, magnaat Henri van Cloppenburg.

Regisseur

Hij maakte in de jaren '80 als schrijver/ regisseur een drietal door hem zelf geschreven televisiedrama producties voor de NOS televisie:

De Werking, Dansen wij vanavond, Ondergangen.
Te zien via links achterin. Daar treft u nog veel meer links naar diverse multimediale producties van de auteur.

Cultuurfilosoof

Weemhoff is echter méér: hij is ook een denker. In de jaren '80 volgde hij een deelstudie *filosofie* aan de Universiteit van A'dam.

Zijn boek *FilosofievandeDood.nl* trok de aandacht van *Filosofie Magazine*, dat hem interviewde in 2002 als '*filosoof van de dood*'.

Zijn levensmotto, met een knipoog:

*'Filosofie van de Dood, da's pas leven!
Ik sterf, dus ik ben (niet).'*

Auteur

Als *auteur* is hij onvermoeibaar. Hij schreef diverse romans, korte verhalen, filosofische traktaten en essays, toneelstukken, filmscenario's en poëzie.

En talloze blogs! Zijn oeuvre is veelzijdig, eigenzinnig, doordrenkt van humor, ernst en intellect: <https://www.uitgeverijpartout.nl/blog>

Om dit alles onafhankelijk en onder eigen vaandel uit te dragen, richtte hij al in 2005 zijn eigen ideële uitgeverij op:

[UitgeverijPartout.nl](https://www.uitgeverijpartout.nl)

Partout is overal !!

contact: info@uitgeverijpartout.nl

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd zonder nadrukkelijke toestemming van de uitgever. De mensen van de buitenwereld is een novelle, een gratis 'telefoonboekje' dat zich, - dankzij de korte hoofdstukjes, makkelijk laat lezen. Het is bedoeld als promo om te downloaden op uw mobiel of iPad, laptop e.d. en is ook als boek verkrijgbaar op de website:

<https://www.uitgeverijpartout.nl/al-ons-aanbod>

Behalve deze novelle treft u achterin nog tal van YouTube links naar het multimediale werk van de auteur en een uitgebreide bibliografie van diens complete oeuvre.

Alle handelingen en uitspraken die aan de personages in dit boek worden toegeschreven – zowel de bestaande personen als de verzonnen figuren – zijn geheel en al fictioneel. Dit is een novelle.

Copyrights: Uitgeverij Partout Amsterdam 2010

*Het is geen lafheid en geen lafheid ooit geweest,
wanneer een mens, voor wreder lot bevreesd,
gruwt van zijn leven en de dood verkiest...
't Is beter met een mild gemoed te sterven dan
heilloos te vergaan van leed en pijn, die geest en
waardigheid bederven. Hoe vaak reeds was de
dood een reddingslijn! Maar velen die zijn
tussenkomsst verwerpen, weten nog niet hoe zoet
hij soms kan zijn.*

Guilano de Medici

DEEL I

PROLOOG

U kent mij nog niet en dat is maar goed ook. Wie de moed heeft en ook nog de tijd heeft om een boek te lezen kan soms in allerlei opzichten verdwalen in een denkbeeldige wereld waar hij helemaal niet wil vertoeven. Het is met boeken als met de werkelijkheid: die sterft voortdurend onder je handen. Ik bedoel, alleen op dit moment al, hier en nu, wat gebeurt er wel allemaal niet tegelijkertijd? Laten we beginnen met het tortelduifje dat net flink gepakt is door een mannetje en dat juist nu op nog geen twee meter afstand boven mij zit te koeren op het dak van mijn Tempel. Wat wil zij toch van mij, ik beantwoord haar gekoer zo nauwkeurig mogelijk, - ja ik kan met vogels spreken -, maar dan klapwiekt zij al weg, op zoek naar een nieuw mannetje, van haar eigen soort...

Tegelijkertijd stoppen elders juist nu een stelletje opgeschoten jongens ergens in Zuid-Amerika uit verveling een jonge rat in de kut van het lokale sletje, bij wijze van experimentje, en zal de rat zich ongetwijfeld eens flink aan haar te goed doen. Zal de God van de Bergen de oude Tibetaanse dame met het getaande gezicht, die juist nu op haar bankje met haar gezicht naar de ondergaande zon op het punt staat te sterven, naar de Hemel

dragen? Een Indiase motorrijder snelt over bochtige weggetjes met ongehoorde snelheid, na een scherpe bocht schept hij juist nu per ongeluk een Heilige Koe, zijn motor maakt een verschrikkelijke schuiver, de rijder breekt zijn nek. De Heilige Koe echter blijft ongedeerd.

Overal beluister ik het zwoegende gehijg van parende mensen: de hartenklop van de mensheid die altijd maar doorgaat, bonzend. In de bomen, over de uitgestrekte zeeën, klinken de evolutionaire kreten van de talloze schepsels die elk moment opnieuw schreeuwend klaarkomen. Niet alleen die van mensen, maar ook die van apen, olifanten, pauwen, struisvogels, en zelfs stinkdieren. De eeuwige muzak van de liefde. Ik zit met gesloten ogen hoog op het door mij met organisch materiaal beklede terras dat geconstrueerd is met bamboepalen – een torenhoog groen staketsel, mijn Tempel, en terwijl ik luister naar de monoloog van de zee beneden mij, visualiseer ik met gesloten ogen de golven van de baai voor mij, met de woeste en kale bergen rondom, de stoffige struiken en cactussen op de berghelling achter mij, het hagelwitte strand beneden mij, ik kan dit landschap wel dromen. Vanochtend passeerde een slang mijn rustplaats die zich in de grot hierachter mij bevindt..

Het is al wekenlang droog en de hitte is ook vandaag weer zo hevig dat het vocht vanzelf uit je poriën druipt en meteen verdampt. Maar in de grot

druipt het koude water al miljoenen jaren onafgebroken en gestaag. Puur levenswater, of is het juist het doodselixer voor de talloze overledenen, die hier ieder weekend feest komen vieren, hoeveel zijn er hier in de ontelbare grotten wel niet gestorven? Hoe dan ook, dit is een oase van groen, een paradijsje. Ben ik de laatste sjamaan? Urenlang heb ik vanochtend de visioenen aan mij voorbij zien trekken, mijn hersenen koken van het bloed, het sperma, de kots en het slijm, de hartverscheurende tranen van de mensheid. Maar ook de broosheid van een eerste kus heb ik op mijn droge lippen gevoeld, de poëtische aanrakingen van een meisje dat haar jongen voorzichtig voor de eerste keer aftrekt, vol verwondering over zijn stijve lid. De tedere homeostase van een constante verliefdheid. Het gejuich van een uitzinnige menigte die een nieuwe landelijke politicus op handen draagt dreunt nog in mijn oren na, evenals het bevrijdende lachen van duizenden vrouwen die vandaag hun eerste kind hebben gebaard.

Er is veel ellende in de wereld, maar ook veel geluk. Wij mensen zijn engelen en monsters tegelijk, ik zal het hierna aan u verhalen, mits u bereid bent om met mij tot in de diepste krochten van uzelf af te dalen... U bent dus gewaarschuwd, u zult over dingen gaan lezen die u niet voor mogelijk had gehouden, magische gebeurtenissen, die voor mij de gewoonste zaak van de wereld vormen. Ik neem u mee naar de riolen van de ziel,

maar ook zal ik u tonen hoe de hemel eruitziet, ik moet wel, het zit allemaal in mijn hoofd en anders word ik gek. Ik ga u dus overladen met het relaas van mijn krankzinnige leven, en van mijn onvoorstelbare dood, u zult versteld staan van mijn vergezichten, mijn filosofie, mijn beperkingen en mijn genialiteit.

U zult soms licht geraakt zijn, dan weer diep ontroerd, u zult verschrikkelijk kwaad worden, maar u zult ook van dit boek gaan houden, u zult de aandrang voelen het te verscheuren, maar u zult ook iedere bladzijde, ja ieder woord, uw verdere leven blijven koesteren.

De prijs die u betaalt is hoog: nooit meer kunt u zich verschuilen achter uw huidige façade, dat goed gespeelde personage, achter dat prachtige dodenmasker. U zult afgepeld worden, naakt en koud staat u voor mij en ik ken geen genade.

U doet er goed aan dit alles nauwkeurig te overdenken voordat u besluit verder te lezen.

Intussen start ik alvast de speelfilm van mijn ziel.

Ah! Ik zie u al meteen nieuwsgierig kijken, nu, vooruit dan maar. Mag ik alleen nog even uw toegangkaartje zien? U bent net op tijd, want de voorstelling gaat juist nu beginnen. U zit - wegens overweldigende belangstelling - daar, op de voorste rij.

Daan Dodeman

De stad van mijn Grootvader ligt in Nederland: Den Haag. Het is met zijn eeuwenoude centrum : Binnenhof, Lange Voorhout, Denneweg sinds jaar en dag de zetel, ziel en zaligheid van Stadhouders geweest, van Raadspensionarissen, Koningen en Prinsen, en tegenwoordig van de Nederlandse Regering. Het is als vanouds een kosmopolitische stad, met zijn talloze ambassades en consulaten. De vele duizenden expats die er tegenwoordig huizen echter zal de beroemde uitspraak van haar ereburger, de meesterschrijver Louis Couperus, waarschijnlijk worst zijn: “Zo ik iets ben, ben ik een Hagenaar.” Grootvader was een overtuigd ambachtsman, en runde op het Spui een goed lopende rijtuigenmakerij. Hij beheerste dit moeilijke ambacht zelf als de beste, en draaide zijn hand niet om voor een uit het duurste hout vervaardigd fraai gebogen nieuw spatbord, of de vakkundige reparatie van een zwaar beschadigde gebolde rijtuigdeur, of, en dat was zijn hard core business: een nieuwe ijzeren band, op de millimeter strak gesmeed om een houten wiel. Overal waar je keek in zijn werkplaats stonden de houten wagenwielen, in alle soorten en maten, en de assen die maar al te vaak braken op de harde kasseien smeedde hij om als nieuw en wel zo dat hij er levenslange garantie op durfde te geven. Altijd brandde een gloeiendheet smidsvuur in de hoek, het geklop en

gehamer ging door van 's morgens vroeg tot laat in de avond, hij kon het vele werk nauwelijks bijbenen. Ook bouwde hij weleens tussen de dagelijkse bedrijvigheid door in opdracht geheel nieuwe rijtuigen, volgens de nieuwste technieken. Een gering aantal meesterstukken ratelden aldus in ijf tempo door de smalle straatjes en steegjes van Den Haag, tot groot genoegen van hun deftige eigenaren. Grootvaders wil was altijd wet en daarbij was er dit wel de belangrijkste: werken in het zweet zijns aanschijns, en altijd ter meerdere glorie van de Heere Here. Zijn Zondagen waren hem heilig, hij gaf les op de Zondagsschool, en zijn Gereformeerde Geloof was de rots in de hevige branding die het volle leven nu eenmaal teweegbracht. Dagelijks sprak hij luid en met volle overtuiging zijn gebeden, voor elke maaltijd. Langdurige Bijbellezingen, na elke maaltijd. Hij sliep, bij wijze van spreken, ook 's nachts nog met de Statenbijbel onder zijn hoofdkussen. Godvruchtigheid was toen nog zeer erfelijk, het zat in vrijwel ieders genen in Nederland. Van generatie op generatie overgeleverd Calvijns gedachtegoed, het was onontkoombaar de allesbepalende levensfilosofie van de burgers die er hun eeuwige houvast in vonden. Wij zijn allen zondaars en we zullen branden in de Hel, tenzij wij vergeving ontvangen van God de Vader die immers zijn enig geboren Zoon gezonden heeft, onze Here Jezus Christus, die nota bene voor ons gestorven is aan het Kruis

en die onze zonden op zich genomen heeft. Jezus is bij mijn weten de enige filosoof die zichzelf heeft opgeofferd om zijn ideeën wereldwijd te verspreiden: keert uw vijand ook de andere wang toe – pacifisme dus, op zich helemaal niet zo'n slecht idee, maar om je daarvoor aan een houten kruis te laten nagelen? Afgezien hiervan, ik ken maar heel weinig christenen die Jezus' pacifisme overtuigend aanhangen, laat staan dat zij hun aartsvijanden, de moslims, werkelijk lief zouden hebben..Een nogal vergeefs mensenoffer kortom, niks nieuws in welke religie dan ook, maar zo werd daar in het geval van Jezus natuurlijk in het geheel niet door de christelijke goegemeente tegenaan gekeken. Alsof het de normaalste zaak van de wereld was werd door Grootvader regelmatig tijdens het Avondmaal zelfs het Bloed van Jezus gedronken en zijn Lichaam gegeten, bij wijze van opbeurend kannibalistisch ritueel. Grootvader zat er niet mee, en ook de overige kerkgangers slurpten maar wat graag om beurten uit de verzilverde roemer de bloedwijn en kauwden gestaag op het genadebrood, het zachte witbrood, alsof het zo geweldadige omgebrachte lichaam van Jezus de ultieme goddelijke lekkernij was. Vroeger werden bij de polytheïstische Azteken al duizenden mensenoffers gebracht om de talloze goden tevreden te stellen, de grote verandering gedurende de afgelopen tweeduizend jaar is natuurlijk geweest dat het inmiddels in plaats van veelgodendom nog

maar om een (1) enkele God der Wrake gaat die we te vriend moeten zien te houden. Daarom alsnog onze dank aan de zichzelf opofferende Jezus, die voor ons die rotklus van het Zoenoffer toch maar geklaard heeft. Laten we er voor het gemak maar van uitgaan dat we er al met al langzaam maar zeker op vooruit gegaan zijn met de mensheid, dankzij de zegeningen van het monotheïsme. Je kunt je achteraf wel afvragen waarom de Kruisdood de massa's zo heeft weten aan te spreken, was het de nachtmerrie in Getsemaneh waarbij Jezus zelfs bloed ging zweten? Was het de geseling door de Romeinse sadist Pontius Pilatus, die zijn vuile handen waste in onschuld? Waren het de enorme spijkers die door de handen en voeten van Jezus, de zoon van Jozef, een timmerman, gejust werden? Of was het de diepe wond in zijn zijde die zo nodig open gehouden moest worden met een botte speerpunt door een Romeinse soldaat? Nogmaals, met al deze bloedige details hield mijn Grootvader zich echt in het geheel niet bewust bezig, hem interesseerde slechts de Calvinistische levensleer, volgens de Heidelbergse Catechismus, zijn doel was een rein leven te leiden, zonder zonde, oftewel zonder rottigheid, wij zouden zeggen: integer. Wat daar nu ten principale op tegen is, ik zou het u niet kunnen zeggen. Of het moest zijn dat, zoals in alle grote religies, de harde dagelijkse realiteit maar al te vaak botste met de prachtigste

morele systemen zoals die sinds mensenheugenis door de godvruchtige voorvaderen, - altijd ging het om vaderen – maar al te dwingend want fundamentalistisch opgelegd werden? Hier zou ik wel een apart traktaatje aan kunnen wijden: de geschiedenis is immers bloedrood gekleurd met dank aan al die prachtige want moreel maar wat hoogstaande fundi ideeën, waarbij men in alle gevallen de absolute Waarheid meende gevonden te hebben, en die moest de ander, de heiden, de afvallige, de ketter, hoe dan ook door de strot worden gedouwd. Martelen, vierendelen, tegenwoordig middels een zelfmoordbelt de ongelovige in duizend stukken opblazen, er zijn ten allen tijde genoeg moderne methodieken voorhanden om je soortgenoten te bekeren tot jouw ware godsdienst. Hoe bombardeer ik mijn medemens tot 't Goede? - is hierbij steeds de leidraad. (De voorlopige titel voor mijn traktaatje heb ik hiermee in elk geval reeds veiliggesteld). Ook mijn Grootvader hield zich dus bezig met Zendingswerk. Overal moest het Woord van God, dat Vlees geworden was, all over the world aan de man gebracht worden, een berenklus natuurlijk. En ik moet zeggen, Grootvader nam zijn taak zeer serieus. Hij werd, werkendeweg, steeds meer een megalomane religieuze projectontwikkelaar. In zijn dagelijkse bestaan verdiende hij immers geld als water en daarmee liet hij niet alleen bouwvallige huizen renoveren in oud Den Haag,

- in de Boekhorststraat, en op de Varkensmarkt vernieuwbouwde hij hele huizenblokken die in de loop van de tijd zijn eigendom geworden waren en die hij tegen pittige prijzen verhuurde aan onder andere zijn werknemers – maar hij kocht ook schepen die hij liet varen op ons Indië, of Zuid-Afrika, de lege ruimen op de heenweg flink doorgeladen met geestelijk voedsel, voornamelijk Bijbels. Die schepen kwamen terug met specerijen en andere grondstoffen, in alle gevallen met maar wat kostbare materiele zaken, want voor wat hoort wat natuurlijk. Wat gij niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook een ander niet, moraliteit lijkt zo simpel, allemaal goed en wel, maar soms loopt het toch net even anders in een mensenleven dan die alom gerespecteerde moraliteit voorschrijft. Het verhaal van Job kende mijn Grootvader ook, zelfs als geen ander, en een mens behoort natuurlijk op de proef gesteld te worden in zijn leven. De gelovige Job is een begenadigde lieveling van de Heere Here en Job kent rijkdom en geluk, en wel op grote schaal. De Duivel daagt God uit om de godvruchtige Job eens even flink op de proef te stellen en hem met ongeluk te treffen: hij zal dan als vanzelf zijn geloof in God verliezen is het idee. God, altijd in voor een aardig dobbeltje, zeker met de Duivel, gaat er maar wat graag in mee en de wedstrijd neemt een aanvang. Job wordt murw geslagen door een duivels lot. Zijn talrijke bezittingen worden hem een voor een afgepakt, hetzelfde gebeurt met zijn

kinderen: zijn familie wordt wreed uiteen gereten, en hij eindigt zelf uiteindelijk op de mestvaalt. Maar hij geeft ondanks alles zijn geloof niet op. Jammer voor de Duivel die er noodgedwongen nog een schepje bovenop doet en hem met melaatsheid treft. Zelfs Jobs vrienden weten hem niet te overreden. Jobs standvastigheid is van een ontroerende hardnekkigheid. Je principes verloochenen je niet, daar kwam het op neer. Grootvader las voor uit het oeroude bijbelverhaal, aan tafel, na de avondmaaltijd, maar wel met tranen in zijn ogen, zijn drie dochters hadden hem nog nooit zien huilen. Zijn eega Antje pinkte ook een traantje weg achter haar dikke brillenglazen. Wat hield zij intens van deze grote sterke man, die nu luidruchtig zijn neus snoot in een grote witte zakdoek, waarbij niet kon worden voorkomen dat er restantjes snot in zijn enorme hangsnor achterbleven.

Grootvader werd ingehaald door de tijd, dat wil zeggen: de Auto. De enorme reikwijdte van de opkomst van het gemechaniseerde vervoer had hij onderschat, en wel volledig. Zijn eens zo bloeiende bedrijf begon af te kalven, de vraag naar zijn goed gesmede assen voor wagenwielen werd met de dag minder, de reparaties aan de nog schaars rondrijdende rijtuigen werden steeds zeldzamer, nieuwe rijtuigen werden al helemaal niet meer besteld. Grootvader zag zich gedwongen zijn eeuwig brandende smidsvuur te dimmen. De auto was het nieuwe speeltje van de rijken, met een

slinger werd de motor van het voertuig in beweging gebracht en vervolgens bracht het stalen ros je in hoog tempo naar de plaats van bestemming. Hier kon geen enkel rijtuig - waarvoor je paarden en een koetsier nodig had - tegenop.

Grootvader moest toezien hoe binnen een paar jaar de Haagse binnenstad bevolkt raakte met de meest vreemdsoortig ploffende metalen voertuigen, die met groot kabaal over de grachten stoven. Als grote brommende insecten tuften zij door zijn vertrouwde stad en namen deze in bezit. Maar Grootvader kende het verhaal van de zeven plagen in Egypte op zijn duimpje. God stelde hem eenvoudigweg op de proef, hoe kun je trouwens ook een werkelijk gelukkig leven leiden als je niet weet wat werkelijk lijden inhoudt?

Nachtenlang praatte hij zo in op zijn Antje en zij omhelsde hem steviger dan ooit. Het Kwaad trof hem eerst daar waar hij dag en nacht zijn werkelijke geluk in gevonden had: hij zag zich genoodzaakt het ambachtelijke handwerk waar hij zo van hield er binnen de kortste keren aan te geven. Genadeloos moest hij zijn prachtbedrijf, zijn goudmijn, inkrimpen, uiteindelijk zelfs zijn meest trouwe mensen ontslaan die jarenlang voor hem gewerkt hadden. Er bleef een forse bankschuld staan, hij werd de slaaf van de bekeerde Jood Gerzon, de bankdirecteur en kerkgenoot die tevens Ouderling was en die hem probeerde zo lang mogelijk de hand boven het hoofd te houden.

Tevergeefs. Hij probeerde zich nog een tijdje staande te houden door over te gaan op de verhuur van handkarren, hetgeen een forse investering vergde, maar het was uitstel van executie. Grootvader begon er steeds magerder uit te zien, hij moest vechten en knokken om zijn gezin te onderhouden. Zijn schepen werden verbeurdverklaard, zijn pakhuizen leeggehaald. Er was geen geld meer om de huizen te onderhouden, langzaam maar zeker begonnen deze te verkrotten. Tot overmaat van ramp werd zijn engel, zijn Antje, opnieuw zwanger van een vierde kind, nog weer een extra mond die gevoed moest worden. Het Kwaad moest hoe dan ook worden bezworen, met Gods hulp. Avondlijke gesprekken met Antje, soms tot diep in de nacht, over hun onzekere toekomst, werden altijd afgesloten met een innig gebed, samen lagen zij geknield op het Kasjmir kleedje voor de echtelijke sponde. En de Heere Here zag dat het goed was.

2

De insecten houden hun dagelijkse conversaties met mij, de talloze krekels zingen dreunend hun werkgezangen, de nijvere mieren ruimen de schaarse etensresten om mij heen netjes op. Ik zie de zwarte marter weer richting de berg achter mij oprennen, hij heeft zich zojuist, net als ik

vanochtend - tegoed gedaan aan de vijgenboom. Is zijn staart nu alweer langer geworden door het eten van al die overrijpe vruchten? 19 Een dolfijn slaat met een klap zijn vreugde weg midden op zee. Heel in de verte zie ik aan de einder een tanker de kaap ronden, de wereld draait door. Mijn dag begon met liefvallige en gewelddadige visioenen uit de echte grotemensenwereld die momenteel zo ver weg is. Ik maak er nog steeds deel van uit, en hoe. Alles wat daar gebeurt, gaat hier door mij heen, ik schouw de wereld vanaf mijn eenzame hoge uitkijkpost, ik ben een pilaarheilige! En ik ben zo dood als een pier. Nu concentreer ik mij op het spaarzame diffuse groen van de bomen en gewassen om mij heen. Al dat kurkdroge groeisel heeft nu eens donkerder dan weer lichter tinten. Eigenlijk is "groen", maar een zeer gebrekkige benaming. Wanneer je al die taligheid weghaalt hou je vanzelf iets anders over: de energetische levenssappen van bomen, struiken en planten zorgen voor een pure levenskracht die nog nooit van het woord depressie gehoord heeft. Overal waar je de natuur bekijkt, beluistert, ruikt, voelt, bestaat er een immense levenskracht die als vanzelf tot je verbeelding spreekt. Een hoogst vitaal groeipotentieel. Leven is een geheim dat maar voor weinigen is weggelegd, het is geen vegeteren, maar een zich voortdurend ontwikkelen van je eigen levensvorm aan de hand van zich steeds weer opnieuw vormende natuurkrachten.

Je bent iets aan het worden, je sterft weliswaar constant af, maar je wordt tegelijkertijd ook voortdurend herboren. Wij zijn evolutionaire wezens. Zelfs je fysieke organisme, bestaande uit miljoenen cellen, ververst zich voortdurend, ook je hersencellen. Je denken is een constante maalstroom van gedachtespinsels die zich voortdurend vernieuwt, er is geen houden meer aan als je eenmaal begrijpt hoe het werkt. Alles wat geweest is, er nu is of nog gaat komen, zal door je organisme heen trekken. Als je niet weet waar je het werkelijke leven zoeken moet: word dan dronken van het levenselixer van alle andere levende organismes om je heen, waar je altijd en overal direct mee in contact kunt treden. Zelfs een steen heeft een verleden, heden en toekomst. 20 Ik ervaar de vloeibare kracht van de boomsappen in mij, de vormkrachten van struikgewassen, de sterke geur van geneeskrachtige kruiden, ik word even zelf die sterke plataan, ik laat mijzelf zachtjes wiegen in de wind, mijn gedachten zijn als de fijnste nerven van mijn uiterste gebladerte, de verste uitlopers van mijn wezen. Er bestaat nog slechts een fluidum van een minimaal menselijk bestaan. Er is overal sprake van zinderende elektriciteit, geladen met bewustzijn, in en buiten mij. Een plus en min geeft spanning. Leven en sterven, tegelijkertijd. Ik ben er en ik ben er ook niet. Ik weet dat zij mij, de sjamaan, zoeken. Je bent een heilige of je bent het niet.

3

Mijn vader Rochus werd geboren in het jaar Onzes Heren 1913. De niet echt gewenste baby huilde dag en nacht, pas na een half jaar bleek hij aan één oor vrijwel doof te zijn geworden door een chronische middenoorontsteking. Hij belandde in het ziekenhuis. De doktersrekeningen stapelden zich op. Grootvader moest nu alle zeilen bijzetten, alleen de bouwvallige huizen waren nog in zijn bezit, hij concentreerde zich op het huisjesmelken, maar de inkomsten hielden niet over, de huren waren immers al te laag en de huurders waren voor het merendeel arme sloebbers die zwaar aan de drank waren en hun karige inkomsten liever meteen verzopen dan deze af te dragen aan de huisbaas. De drie dochters van Grootvader, de zussen van mijn vader, moesten ook geld thuis brengen. Zij werkten als secretaresse, naaister, of eenvoudig als dienstmeid. De jongste zoon moest op achtjarige leeftijd reeds met Grootvader mee langs de huizen om de wekelijkse huur te innen. Het was iedere keer een beschamende vertoning, en het werd de kleine Rochus allengs zelfs tot een nachtmerrie. Het lag namelijk in de bedoeling van Grootvader dat zijn zoon dit vervelende werk binnen de kortste keren van hem zou overnemen. Hij had zelf zijn tijd te hard nodig voor zijn zakelijke besognes, immer druk bezig om de bank van zijn lijf te houden. Een strijd op leven en dood. Om de

paar dagen werd hij door Gerzon op diens kantoor ontboden en moest hij leunend op zijn wandelstok, creperend van de pijnen die werden veroorzaakt door voortschrijdende artrose, nader tekst en uitleg geven over zijn lopende zaken. Gerzon legde hem meer en meer de duimschroeven aan, er dreigde een faillissement. Hoezeer Grootvader ook op zijn christenbroeder inpraatte, Gerzon liet zich niet langer vermurwen. Als Ouderling had hij alle begrip voor de ontstane situatie, maar hij zat bij de bank met een geheel andere pet op. Het kon nu eenmaal verkeren. Grootvader was hoe dan ook van mening dat zijn enige zoon een harde leerschool verdiende. Het moet verschrikkelijk geweest zijn voor mijn vader om als jonge jongen te zien hoe het menselijk leed om zich heen sloeg in de krottenwijken, waar in totten en vodden gehulde kindertjes in de goot van de donkere steegjes rondkropen, als ratjes in het donker. Grootvader sloeg eerst hevig met zijn stok op de deuren van zijn verhuurde krot-woningen en er klonk als antwoord meestal prompt een zeer heftig geschreeuw en gewoontegetrouw werden al snel vanaf een-hoog bloempotten en emmers strontwater richting de huisbaas met diens bangelijke zoontje Rochus, - die gekleed ging in een smetteloos wit matrozenpakje - gesmeten, maar als het nodig was trapte Grootvader eenvoudigweg de deur in als zijn huurders niet opendeden en stommelde hij de trap op, zijn

angstige jongen achter zich aan. Grootvader wilde absoluut niet kopje onder gaan en perste het geld desnoods met geweld uit hun zakken. Hij wist dat het niet deugde, maar kon niet anders. Ingehaald door de moraal. Lange Jan lag in een hoek van de woonkamer op de grond zijn roes uit te slapen, werkeloos, zelfs te laveloos om te gaan stempelen. Zijn vrouw krijste met een wit gezicht dat er helemaal geen geld meer was en dat zij zelfs geen duppie meer had om brood te kopen. Grootvader dreigde in antwoord hierop met uitzetting – de huurachterstand bedroeg reeds drie weken - en hij porde Lange Jan in zijn zij, net zolang totdat de dronken tor overeind stond: hij moest en zou beloven dat hij Grootvader vandaag nog het geld van de achterstallige huur langs zou komen brengen, anders zou Grootvader hem door de deurwaarder de volgende dag met zijn hele familie op straat laten smijten. Rochus, zich verschuilend achter de brede rug van Grootvader, huiverde toen hij zag hoe zijn vader Lange Jan woest door elkaar schudde. Hoe moest hij ooit deze verschrikkelijke incassotaak van zijn wanhopige vader overnemen, laat staan deze naar behoren gaan vervullen?

4

Het bootje is er weer. Het is een heel klein zeilbootje, geel, met een blauw zeiltje. Er is slechts één bemanningslid, die het bootje iedere dag heel

geleidelijk iets meer doet oploeven, gestaag richting mijn eiland sturend. Hij moet de Tempel tussen het struikgewas ontdekt hebben, wat zoekt hij hier anders? Is het één van hen, een verkenners, hebben zij mij weten te traceren? Grootvader ligt op sterven. Hij droomt van het Nieuwe Jerusalem op zijn sterfbed. Er zijn er maar weinigen die genoeg nemen met dit aardse bestaan en eruit halen wat erin zit. Of men kleeft aan het verleden, of men klampt zich vast aan een toekomstig paradijs in het hiernamaals. De kunst is om elke verwachting of verlangen los te laten en het leven gewoon te leven zoals het komt en gaat.

5

Grootvader heeft nu schuim op zijn mond, zijn hart begeeft het, sterven op zich is niet erg, maar je gaat altijd ergens dood aan. Hij brult nu letterlijke Bijbelteksten tegen zijn familie die rondom zijn bed staat, Antje, zijn engeltje aan het hoofdeinde, wordt stiller en stiller. De dochters wenen zachtjes, als klaagvrouwen. Doe je sterven liever alleen of omringd door je dierbaren? De jongen Rochus aan het voeteneinde besluit dat hij ooit alleen zal sterven, zonder de dodelijke blikken van wie dan ook. Hij mag even later de oude werkmanshand van zijn vader ten afscheid kussen die inmiddels luidruchtig de geest gegeven heeft. Zijn vaders ogen staren krampachtig naar iets in de verte, nu

maar hopen dat dit inderdaad het Nieuwe Jerusalem is..? Moeder Antje zal drie maanden later overlijden. De 14 jarige Rochus, als de enige man, is van nu af aan Hoofd van het Gezin..

6

De dood kun je oefenen. Ik heb mijzelf uiteen gelegd. Steeds weer ging ik in gedachten langs al mijn botten en botjes, ook de kleinste en ik noemde hen stuk voor stuk bij hun naam, als in een litanie bleef ik de Latijnse termen maar herhalen, os pubis, sacrum, vertebrae, sternum, clavicula, thorax. Ik ken want ben mijn botten, mijn geraamte is mijn enige zekerheid, dat wat blijvend is. Uiteindelijk liet ik mijn skelet maar een dodendansje doen, want je kunt de wetenschap van dat bottenboeltje ook verregaand overdrijven natuurlijk. Het bootje kwam gisterenavond vlak langs varen, ik zag door mijn kijker de luie schipper, die half ontbloot en maar wat ontspannen in het bootje lag, de fokkeschoot losjes in zijn hand. Ik keek dwars door hem heen, tot diep in zijn schedel, maar hij leek niet echt geïnteresseerd in de Tempel of in mij. Hij lijkt wel een beetje op mij: lang haar, een mooie getaande kop, een echte krijger..voor de zekerheid heb ik mijn rustplaats omheind, in de afgerasterde ruimte voor de grot kruipen vuistdikke schorpioenen rond die ik al een

tijd lang weinig te eten heb gegeven. Toch lig ik nog wakker, vol herinneringen.

Margaretha is mijn moeder, zij baarde zeven zonen, ik neem aan dat deze kinderen allemaal door mijn vader Rochus ingezaaid zijn. Twee zijn er veel te vroeg gestorven. Het eerste kind werd doodgeboren, en ik ben de zesde, een zondagskind, ik ben echter al eens overleden, want voor mij stierf het vijfde kind na drie weken aan wiegendood: twee jaar voor mijn geboorte stierf mijn naamgenootje, tot groot verdriet van mijn moeder. Ik heb een rouwkaart, daar staan al zijn en dus ook mijn namen op. Zo blij was mijn moeder met mijn geboorte, en dat zij nu een gezond kind gebaard had, dat zij mij naar het dode kind vernoemd heeft. Maar ik, ik ben dus altijd al dood geweest.

7

Jongste zoon Rochus heeft zojuist gebeden gefluisterd aan het graf van Moeder Antje, zij is onder grote belangstelling bijgezet naast Grootvader in het familiegraf. Rochus is hier alleen op de begraafplaats Ockenburg en heeft de bloemen op het graf opnieuw gerangschikt, de meeste waren verlept, de familiekrans met eeuwig groene laurierbladeren prijkt nog wel fraai midden op het graf, daaromheen heeft hij een paar felrood

gekleurde nog net niet helemaal verwelkte rozen gerangschikt. Haar lievelingsbloemen. Rochus voelde zich altijd het meest aangetrokken tot zijn afstandelijke, introverte moeder. Zij was een bescheiden vrouw geweest, maar zeer intelligent en gevoelig. Moeder ging altijd door het vuur voor Grootvader, maar leverde zich soms teveel aan hem uit. Dan trok zij zich steeds meer in zichzelf terug, niet mokkend, maar zij hield zich dan liever geheel afzijdig. Rochus hield van de zachte overredingskracht waarmee zij haar vier kinderen opgevoed had, nooit met een dwangmatig moeten, maar met een aandachtig luisteren, ook hij, de jongste, had zichzelf gevormd tot wie hij nu was door zich te spiegelen aan haar meestal milde oordelen. Moeder was soms ook onzeker en bangelijk geweest, dat had hij van haar. Het volle leven ligt nu echter voor hem, hij voelt de verantwoordelijkheid voor zijn oudere zussen zwaar drukken op zijn tengere schouders. Rochus benadert, net als zijn moeder, de zaken bij voorkeur zo rustig en formeel mogelijk. De restschuld is recentelijk door de bank kwijtgescholden, Grootvader heeft dit destijds goed met Gerzon geregeld. De krotten vormen voorlopig nu de enige bron van inkomsten. Maar hij weet dat het incasseren van de huurpenningen een onmogelijke opgave voor hem, de bangelijke, is. Daarom heeft hij besloten zijn schoolopleiding af te breken, en te gaan werken, net als zijn zussen. Met de geringe som

gelds die hij straks verdient kan hij op termijn wel iemand aantrekken die dan in zijn plaats als zijn zaakwaarnemer de huurpenningen incasseert. Gisteren was hij het redactiekantoor van de Haagsche Courant binnengelopen, en hij had om een gesprek met de Hoofdredacteur verzocht. Deze had hem een uur laten wachten en hem toen nogal bars ontvangen. Kort en zakelijk, en zelfs iets te formeel, zette Rochus uiteen waarom dit vak hem zo aansprak. De jongeman wilde journalist worden, zoveel was wel duidelijk. Hij wilde alles wel aanpakken. Als het maar iets met woorden was. Hij was goed op de hoogte van tal van actuele ontwikkelingen, de hoofdredacteur echter liet hem - met een schuin hoofd ongeduldig luisterend, maar nauwelijks uitpraten. Hij had een paar als uitstekend gewaardeerde opstellen op school geschreven, wilde de hoofdredacteur die wellicht lezen? Hij legde een dun stapeltje handgeschreven vellen op diens bureau. De korzelige hoofdredacteur schoof het stapeltje terug en maakte hem kortaf duidelijk dat er slechts plek was voor een Manus van Alles op de Redactie, een en ander tegen een hongerloontje en dan moest hij wel meteen toehappen en vandaag nog beginnen. Rochus hield een moment zijn adem in, en stemde toen direct met het voorstel in. Even later stond hij de prullenbakken te legen op de Redactie, intussen keek hij zijn ogen uit. In de theepauze maakte hij kennis met een paar van de

Redacteuren. Een van hen, Donald de Goede nam hem onder zijn hoede en troonde hem mee naar de drukkerij. Overal stonden mannen in grijze stofjassen achter de letterbakken om alvast de krant van morgen te zetten, de geur van lood bleef tot 's avonds laat nog in zijn neus hangen. Aan de maaltijd 's avonds vertelde hij zijn zussen over zijn nieuwe baan. De oudste zus, Heleen, maakte bedenkingen. Hij kon toch beter eerst zijn school afmaken? Rochus hield, fervent gesteund door zijn andere zussen Jo en Lies, voet bij stuk: zij hadden het geld nodig en hij de leerschool van het echte leven, en was er een betere? Heleen legde zich er tenslotte bij neer, zij hadden stuk voor stuk respect voor de veel jongere broer, die in veel opzichten al zoveel wijzer was voor zijn leeftijd. Rochus sprak maar wat graag over zichzelf in termen van "de aankomende journalist", dat hij de gehele dag voornamelijk prullenbakken had staan legen, vertelde hij er natuurlijk niet bij.

8

Ik heb zoals gewoonlijk aan de voorkant van het terras het grote witte doek gespannen. Iedere ochtend geniet ik van dezelfde maar toch afwisselende theatervoorstelling. Ik houd ervan 's ochtend vroeg als de zon opkomt naar het schimmenspel te kijken, de bladeren van de lage struiken op de voorgrond die zacht bewegen in de wind, af en toe

een grote zeevogel, die schreeuwend achter het scherm langs vliegt, een zwerm kleinere kwetterende vogeltjes, uiteenlopende insecten in tal van bijrollen, nee, dit stuk verveelt nooit. Heel in de verte zie ik op het doek aan de horizon toch weer het zeilbootje met de kleine zeilen zachtjes op en neer deinen op volle zee. Of verbeeld ik het mij maar? Ik voel mij net Plato in zijn grot, want wat is nu eigenlijk de werkelijkheid? Die man is gek, als het hard gaat waaien blijft hij nergens met zijn notendop. Het lijkt erop of de zeiler een verdwaalde toerist is, want ik heb hier verder nog nooit zeilboten gezien, er komt hier nooit iemand. Het ziet ernaar uit dat het loos alarm is. Ik weet dat zij mij overal zoeken, maar toch niet op deze knullige manier? In het ergste geval schiet ik bij een eventuele inval de boosdoener een weerhaak in zijn pens, ik ben verdomd handig met de harpoen.. Ik begrijp best dat zij mij zoeken, want ik ben levensgevaarlijk. Doden kan ik als de beste. Leven trouwens ook.

9

Rochus bevindt zich onder de wapenen. Hij oefent vooral het in colonne rijden op een fiets waar een trommel voorop zit. Het is nog niet zo eenvoudig, trommelen en fietsen, in rotten van vier, en dan alle handelingen tegelijk, probeer het zelf maar eens. Hij is er ook verdraaid goed in om - met volle

bepakking - tegen hoge schuttingen op te klauteren, en je dan aan de andere kant op de grond te laten vallen, om ver te springen met de hakken in het zand, zonder daarin terug te vallen, om aan een kabelbaantje over een waterplas te scheren, zonder - met nog steeds diezelfde volle bepakking - nat te worden. Hij schrijft erover in zijn brieven aan Margaretha, die hij onlangs ontmoet heeft op een Landdag van Christelijke Jongerenverenigingen. Zij studeert Frans, wil later les gaan geven. Hij is klein van stuk en zij is een kop groter dan hij, maar wat is zij mooi. Zij heeft prachtige lange benen. En goedgebekt ook, niet op haar mondje gevallen, en altijd speelt die lach om haar mond. Zij neemt hem vaak in het ootje, plaagt hem als hij weer eens zit te oreren, kleineert hem desnoods als hij al te stellige dingen beweert. Greet had bij hun eerste ontmoeting een vosje om haar nek, en zij hebben de hele avond de charleston gedanst. Hij benadert Margaretha desalniettemin vooralsnog enigszins formeel. Zeker, Rochus gelooft dat wat mensen onder verliefdheid verstaan nu ook hem is overkomen. Maar dat is natuurlijk nog geen reden om jezelf helemaal uit te leveren aan je gevoelens. O de tedere huiveringen van lichamen die elkaar voor het eerst aanraken, de uitputtende emoties van het volledig gefocust zijn op je geliefde, de evolutionaire drive om de ander met huid en haar te verslinden, de miljoenen spermatozoiden die in het

gelid staan om te worden afgevuurd met het doel om jezelf oneindig te klonen, maar hoe te beginnen, hoe te beginnen..

10

Wat lig ik hier te malen over verliefdheden in de brandende zon, de liefde is genadeloos want dodelijk. Elke dag ga ik naar de grafheuvel hierachter, waar zij diep verborgen achter die bergwand ligt te dromen over vroeger, elke dag besproei ik haar met mijn sperma, ik blijf haar trouw, want zij was mijn vrouw, van wie ik zoveel hou. Simpel hè? De Dood heeft haar met zijn grote muil verder verslonden nadat ik haar vermoord heb, omdat ik genoeg had van haar lichaam, gunde ik hem die zak met botten. Haar mind behoort mij toe. Ik wilde haar nu eindelijk weleens bij mij in de buurt omdat ik zelf al zo lang dood ben. Hoe kon ik anders met haar communiceren? Ben je daar liefste? Ik ben het. Open je ogen maar voorzichtig, het licht is zo fel. Ik kom je zoals gewoonlijk straks mijn zaad brengen, mijn viriliteit zit mij anders de hele dag in de weg. Heb je vannacht je geest verruimd met andere kerels, of val je nog steeds op die ene, dus op mij? Wie ik allemaal nog meer vermoord heb? Wil je dat echt weten?

Margaretha heeft Rochus in haar armen, zij liggen half geleund tegen een hooimijt, hun fietsen staan broederlijk tegen elkaar. De drie zussen zitten en staan om hen heen, de picknick is wel zo'n beetje voorbij. Rochus en Margaretha zijn vandaag officieel verloofd, het is augustus 1937. De tijden zijn zeer somber, er dreigt een oorlog in Europa, maar deze dag is er een van geluk dat maar niet op kan. De zussen hebben de uitgebreide picknick maar wat grondig voorbereid. De oudste zus, Heleen, is inmiddels al getrouwd, maar Jo en Lies, ongehuwd, zijn inmiddels een beetje jaloers op die kleine Rochus. Zij houden de ontwikkelingen nauwlettend in het oog. Kijk toch eens: Rochus schuift nu een ring aan de vinger van Margaretha en heel voorzichtig drukt hij een kus op haar wang. Er wordt geapplaudisseerd en er volgen omhelzingen. Rochus kijkt nu ernstig de kring rond. Over Heleen maakt hij zich geen zorgen, maar Jo en Lies wonen inmiddels samen in een benedenportiekwoning in het Lakenkwartier, zij zullen later toch geen oude vrijsters worden? Vooral Jo is een heel lastige dame en Lies, die simpele ziel, die een beetje mank loopt, heeft zich volledig afhankelijk van Jo gemaakt. Als dat maar goed komt met die twee. Dan neemt Rochus het woord. Hij wil graag een formeel moment van bezinning inbouwen. Hij bedankt zijn zussen voor

alle hulp bij de festiviteiten van vandaag, en tegen Margaretha spreekt hij de hoop uit dat zij binnen afzienbare tijd zullen trouwen. Eerst dienen zij beiden nog een periode te besteden aan de ondertrouw, die nog een jaar zal gaan duren. Intussen zullen zij spaarzaam zijn en geld opzijzetten voor een uitzet. De bruiloft staat gepland voor augustus 1938. Dan sluit hij zijn ogen en vraagt om stilte voor een afsluitend gebed. De gereformeerde godvruchtigheid – generaties lang doorgegeven – zit diep in zijn genen. In de Kerk is hij reeds een graag geziene gast met al een zekere invloed, net als Grootvader destijds. Hij houdt soms indringende gesprekken met de nieuwe vooruitstrevende Dominee. De Kerk moet wel met zijn tijd meegaan, maar de zware principes van de Heidelbergse Catechismus staan op geen enkele wijze ter discussie. Margaretha kijkt tijdens het gebed stiekem door haar oogharen naar hem op. De moderne flatteuze hoornen bril met de ronde glazen heeft zij zelf voor hem uitgezocht. Dan klinkt een Amen en valt zij hem abrupt om de hals. De bril schiet een stukje naar voren. Voorzichtig omarmt Rochus haar tenslotte, maar ietwat terughoudend: God ziet immers alles.

12

Vanmiddag werd ik uiterst agressief, ik was het helemaal zat met die loeiend hete hitte, ik heb een

woeste regendans gehouden en binnen de kortste keren is het verschrikkelijk gaan regenen en onweren. De bliksem kliefde nog net niet mijn Tempel in tweeën. De Tempel is van boven open en met mijn gezicht naar de hemel werd ik zelf op een bepaald moment geheel en al onstoffelijk want vloeibaar met dank aan die lokale wolkbreuk. Ik bestond al grotendeels uit water, en nu helemaal. Mijn mond stond wagenwijd open en ik schreeuwde tegen de dondergod, maar ik kwam niet boven hem uit. Ik krabde mijn huid, alle zoute smerigheid van de laatste weken heb ik eraf gespoeld. Hoe dan ook, ik heers over de natuurkrachten, of niet soms? Het zeilbootje zal wel vergaan zijn, dat moet haast wel met zulk noodweer. Opgeruimd staat netjes. Ik ga voor de planten zorgen, en een vis proberen te vangen. Die marter is mij tot op heden steeds te slim af geweest. Maar die krijg ik ook nog wel een keer te pakken. Ik ga een ander soort val fabriceren. Als je maar genoeg honger hebt wordt je vanzelf steeds inventiever. Maar datzelfde geldt natuurlijk ook voor dat beestje.

13

De eerste vroege ochtendgeluiden zijn hoorbaar in de gang van het Bureau Speciale Zaken, even later komt Suzy Tholel, een vrolijke Surinaamse met een meer dan gezellige omvang, de kamer van de Hoofdinspecteur binnen met een pot

inktzwarte koffie. Zij kent haar pappenheimers, want zij heeft de leeftijd des onderscheids bereikt. Wanneer zij het blad met koffie neerzet voor de vermoeid ogende man achter het bureau, neemt zij hem een kort moment in ogenschouw, schudt even met haar wilde fraai getoupeerde zwarte haardos heen en weer, stapt kordaat op het raam af, en zet het wagenwijd open, onder de net iets te luid uitgesproken woorden: “Het staat hier weer eens blauwer-dan-blauw, baassie, hoe kan jij toch werken, man, in zo’n gaskamer..” Hoofdschuddend verlaat zij de kamer weer, al schommelend met haar heupen. Mortelmans rekt zich uit achter zijn bureau, hij heeft de afgelopen nacht het dossier Dodeman nog een keer helemaal doorgelezen. Hij klopt geroutineerd zijn pijp uit in de asbak. Deze lunatic heeft het nodige op zijn geweten. Ongekend. Ongehoord. Ongelofelijk. Er is niet voor niets een internationaal opsporingsbevel tegen hem uitgevaardigd. Mortelmans heeft deze zaak doorgeschoven gekregen van de Internationale Recherche. Wanneer zij er geen gat meer in zien komen zij vanzelf, zoals wel vaker is gebeurd, bij hem en zijn fameuze Team Ernstige Delicten aankloppen. Hij werd al meteen flink onder druk gezet door zijn meerderen om alles op alles te zetten in deze zaak, die internationaal blijkbaar uiterst gevoelig ligt. Er is tal van Regeringen overduidelijk veel aan gelegen om Dodeman zo spoedig mogelijk achter de tralies te krijgen. Maar

ook de druk in het binnenland op het Nederlandse Ministerie van Justitie is ongetwijfeld enorm geweest. Mortelmans heeft de zaak Dodeman zijdelings, net als iedereen, in de pers gevolgd, en hij realiseert zich natuurlijk heel goed dat er al vele maanden intensief op Dodeman gejaagd is, all over the world, zonder succes. Hij bekijkt nog een keer vluchtig de lijst met contacten waarover hij de komende tijd zal kunnen beschikken. Veel internationaal opererende, in moordzaken gespecialiseerde buitenlandse recherchebureaus, inclusief financiële experts die gespecialiseerd zijn in wereldwijde witte boorden criminaliteit, een korte maar belangrijke lijst van individuele free lance werkende undercoveragenten, en een ellenlange lijst van contactpersonen uit de wereld van de grote misdaad, in diverse landen. Mortelmans kent hen merendeels al vanuit dit “moordvak” als de beste..letterlijk alles en iedereen is blijkbaar tot op heden reeds uit de kast gehaald om de uiterst moorddadige Dodeman maar te kunnen arresteren: dead or alive. De staat van dienst van Daan Dodeman is dan ook, op zijn zachtst gezegd, indrukwekkend: 5 goed georganiseerde afpersingen, ontvoeringen en brute moorden op internationaal vermaarde managers van grootbanken, zowel in de EU, de VS als ook in Japan. Nadat Dodeman deze 5 mannen middels een zeer professioneel werkend netwerk van uiterst jonge tussenpersonen - de meeste van

deze hackers waren niet ouder dan 11, 12 jaar - via internet eerst één voor één voor ettelijke miljoenen had afgeperst, - een en ander omdat volgens Dodeman deze heren op de meest grove, d.w.z. maffiose wijze hun zakken gevuld hadden met geld van “kleine luyden”, of, moderner geformuleerd, van “grote lullo’s”, zoals hijzelf, - werden zij uiteindelijk allen op een en dezelfde dag door een door Dodeman zelf geleid elitecorps van jonge jongens, de zogenaamde Game Boys, tijdens een geheime internationale conferentie van bankiers, (met als onderwerp: Bij 2000 banken in de VS heeft de FBI reeds invallen gedaan, wie volgt?), met gebruik van grof geweld ontvoerd, waarbij nog 1 bewaker en 3 privé-lijfwachten gedood werden, (evenals 2 leden van het corps Game Boys), tenminste 11 personen van de overige aanwezigen (zwaar) gewond raakten en Dodeman tenslotte in de eindfase van deze misdaadcyclus een afsluitend internationaal persbericht liet uitgaan, waarin hij uitvoerig uiteenzette waarom hij persoonlijk de vijf ontvoerde grootste zwijnen één voor één levend aan stukken zou snijden en invriezen, - iets wat op dat moment door de publieke opinie nog met een korreltje zout genomen werd – , de schoften hadden zich volgens Daan Dodeman in zijn persbericht immers onvoorstelbaar verrijkt door tal van financiële beleggingsproducten te offreren aan kleine beleggers die een mooi rendement werd beloofd,

mits zij maandelijks gedurende vele jaren flinke sommen geld van hun vaak karige inkomsten stortten bij de grootbanken, wiens CEO's er meesters in waren de aldus rijkelijk gevulde potten met goud tot op de bodem leeg te schrapen, middels het in rekening brengen van exorbitante zogeheten "kosten", gelegaliseerde diefstal dus, en wel op grote, want wereldschaal, tevens verkocht- en deze schurken aan de lopende band malafide beleggingshypotheeken, waarbij de aanvangsrente heel laag was en die dan – zie de kleine lettertjes - na een jaar ineens exorbitant omhoog geschroefd werd, voor wat betreft dat beleggen: het krioelde werkelijk van de derivaten, een mooi woord voor wanproducten, stuk voor stuk waanzinnige leenconstructies, waarbij elke dollar onderpand middels leverage minstens 25 keer beleend werd en die in het worst case scenario: een waarde-daling van diezelfde onderpanden, (die natuurlijk niemand van die bankbandieten voorzien had) tenslotte als massavernietigingswapens werkten met betrekking tot het gehele financiële systeem, waarbij miljoenen beleggers hun moeizaam opgebouwde kapitaaltje binnen een flits van een split second door de neus werd geboord, met dank aan de enorme wereldwijde koersval op de beurzen en tenslotte niet in het minst omdat deze moderne struikrovers zich eenvoudigweg na hun jarenlange exorbitante zakkenvullerij en wanbeleid pas lieten wegsturen met een extra bonusje van 30

miljoen euro, bij wijze van oprotpremie.. kortom, “..deze heren bankrovers verdienden het..” – nog steeds volgens Dodeman, om in moten gehakt en in diep bevroren toestand, professioneel verpakt als een vrolijk Kerstpakketje, inclusief het vertrouwde rode lintje, als waarschuwing te worden verzonden aan hun talloze collegabankiers all-over-the-world, die met de Kerst dan eens een hand, een voet of zelfs een geheel – hen vagelijk bekend voorkomend - hoofd bij de post aantreffen, dat zij dan prompt met een verschrikkelijke schreeuw uit hun handen lieten vallen, waarbij de naam van het Kerstkindje Jezus onontkoombaar en op niet mis te verstane toon ijdel gebruikt werd, de 3 dubbele moord op een stel Italiaanse maffiose diamantairs, een Jiddische vader, inclusief zijn twee zoons, volgens Dodeman “..volstrekt immorele figuren, die net deden of zij grote sommen geld wilden besteden door middel van een voorgenomen maar, naar later bleek, zogenaamde aankopen van duur exclusief Amsterdams Onroerend Goed, aankopen die wel eerst altijd eventjes voorafgegaan diende te worden door een zeer substantiële, maar volstrekt malafide zwart geld wisseltransactie, waarbij de gangsters koffers vol met Zwitserse Franken, ongetwijfeld drugsgelden, aldus keurig schoon wassen in euro's, waarna zij voor wat betreft de onroerend goed aankopen ineens niets meer van zich lieten horen..”, en dus zo gewend waren

spelenderwijs hun “vieze geld” witter dan wit te wassen, deze drie “klojo’s” had Dodeman, alweer volgens een persbericht van zijn hand, in hun Toscaanse buitenhuis in Marina di Carrara persoonlijk aan vleeshaken opgehangen en levend gevild, en daarna had hij de vader in de schuur voor de ogen van zijn zoons als vlees aan de varkens gevoerd, “..want daar horen dit soort vaders thuis, in het varkenskot..”, Mortelmans keek even op en glimlachte hier lichtjes, vervolgens de 2 gelijktijdige gruwelijke nachtelijke moorden op in Nederland nationaal bekende, want jarenlang op de Nederlandse televisie opererende, satirische acteurs, allang gepensioneerd, elk van hen naakt voor de TV aangetroffen, hun oude mannenlichamen bezaaid met een legertje uitgehongerde vuistdikke schorpioenen en ieder van hen met gelijklopend bordje: “Keek op de Week” op de borst gespeld, “..volstrekt minderwaardige artiesten..” die volgens Dodeman een tiental jaren stelselmatig plagiaat gepleegd hadden, en zich op deze wijze – in de woorden van Dodeman - “middels ongeoorloofde geestelijke diefstal” grof verrijkt hadden, en wel over de rug van Dodeman, die de pers na deze moordpartij ook weer uitvoerig liet weten om welke diefstal van auteursrechten het ging aan de hand van een DVD, een pilot met exact hetzelfde format als “Keek op de Week”, een format dat hij, Dodeman, nota bene zelf na jarenlange technische research

ooit persoonlijk in de VPRO villa had aangeboden aan de toenmalige Directeur, het betrof hier een destijds uniek technisch procédé, dat het mogelijk maakte voor acteurs om met zichzelf in talloze andere rollen tegelijkertijd de meest uiteenlopende personages te spelen op een met chroma key afgebakend kleiner gedeelte van het bestaande TV scherm, een format dat een paar maanden voordat de gebruikelijke televisie-uitzendingen van de mannetjesmakers na de zomer hervat zouden worden, ineens uiterst onverwacht door de Grote Baas der VPRO was afgewezen, (“..uw format heeft zeker mogelijkheden, maar we zien er toch maar vanaf, mijnheer Dodeman, helaas..”), waarna het gestolen format vervolgens in het nieuwe televisieseizoen als “Keek op de Week” met meteen ongekend succes van start ging, “..maar dan wel als “het Plagiaat van de Eeuw..”, - aldus Dodeman, in een met het door de schorpioenen zwaar vergiftigde bloed van de beide heren geschreven brief aan de VPRO, “...dit alles uitgebreid gestipuleerd in het bredere kader van het “Feest voor de Geest”, het huidige goed gekozen motto van de VPRO”, 1 afschuwelijke moord op een Nederlandse pseudowetenschapper, een cardioloog in ruste die onder het mom van wetenschap als een ware Zeloof wereldwijd een nieuw Spiritueel Geloof verkondigde, die, als een totaal doorflippende dominee, namelijk een zeer pretentius boek geschreven had over zogeheten

bijna-doodervaringen, een zogenaamd wetenschappelijk werk, dat echter bol staat van god, engelen en liefde, en een hoop andere reliquatsch”, een bestseller die volgens Dodeman grotendeels gebaseerd was op andermans/ lees: Dodemans wetenschappelijke verhandelingen en geschriften over de dood, “waarin voornoemde reli-objecten overigens geen enkele rol spelen..de ware wetenschap laat zich niet ongestraft verkrachten door het eerste Het Beste reliretoriek-redenerinkje”, hoe dan ook, het aan de kapstok opgehangen bijna- dode lijk van de zelfbenoemde “wetenschapper”, aangetroffen aan het eind van de vakkundig, want theatraal uitgelichte lange gang in diens eigen villa, was door Daan Dodeman met witte veren geheel en al opgetuigd als engel, met dien verstande dat de witte vleugels hier en daar flink rood bespat waren, omdat volgens Dodeman op het bijgaande briefje “..er bij een bijna-doodervaring ook zeker sprake kan zijn van demonen in plaats van die eeuwige engeltjes op het eind van de tunnel..”, in ’s mans mond werd diens afgesneden pik aangetroffen, en zijn teelballen zaten op de plek waar zijn ogen hadden gezeten..”die ogen heb ik overigens met persoonlijke permissie van de eigenaar meegenomen, - lekker voor een soepje vanavond..”, aldus Dode-man, die altijd zijn boodschappen bloedrood ondertekende met: “ de Filosoof van de Dood”, 1 vermoedelijke moord op Dodemans echtgenote,

met dien verstande dat zij nog steeds vermist werd, of, zoals Dodeman in een telefonische uitgebreide toelichting, of eerder geniale lofzang op zijn Grote Liefde op een achternamiddag aan Interpol had laten weten: “Zoek maar niet verder....zij is bij mij, en ik ben dood.” en tenslotte de 5-voudige kindermoord in het Amsterdamse AMC, op de afdeling voor te vroeg geboren baby's, waarbij de voortvluchtige Dodeman op een vroege ochtend zoveel mogelijk pasgeborenen bij wie een hoog risico voor wiegendood bestond uit de couveuses had laten halen door de doodsbanige nachtverpleegster en die hij vervolgens één voor één uit alle macht als een basketbal met de hoofdjes tegen de muur had gegooid, vijf overleden ter plekke als direct gevolg van deze actie, die de meest gruwelijke schedelbasisfracturen veroorzaakte, als zielige hompjes vlees waren deze arme schepseltjes verder nauwelijks meer herkenbaar als baby's, nog minstens drie andere raakten zeer ernstig gewond en deze waren hoogstwaarschijnlijk voor de rest van hun leven veroordeeld om verder als kasplantje te vegeteren. Dodeman hield niet van half werk, zoveel was duidelijk.

De telefoon gaat en Mortelmans heeft de Amerikaanse Internationale Coördinator van de FBI in dit onderzoek aan de lijn, Harry Trueman, die dringend met hem de laatste informatie met betrekking tot de zaak Dodeman wil doorspreken.

Hij is vanuit Frankfurt op weg naar de VS en stelt zich voor vanmiddag een korte stop-over te maken op Schiphol, kunnen zij daar in de speciale VIP room van de FBI even afspreken? Mortelmans sribbelt eerst nog wat tegen, hij is zijns inziens nog niet voldoende ingewerkt in deze hele casus om er al meteen volop mee aan het werk te kunnen gaan. Maar Trueman staat erop hem persoonlijk even te spreken, hij heeft belangrijk nieuws. Het onderhoud hoeft wat hem betreft ook niet heel lang te duren. Hij wil Mortelmans even een paar originele documenten laten zien: wellicht heeft men eindelijk een begin van een spoor te pakken. Mortelmans zegt toe te komen. Raakt het onderzoek nu ineens dan toch in een stroomversnelling?

14

Het is augustus 1938. De bruiloft is voorbij. Rochus en Margaretha hebben de laatste gasten uitgezwaaid. Het was een mooi feest, de mannelijke familieleden van beide kanten in jacquet met hoge hoed, de dames in lange jurken en de hoofden bedekt met de prachtigste hoeden met voiles, Margaretha in een prachtige witte bruidsjurk met meterslange sleep, neefjes en nichtjes verkleed als prachtige bruidsjonkertjes en bruidsmeisjes, hebben de hele dag achter de bruid aangelopen om de sleep op te houden, Rochus

tenslotte, in zijn smetteloze jacquet, en met zijn nieuwe hoornen bril iets teveel weggezakt tot op het puntje van zijn neus, rookt nu, maar wat gewichtig, na afloop van de ingetogen kerkdienst aan het einde van de receptie een sigaar. De oude jenever is hem al enigszins naar het hoofd gestegen, Margaretha nipt aan een glaasje Vermout. Er zijn ook zoveel indrukken geweest, zo'n trouwdag is slopend. De woning aan de Varkensmarkt is niet groot en gehorig, de burens hebben vaak ruzie. Het staat hun geluk geenszins in de weg. En de woning is gratis, want immers in eigendom van de familie. Eindelijk, eindelijk is het dan zover. De periode van algehele onthouding is voorbij, zij kunnen zo langzamerhand elkaars lichamen wel fijn drukken, zolang heeft hen de verlovingsperiode geleden. Hartstocht loeit door hun aderen, hun bloed kookt. Margaretha bijt haar gloednieuwe man zenuwachtig in het lilletje van zijn oor, draait zich naar hem toe en vraagt fluisterend aan Rochus of hij haar jurk met de oneindige rij haakjes wil losmaken, zij rilt even wanneer zijn handen haar – hoe onhandig! – eindelijk uit haar cocon verlossen, zij heeft geen idee wat haar te wachten staat. Rochus staat zich even later uit te kleden in de kleine badkamer, hij poetst uitgebreid zijn tanden en laat luid en langdurig gorgelend het spoelwater eerst nog wat achter in zijn keel rondkolken, voordat hij het met een grote boog in de wastafel spuugt.

Dan verschijnt hij eindelijk in de deuropening van de slaapkamer: in vol ornaat, dat wil zeggen in zijn hansop, en met zijn wittig hemd, in een lange ietwat gelige onderbroek, en de schildpadhoornen bril op het puntje van zijn neus, ziet hij eruit als een tragische clown. Margaretha lacht klaterend en trekt hem als een kleine teddybeer over zich heen. De Heere Here ontfermt zich vervolgens over hen. De langdurige tijd van hun onthouding van vleselijke gemeenschap is voorgoed voorbij. Zij hebben heel wat in te halen. En Hij zag dat het goed was.

15

Het zeilbootje ligt sinds vanochtend zo'n 500 meter voor mijn Tempel aan een drijfanker te dobberen, mijn dubbelganger is drukdoende een hengeltje uit te gooien. Hij heeft tot op heden nog niet eenmaal naar De Tempel noch naar de ingang van de grot gekeken. Ik heb mijzelf ingesmeerd met een extract van groene bladeren en ongezien door mijn schutkleur houd ik nu al urenlang de wacht vanuit de Tempel, helemaal bovenin zit ik gehurkt op het piepkleine stammenplateautje, met een hoed op van vijgenbladeren, de touwladder heb ik ingehaald. Ik voel hoe het zweet ruggelings van mij afdruipt, maar ik geef geen krimp. Als deze bastard iets van plan is rijg ik hem zo aan mijn harpoen, desnoods rooster ik hem levend boven een

vuurtje, want ik ben behoorlijk uitgehongerd. Het lijkt er toch steeds meer op dat het een van die verdwaalde eilandtoeristen is, en ik moet zeggen: de man is verdomd relaxed. Ik moet gewoon geduld oefenen, er is nog niets aan de hand. Relax, Dodeman, you are a dead man. Wat zal jij je nog ergens druk maken? De enige manier waarop ik mijzelf vroeger werkelijk kon ontspannen was om, - net zoals hij nu -, in het kleinst mogelijke zeilbootje, zo dicht mogelijk boven het water, jezelf helemaal over te leveren aan de elementen. De wind die dan weer hard of zacht blaast in de zeilen, of je boot ligt maar wat te dobberen: windstil, dan de talloze stromingen, of stormen, de zee zit altijd vol met verrassingen. Je kunt hoog of laag springen, maar je hebt je dan maar over te geven aan wat de natuurkrachten voor jou in petto hebben. Je laten leven, go with the flow. Dat is lang geleden. Heb ik het te druk met overleven? Welnee, ik ben doder dan dood. Wie is die kerel toch, verdomme?

16

Mortelmans zag al meteen uit de verte wie Harry Trueman moest zijn, hij opende plotseling de deur van de VIP lounge, alsof het om een inval ging, was omringd door een aantal jaknikkers, en druk pratend en gesticulerend begaf hij zich naar het midden van de ruimte. Hij hield een fractie van een

seconde in, keek even rond, en besloot dat de beetje morsige onopvallende man in de hoek bij het raam Mortelmans moest zijn. Deze Trueman, Hoofd van het National Centre for the Analysis of National Crime (NCAVC) die zich o.a. bezighoudt met white collar crime investigation, had overigens ook een meer dan uitstekende internationale reputatie opgebouwd, nadat hij in de loop der jaren talloze seriemoorden binnen voornamelijk grote drugskartels had weten te ontrafelen, kartels, die dan vervolgens met behulp van de diverse Amerikaanse gespecialiseerde diensten en hun special forces konden worden opgerold. Hij stond als degelijk ouderwetse speurneus bijzonder goed aangeschreven bij de Yanks. De laatste grote klus die hij geklaard had was overigens een seriemoordenaar die bij een bank werkte en die jarenlange vertrouwensrelaties ontwikkelde met alleenstaande puissant rijke dames, die weliswaar miljarden bezaten, maar die tevens op de rand van dementie verkeerden, waarna hij hen op zeker moment zo voor hen innam, dat zij op zijn advies hun gigantische tegoeden naar geheime interne rekeningen boekten, van welks bestaan echter uitsluitend hijzelf zogenaamd op de hoogte was. Het waren echter doodnormale bankrekeningen. Hij vervalste hun handtekeningen vervolgens om via een speciaal formulier carte blanche deze rekeningen te kunnen beheren. Alle geldverkeer liep voor de bank vervolgens uitsluitend via zijn

autorisaties, zonder dat de dames dit wisten. Aanvankelijk voldeed hij netjes aan zijn beheers-taak, liet de dames af en toe op zijn kantoor komen en hij verzorgde dan voor de oudjes regelmatig kleinere maar ook de grotere contante opnames, in het directe bijzijn van zijn collega's. De dames waren dol op hun vipbehandeling, totdat hij er weer eens eentje vermoordde en spoorloos deed verdwijnen, dan deed hij vervolgens kleinere en grotere opnames uit naam van de dode cliënte, zonder dat de dame in kwestie er nog zelf aan te pas kwam, dit wekte verder geen enkele argwaan bij de bank meer, temeer omdat hij dit afwisselend voor een heel stel zelfde soort oude dametjes deed. Niemand viel het ooit op dat zo'n dame allang overleden was. Regelmatig nam hij vervolgens nog jarenlang als hun zaakwaarnemer geld in kleinere en soms echt grote coupures a contant op van de rekeningen en daaraan was bij de bank verder niemand ooit iets speciaals opgevallen. Het was Trueman die ontdekte hoe de man werkte. Een laatste kleinere coupure die hij opgenomen had vermeldde: "in verband met jaarbetaling glazenwasser." De glazenwasser verklaarde echter dat cliënte al sinds jaar en dag geen opdracht meer verleende. De beste man had zelf bedacht dat het vrouwtje in kwestie inmiddels misschien al zeker twee jaar de pijp uit was, hetgeen achteraf gezien niet eens zo heel veel bezijden de waarheid was.. Trueman heeft intussen

een bestelling geplaatst en zoekt in zijn Samsonite naar Dodemans dossier. Hij tovert tenslotte een duimendik dossier tevoorschijn en overhandigt het aan Mortelmans. “Alleen de bovenste is van belang,” broemt hij, “let eens op de handtekening.” In één oogopslag overziet Mortelmans het document, en hij staart naar de handtekening. Die is ongetwijfeld echt en van Dodeman, de voorletter ziet eruit alsof een klein mannetje zich zojuist opgehangen heeft. D.Dodeman, oftewel, dit originele document is ondertekend door Daniël Dodeman. Ziezo, deze zaak heeft Trueman zijns inziens afdoende geverifieerd. De handtekening is rood, Daan Dodeman gebruikt steevast bloed in plaats van inkt. Het betreft hier het origineel van een voorlopig koopcontract van een internationaal werkende eilandenmakelaar, die recentelijk een eilandje in de Pacific aan Dodeman heeft verkocht..Mortelmans begint te lezen en zijn ogen blijven een ogenblik hangen op de onderstreepte naam van het object: “Dead Mans Isle”. Echt iets voor Dodeman, dit.

17

We schrijven nu 21 juni 1940. Het is het begin van de zomer. Margaretha is zojuist bevallen van haar tweede zoon, Rochus Jr. Haar eerste zoon werd begin mei '39 doodgeboren. Alles lijkt deze keer echter goed te zijn gegaan, alleen economisch is

het een zware tijd. De oorlog is op 5 mei 1940 uitgebroken en Rochus Sr. werd meteen als reservist opgeroepen. Hij is met behulp van een doktersverklaring in verband met zijn doofheid net de dans ontsprongen en behoeft de verdediging van het Vaderland gelukkig niet op zich te nemen, die strijd was trouwens toch een hopeloze, het NL leger werd binnen een paar dagen weggevaagd door de Duitse troepenmacht, ten koste van vele verliezen. Later hebben kritische historici de nodige vraagtekens geplaatst bij de inzet van de Nederlandse verdedigingstroepen die natuurlijk geen schijn van kans hadden. Velen zijn tevergeefs gesneuveld, onder andere tijdens de slag om de Grebbeberg. Dit, in tegenstelling tot bijvoorbeeld de machtsovername door de Duitsers in een land als Denemarken, dat maar zeer summier verzet bood, en waar dus nauwelijks Deense slachtoffers vielen, waarna ook de eigenlijke Duitse bezetting zelf van dit land relatief meeviel. Ook de aantallen Joden die uit Denemarken weggevoerd zijn, vallen in het niet bij die van een land als Nederland. De bewoners van de Lage Landen, met zijn zo roemruchte Verzet, waren knap lastig in de ogen van de Duitse Bezetters. De dictatoriale Seyss-Inquart werd niet voor niets al vrij vroeg in Nederland gestationeerd. Voortdurend vroeg de situatie om Duitse alertheid en actie. De Bezetting van Nederland werd daarmee een van de intensiefste in Europa.

En zo dwingt elke geschiedenis van de dood uiteindelijk respect af, volgens een geheel eigen wetmatigheid. Maar wie zag dit alles al in toen het allemaal gebeurde? Rochus Sr. probeert nu zo hard mogelijk te werken, om bij de Haagse Courant maar zoveel mogelijk geld te verdienen. Zijn journalistieke interesse gaat vooral uit naar economische onderwerpen, hij weet maar al te goed dat alles om geld draait in de wereld. Ook schrijft hij soms in de late uurtjes speciale artikelen die hij dan opstuurt naar vakbladen zoals bijvoorbeeld Cobouw, het Dagblad voor de Bouwwereld. Margaretha geeft overdag extra bijlessen Frans aan kinderen die er op de middelbare school veel moeite mee hebben om de lessen bij te houden. 's Avonds typt zij de stukken van haar man uit. En zo sappelen zij beiden wat zij kunnen, het kind huilt vaak 's nachts, vanwege de nachtvluchten is het erg onrustig. Sinds het misbombardement van de Engelsen op het Bezuidenhout in Den Haag, waarbij bijna 1000 mensen omkwamen, doet Margaretha geen oog meer dicht. Rochus Sr. slaapt meestentijds wel goed, omdat hij aan een kant immers doof is, en als hij wakker ligt is het wegens geldzorgen. De huurinkomsten uit de krotten gebruikt hij tot nu toe vooral om de huizen te onderhouden, het schamele beetje wat overschiet verdeelt hij onder zijn zussen.

18

Dit eiland is helemaal van mij alleen. Een plek op de wereld waar ik met niemand meer wat te maken heb. Komt er toch nog weer eentje die zo nodig voor mijn neus voor anker wil gaan. Wilt u oprotten? Ik zeg: opzouten, moven! Wil je een speer in je reet? Wil je dood? Is dat het? Ik sta inmiddels te springen als een gek, woest ben ik, een groen monster. De man denkt natuurlijk dat ik een halve wilde ben en maakt rechtsomkeert en smeert hem als een haas, dat geile bootje met de blauwe zeilen gooit hij meteen voor de wind. Verstandig. Ik ben erg gesteld op mijn privé leven. Dit is mijn stukje van de wereld en daar blijf je vanaf met je gore rotpoten. Ik heb er met bloedgeld voor betaald. Net als de vroegere zeerovers heb ik mijn goud en mijn geld, waar ik voorlopig toch niets meer mee kan beginnen, diep begraven in de grot. Het gaat om een grote scheepskist vol goudstaven en Zwitserse franken, piratengeld, ik schat de waarde omgerekend op zo'n 8 miljard euro. Belasting betalen is voor de dommen. Nu ik dood ben, zie ik eindelijk kans om mijn geld nuttig te besteden, namelijk aan mijzelf.

19

Harry Trueman neemt een grote hap van zijn Donuts. "Dus jij kan met je hand op je hart

bevestigen dat deze handtekening echt is?"

"Zeker, dit eiland is ongetwijfeld aangekocht door Dodeman, en wel" - Mortelmans keek even in het document, "op één dag na, precies een maand geleden." "Hoe kon hij zo stom zijn? Wat denk jij, Henk"? De Yank keek Mortelmans nu voor het eerst strak aan. "Het is voor hetzelfde geld een valstrik, Harry, maar welke?" Mortelmans zoog aan zijn pijp. "Ik vertrouw dit niet, voor geen meter," zo vervolgde hij, "het kan best zijn dat hij daar zit, maar dan heeft hij wel een paar verassingingen voor ons in petto, zoveel is zeker. De man is een lunatic, hij verzint de meest krankzinnige events omdat hij zich in een andere wereld waant." "En welke wereld mag dat dan wel zijn?" informeerde Harry kregelig. "De geesteswereld." sprak Mortelmans zo overtuigend mogelijk. "Juist ja, verklaar je nader, wil je?" "De man leeft in zijn dromen, in dromen bestaat geen moraliteit, in dromen is alles toegestaan, je kunt in je dromen zonder meer iemand de strot afsnijden, of in de zevende hemel geraken, er bestaan in dromen geen morele grenzen. Volgens Dodeman zijn wij immorele droomwezens, we zijn absolutistische schepsels, volgens hem, in alles engelen of monsters, al naargelang het uitkomt. De droomwereld is die van de dood, het hele universum is geladen met droomstof, dat wil zeggen, met dood, met alles wat er geweest is, nu is en zal zijn aan gedachten, associaties, bewustzijn. Het is zijn

visionaire visie die gebaseerd is op een kwantumfysische theorie, die van het Zero Point Field, dat bestaat uit een groot reservoir van bewustzijnsmogelijkheden, je hebt het voor het uitkiezen. Hij leeft helemaal in die tussenwerkelijkheid en als het om die keuzes gaat: daar gelden in elk geval geen wetten.” “En dus ook zeker niet voor Daan Dodeman.” concludeerde Harry Truman. “Exact, hij gaat uit van een totaal onbegrensde mentale vrijheid, er zijn ontelbare mogelijkheden, je kunt alles verwachten. Onvoorspelbaarheid is voor hem een onontkoombaar kosmisch gegeven, maak je borst maar vast nat a.u.b., want geloof me, Harry, deze Filosoof van de Dood, zoals hij zichzelf noemt, kijkt niet op een dode meer of minder. Hij volgt gewoon zijn intuïtie tot op de seconde en voert alles uit wat die hem ingeeft. Hij is zelf toch ook allang dood, denkt hij. Voor hem zijn het leven en de dood = gelijk. Elk moment dat je leeft, sterf je tegelijkertijd. En het gaat er maar om waar je het accent legt.” “Je hebt al heel wat huiswerk gedaan, beste Henk, mijn complimenten.” Harry glimlacht even. “Ik heb er al wel een zeeverkenner in een toeristische vermomming op afgestuurd, met de opdracht om met zijn zeilbootje op gepaste afstand te blijven, met een groot-scheepse actie heb ik natuurlijk gewacht op jouw oordeel in deze zaak.” “Was dat nu wel verstandig, Harry, om er meteen al iemand op af te sturen? Heb je trouwens al iets zinnigs van die zee-

verkenner gehoord?” “Op het strand staat een soort groen bouwsel van bamboe, en daarachter bevindt zich de ingang van een grot, tegen de berghelling. Tot op heden is alleen een woest schreeuwende en fervent rondspringende inboorling gesignaleerd en die leek dus niet al te gastvrij. De verbinding werd vannacht trouwens ineens verbroken.”

20

Rochus Sr. is in de problemen geraakt bij de Haagsche Courant. De krant verschijnt als een van de weinige nog wel met een dagelijkse frequentie, maar is door de Duitsers redactioneel salonfähig gemaakt, dat wil zeggen dat de Duitsers zeggenschap hebben verkregen over de berichtgeving, met name met betrekking tot de oorlogsverslaggeving. Het is wat je noemt een foute krant, de uitgever, de oudeheer Sijthoff, tevens eigenaar, is gewoon meteen op zijn rug gaan liggen voor de Bezetter, en heeft er geen enkele moeite mee dat de krant nu een duidelijk pro-Duitse signatuur heeft. Rochus Sr. heeft tot op heden nog niet zijn ontslag ingediend, zoals een paar andere collega's onder wie Donald de Goede dat wel hebben gedaan, maar Rochus staat enorm in dubio: als hij weggaat bij de krant heeft hij geen bron van inkomsten meer, en er is inmiddels reeds een tweede zoon Adrianus geboren, we schrijven het

jaar 1942. Wat te doen? Nachtenlang heeft hij met Margaretha hierover liggen praten, als hij ontslag neemt zal hij ook meteen moeten onderduiken, want alle gezonde werkeloze mannen worden door de Duitsers opgeroepen voor de Arbeidsdienst. En het is maar helemaal de vraag of een doktersverklaring in verband met zijn doofheid opnieuw effectief zijn werk zal doen? Uiteindelijk besluit hij nog een tijdje voor de krant te blijven werken, totdat hij een betrouwbare en geldige doktersverklaring en een goed onderduikadres heeft geregeld. Intussen is het wel een mooie dekmantel voor zijn verzetsactiviteiten. Hij schrijft soms anonieme artikeltjes voor de illegale verzetskrant Trouw. Voor principiële Gereformeerden is de “soevereiniteit in eigen kring” een heel belangrijk uitgangspunt. Ooit formuleerde hun voorman Abraham Kuyper het zo: “Gij zijt slechts onderworpen aan het gezag van God.” Daarom kan Rochus zich zo afzetten tegen het Duitse gezag in zijn illegale geschriften, hij erkent als rechtgeaarde Gereformeerde slechts het gezag van de Heere Here. De twee zoons groeien op in oorlogstijd, de oudste, Rochus Jr. is heel verlegen en zwijgt nog steeds, maar Adrianus is een levendig en soms heel driftig mannetje die al snel praatjes krijgt. Margaretha blijft zoveel mogelijk werken, maar is mede in het verzetswerk verzeild geraakt. Vrienden uit het Verzet die moeten uitwijken slapen af en toe bij het echtpaar in huis. Nadat een

van de actieve verzetsvrienden, Jaap Tesink, een keer bij hen overnachtte, heeft Margaretha bij het beddenopmaken de volgende ochtend een revolver onder zijn kussen gevonden. Degene die aan het hoofd staat van de organisatie, Wentinck, is bezig een goed onderduikadres te regelen voor Rochus Sr. Tot zolang moeten zij zo goed en zo kwaad als het gaat zien te overleven. “De Heer is mijn Herder,” aldus leest Rochus Sr. herhaaldelijk zijn gezin voor uit de Bijbel, “mij geleidt des Heren Hand”.

21

Vannacht lag het zeilbootje hier vrijwel pal voor de deur, ik hoorde heel zachtjes fluisteren. Ik ben geruisloos onder water naar het zeilbootje toe gezwommen, heb de man overmeesterd met een stuk liaan zo sterk als staaldraad, en ik heb hem zo met die slinger om zijn nek meegesleurd naar de kant, ik trok net hard genoeg om hem nog juist in leven te laten, een half uur later hing hij vastgebonden aan een driepoot boven een vuur en liet ik hem af en toe met zijn testikels boven de gloeiende kolen zakken als hij er mijns inziens te lang overdeed om mij netjes te antwoorden op al mijn vragen. Het bleek goddomme uiteindelijk toch om een van hun mannetjes te gaan. Trueman heeft mij dus eindelijk weten te traceren, waarschijnlijk heeft hij de eilandmakelaar een geldsom betaald voor de

informatie, de Yanks kopen alles en iedereen op, dat gaat veel sneller dan de gebruikelijke manier van investigation. Hoe dan ook, ik ben er klaar voor. Ik heb eindelijk na vele maanden oefenen mijn nieuwste meditatietechniek weten te verfijnen, mijn teleportatie vermogens zijn momenteel volledig fijn getuned op de informatiekkanalen van de FBI, het werkt nu allemaal prima. Benieuwd hoe zij denken mij, de Koning van de Onderwereld, te kunnen uitroken, wat een gedoe om een oude mensaap als ik te vangen. Met open armen zal ik hen ontvangen. "Dead or alive!" Ik hoor het mr. Harry Trueman al zeggen in de vrijdagmiddagvergadering van het team Special Forces. Ik weet dat zij me levend willen grijpen, omdat hij me niet alleen levend op de Elektrische Stoel wil electrocuteren, maar vooral omdat hij mij eerst nog al mijn geheimen wil ontfutselen. Mijn theorie: - alle informatie is overal elektronisch verkrijgbaar, het collectieve bewustzijn kun je aftappen -, biedt gouden kansen voor verdere ontwikkeling van de kwantumcomputer. De FBI ruikt kansen voor een verreikende vernieuwing van haar spionageprogramma's. No way, mr. Trueman. U en de uwen zijn van harte welkom op Dead Mans Isle. In ben ongrijpbaar, ik ben de King, en ik zal uw Special Forces allemaal als visvoer aan de haaien voeren. Wat een bloed zal er voor de zoveelste maal vloeien, zij vragen, nee smeken er zelf om. Ik lust

hen rauw, dat stelletje oenen, net als hun zeeverkenner.

22

Mortelmans is in New York uitgenodigd de voorbereidende slotvergadering op vrijdagmiddag bij te wonen van de CIRG, de Critical Incident Response Group van de FBI, onder leiding van Harry Trueman, om te bespreken hoe het eiland Dead Mans Isle bezet dient te worden en wat de beste manier is om vervolgens de uiterst gewelddadige en volstrekt paranoïde Dodeman, bij voorkeur “in levende lijve”, te arresteren. Dodeman die bovenaan de Ten Most Wanted List staat, beschikt niet alleen ruim over gestolen financiële middelen, die onder andere toebehoren aan diverse grootbanken, aan wie Dodeman enorme sommen losgeld wist te ontfutselen, maar ook over geheime informatie omtrent de toepassing van tal van nieuwe wetenschappelijke ontwikkelingen op het gebied van het paranormale, info waarin de FBI zonder meer geïnteresseerd is. Er zal ter vergadering reeds een eerste aanvalsplan, standaard voorbereid door de betreffende afdelingen van de FBI, op tafel liggen. Het gaat er nu om bij deze Tactical Operation verder de semimilitaire puntjes op de i te zetten en tevens de rol van Mortelmans en zijn team te bespreken. Mortelmans is middels een officieel verzoek aan de Nederlandse

Regering verzocht aan de actie deel te nemen, tezamen met Willemsen, zijn adjudant, omdat Harry dolgraag wil dat Mortelmans als eventuele onderhandelaar beschikbaar is tijdens de arrestatie van Dodeman. Bovendien is het makkelijker wanneer Mortelmans namens de CIRG straks ter plaatse reeds de eerste verhoren afneemt in de landstaal van Dodeman.

Voorafgaand aan diens arrestatie zou zijn adjudant Willemsen de verhoren alvast inhoudelijk kunnen voorbereiden, de diverse moordzaken zullen door hem stuk voor stuk tot op de kleinste finesses dienen te worden uitgepluisd. Mortelmans kan dan aan de hand van die uitgebreide informatie in een later stadium het meest effectief het verhoor van Dodeman leiden, hij is immers inmiddels het best ingevoerd in diens denkwereld.

23

Een speciale jet van de FBI landt op NY Airport en spuwt even later een paar passagiers uit.

Mortelmans en zijn secondant Willemsen worden met een zwarte geblindeerde limousine afgehaald, ruim vergezeld van lijfwachten. Wanneer zij na een snelle rit uitstappen bij het hoofdkantoor van de FBI, worden zij meteen omringd door een volgend legertje bewakers. In de ontvangsthal worden zij opgewacht door Amanda, een bloedmooie Latino, met - zo op het eerste gezicht, een echt niet meer

dan middelmatige intelligentie, maar wel van een meer dan gemiddelde, werkelijk exceptionele schoonheid. Haar donkere ogen, vurig als kolen, kijken dwars door je heen, “tot in het diepst van je ziel”, constateert Mortelmans fluisterend. Daarop informeert Willemsen droogjes bij zijn meerdere “..waar volgens hem die ziel zich dan wel bevindt? Bij hem, Willemsen, zit deze namelijk ergens onder de gordel..” Een dame met gebruiksaanwijzing, dat wel, nadat zij hen met luide stem officieel namens de FBI welkom heeft geheten, snerpt haar stem de nodige bevelen richting het groepje van klerenkasten dat hen binnengeloodst heeft, en dat nu aftaait en vervolgens richting de geüniformeerde bewakers die het blijkbaar van hen moeten overnemen “..die hebben vanavond allemaal ongetwijfeld een stijve nek..”, aldus Willemsen, zo knikken zij almaar met hun hoofden van ja bij alles wat Mevrouw Amanda zegt.. In de lift naar de bovenste verdieping heerst een serene stilte, Mortelmans gaapt achter zijn hand, de jetlag speelt hem parten. Willemsen probeert met de grootst mogelijke omzichtigheid af en toe naar de prachtige want maar wat geprononceerde borsten van Amanda te kijken, maar haar blikken zijn in alle gevallen meteen dodelijk en haar ogen verraden niets, maar dan ook helemaal niets erotisch, integendeel, haar blikken zijn werkelijk killing. Arme Willemsen. Er volgt een Kafkaïaanse tocht door allerlei gangen en trappen, steeds

opnieuw moeten de pasjes van Amanda of van de begeleidende bewakers dienstdoen om deuren te openen, tot zij tenslotte bij een incheckbalie komen en zij door Amanda nogmaals gevraagd worden zich uitgebreid te identificeren. Er wordt aan de hand van hun paspoorten flink in de computer gegrast en even later maakt deze een uitdraai, met al hun gegevens. Zij worden grondig gefouilleerd – Willemsen valt discreet door de mand, er wordt een enigszins smoezelig pornoblaadje uit zijn Samsonite gehaald – maar dan wordt uiteindelijk toch tenslotte via een intercom toestemming gevraagd om de twee Hollandse heren binnen te laten in het Heilige der Heiligen, en een moment later zwaaien de gecapitonneerde deuren met een klap, geheel geautomatiseerd, open. Aan een enorme ovale tafel in de Secret Service Room zitten reeds een stuk of tien personen van onder meer de FBI en het leger bijeen, ongetwijfeld onder de grootste geheimhouding. Harry Trueman heet “the flying Dutchmen” ietwat formeel welkom namens de FBI en wijst hen hun plaats. De aanstaande Operatie is door hem “Such is Death” genoemd. Mortelmans en zijn secondant Willemsen kijken hun ogen uit: een flink deel van het team heeft een militaire status, Mortelmans ziet heel wat uniformen van de Lucht- en Zeemacht. De samenwerking van politie en defensie is in de VS nu eenmaal vlekkeloos georganiseerd. Willemsen bedenkt hoe in

Nederland zoiets ondenkbaar zou zijn, en geeft dit fluisterend te kennen aan Mortelmans, deze onderschrijft meteen zijn standpunt: “..tegen de tijd dat bij ons de ambtelijke molens klaar zijn met malen, is Dodeman allang zijn Aow-tje aan het trekken.” Willemsen schiet hardop in de lach, en de Yanks kijken ietwat bevreemd hun richting uit. De altijd serieuze FBI heeft zoals gebruikelijk de zaak reeds uiterst grondig voorbereid. Een squadron jagers is in staat van paraatheid gebracht. Er is reeds een klein eskader marineschepen vanaf de dichtstbijzijnde Amerikaanse basis in de Pacific onderweg, zodra deze eenheden gearriveerd zijn zullen zij het doelwit, het minuscule eilandje Dead Mans Isle hermetisch omsingelen. Aan boord een speciaal getrainde gevechtseenheid van de Special Forces, het elitecorps van het Corps Mariners, met o.a. gespecialiseerde duikers, bergbeklimmers, scherpschutters en goed getrainde paratroepers, vechtmachines die bij tal van andere acties reeds hun professie meer dan bewezen hebben. Met een license to kill, zeker, maar Dodeman moet juist bij voorkeur levend worden opgepakt. Maar ook dat is deze heren wel toevertrouwd. Trueman schetst op dit belangrijke punt de insteek van de FBI: “Er is veel dat we van Dodeman willen weten, en niet alleen in verband met de talloze moordzaken en slachtpartijen die hij op zijn geweten heeft, maar ook met betrekking tot zijn nieuwste wetenschap-

pelijke inzichten op het gebied van het paranormale, en dan met name de teleportatie, zijn specialiteit”, aldus Harry Trueman. Glazige blikken alom. Mortelmans krijgt even later van Harry het woord om toelichting te geven op de persoonlijkheidsschets van de gezochte misdadiger, de heer Daan Dodeman.

24

Rochus Sr. heeft een Joodse kennis mee naar huis genomen, Isaac Boonzaijer. Het is een kleine gedrongen man, met aanleg voor astma. Isaac Boonzaijer is ook een wat bangelijke man, hij is destijds correspondent Binnenland geweest voor de Haagsche Courant, maar heeft reeds in '42 van Directeur Sijthoff zijn congé gekregen. Op zijn huidige onderduikadres op de Van Alkemadelaan is het volgens Wentinck te gevaarlijk geworden, - het onderduikadres ligt schuin tegenover een commandopost van de SS, maar hij heeft niet meteen een ander adres beschikbaar. Het is dus maar voor tijdelijk, en Rochus is nu eenmaal erg op Wentinck gesteld, de verzetsman die de hoofdredactie doet van Trouw, bezorgt zijn gezin ook regelmatig een brood of zak aardappelen, in deze moeilijke tijden. De Verzetsgroep is inmiddels opgesplitst, na veel geruzie stapte Jaap Tesink op, en begon voor zichzelf, maar zijn groep is opgerold door de Duitsers. Jaap Tesink, werd een paar

maanden geleden samen met vijf anderen gefusilleerd op de Waalsdorpervlakte. De Duitsers maken korte metten met elke vorm van journalistiek verzet. Rochus schrijft echter nog steeds tegen de Bezetter in het blad Trouw, het zijn tegenwoordig slechts nog losse exemplaren die Wentinck vervolgens in een kleine oplage laat verspreiden. De oorlog is op zijn retour, de Duitsers worden steeds meer in het nauw gedreven. Als God het wil zal de overwinning niet lang meer op zich laten wachten. Zijn werk voor de Haagsche Courant vormt een prima dekmantel. Rochus stelt Isaac voor een glas oude jenever met hem te drinken. Hij laat Isaac kennis maken met zijn Margaretha. Zijn vrouw is zojuist bevallen van haar derde zoon, Johannes. Margaretha is bang haar inmiddels drie jongens aan onnodig gevaar bloot te stellen, en zij heeft zo haar twijfels gehad met betrekking tot Isaac's onderduiken. De kleine Johannes is al weer een mondje dat extra gevoed moet worden, en nu komt daar nog eens een volwassen onderduiker bij die toch ook dagelijks zal moeten mee-eten. Nog afgezien van het feit dat zij al veel te klein behuisd zijn. We schrijven augustus van het jaar Onzes Heren 1944. Rochus heeft haar uiteindelijk weten te overreden, het is immers maar voor tijdelijk. Nu het eenmaal besloten is, is zij bereid de gast zo hartelijk mogelijk te ontvangen. Op de overloop zit een luik, waardoor je onder het schuine dak met loze ruimte

kunt komen. Er is daar een plek ingeruimd voor Isaac, met een matras, kaarsen, boeken. De doodsbleke en sterk vermagerde Isaac die al jaren heeft vastgezeten op zijn vorige onderduikadres, knikt. Het zal wel gaan. Hij is de familie dankbaar. Ineens overkomt hem een hoestbui, hij haalt gierend adem. De kinderen slapen gelukkig en weten van niets. Vroege ochtend, 13 augustus 1944. Rochus Sr. is al vroeg vertrokken naar de redactie van de Haagsche Courant. De twee oudste kinderen spelen boven verstoppertje op de overloop, en de vierjarige Rochus Jr. wil zich zojuist achter het luik gaan verstoppen voor zijn kleinere broertje, Adrianus, als er heftig op de voordeur wordt gebonsd. Een SS-commando valt ruw binnen en zet Margaretha meteen klem tegen de muur in de hal. De jongetjes kijken verbijsterd toe vanaf de overloop. "Nah, wo ist er?" vraagt de jonge luitenantmajoor met het kleine snorretje. Zijn soldaten denderen inmiddels in sneltreinvaart door het huis, gooien links en rechts kasten open, bekloppen de muren, gooien matrassen van het bed. Margaretha haalt haar schouders op en zegt niets. "Wir wissen dass sich hier in ihren Hause ein Jude befindet, ein Hund!" snauwt de SS-er haar toe, "wir haben auch ihren Mann gefangen genommen, und er hat Alles schon zugegeben." Margaretha kijkt de man zo kalm mogelijk aan. Zij gelooft hem niet. Dan hoort zij ineens een zacht gehoest, heel in de verte. De Duitsers hebben

echter nog niets vreemds bemerkt. Weer klinkt het hoesten, maar gelukkig nu veel verder weg. Ineens stormt de luitenant naar boven. Nu is alles verloren, denkt Margaretha. De luitenant pakt Rochus Jr. en schudt hem door elkaar. “Wo ist denn der Isaac, sagen Sie mir, Bube!” brult hij tegen de jongen. Rochus jr. zwijgt. Dat kost hem geen enkele moeite, hij heeft nooit anders gedaan. De kleine driftige Adrianus schopt een van de soldaten tegen de schenen. Johannes, de baby op de arm van Margaretha, begint indringend te huilen. Even later klinkt een kort bevel en druipt de SS-eenheid af. Vlak voordat hij door de voordeur naar buiten gaat, houdt de luitenant in en staart Margaretha een tijdlang recht in de ogen. Dan saluëert hij, klikt tegelijkertijd fel de hakken van zijn laarzen tegen elkaar en smijt de deur met een klap achter zich dicht. Margaretha fluistert zacht: “Heil Hitler.” Zij troost haar baby, en stelt de andere kinderen gerust. Dan begeeft zij zich naar boven, op de overloop opent zij voorzichtig het luik, Isaac is verdwenen. Rochus jr. kruipt naar binnen, Adrianus wil ook kijken.. Maar Isaac is nergens meer te bekennen. Dan klinkt heel in de verte zijn gekuch. Hij is al hoestend via de loze ruimtes van de naburige huizen helemaal naar het eind van het blok gekropen. Het heeft zijn leven gered.

Vanochtend heb ik eerst mijn geliefde Isis, mijn vrouw bezocht, ik ging voorzichtig op mijn rug op haar grafheuvel liggen en fluisterend voerden we onze liefdesgesprekken, ook de vogels klepperden hun geheime verliefde boodschappen, en een vos sloop behoedzaam langs, vanuit mijn uiterste ooghoek zag ik hem bloedgeil naar mij loeren, de kleinste en meest nietige maar hitsige insecten besprongen mij voortdurend, en hadden erg veel zin om mij te steken: rode mieren vraten zich diep in het vlees van mijn rug zodat mijn spierstelsel daar eindelijk weer eens actief werd. Ik schouw het heelal, o aarde, o orde der dingen, o wolkenbrij, lucht, lucht! Ik zing haar luchtigjes wakker, mijn alles. “Hier ben ik, Isis, die jou best wel wakker wil strelen. Deze wolken zijn mijn eeuwige grillige liefdesbetuigingen aan jou. We zijn niet voor niets met intelligentie begiftigd, liefde is een wetenschap, net als al het andere. Het is bewust tederheid creëren, het scheppen van geluk. Dat kunnen wij, maar toen werd geluk heel gewoon en pantoffels en gezeur en gemierenneuk over een vuilnisbak en kan de muziek wat zachter en waarom alweer andijvie en wie is hier de baas en ik zal jou wel es laten voelen hoe dat voelt, echte liefde.” “Wat krijgen we nu weer?” “Goedemorgen mijn mooie blonde dode, ik graaf jou weer even uit, goed?” “Geen gebazel over echte liefde, ik wil

slapen.” Ik draai mij om, op mijn buik, en ik woel de rode aarde voorzichtig los onder mij. “Ik krijg anders geen vinger meer tussen je dijen.” “Wat nou hangbuik, jij begint kaal te worden. Je stinkt.” Ik kronkel nu als een worm over de grond, mijn stijve lid in de aanslag. “Wees nog een keer lief voor me.” “Waarom zou ik? Geef mij dit en geef mij dat en pak mijn lul effe, want ik ben zo geil. Halleluja, zeg, ik ben dood hoor, dat wou je toch zo graag? Ik heb geen zin meer in die liefdestirades van jou, rot op man, hufter, ik heb nog steeds stervens veel pijn.” “Wel verdomme, dus ik krijg geen toegang?” “Ik ben een oester zonder parel, vergeet het maar.” Ik ga rechtop zitten en steek er eentje op, ook om de insecten van mijn lijf te houden. 55 Mijn eigenhandig geteelde tabak doet wonderen. Ik word iets rustiger. Heel even blijft het doodstil. Dan snerpt haar ijskoude stem weer door de ruimte. “Er wordt hier niet gerookt.” “Zet het graf dan open.” “Dan krijgen we nog meer vliegen.” “Die slaan we dan dood, met jou erbij. Dus je wilt niets voor mij doen, mij iets nalaten, uit liefde voor mij jezelf nog een keer opofferen?” “Ik kan hier helemaal niet tegen, dat weet je best en dan toch het bloed onder mijn nagels. Nee hou je bek. Nu ben ik aan het woord. Zwijgen, stilte, ja?” “Als je zo doorgaat steek ik jou alsnog in de hens.” “Is het mogelijk dat je voor een keer je bek houdt? Ik ben moe. Ik wil rust. Ik wil aan mezelf toekomen. Ik ben er even niet. Zit niet zo bovenop mijn lip. Ik heb

niet eens tijd om met mezelf te converseren, laat staan dat ik behoefte heb in dat geouwehoer van jou.” “Jij kunt je niet in een ander verplaatsen. Domme teef. Ik vraag alleen of je me een keer echte aandacht wilt geven. Luister naar me. Dat kun je niet.” “Jij zit al jarenlang door te toeteren over hoe goed de wereld in elkaar zou kunnen steken. Begin hier en nu goed te zijn voor mij in plaats van dat eeuwige gekanker op de buitenwereld. Ik wil best wel met jou over liefde communiceren, maar dan over iets zinnigs, iets tastbaars.” “Is mijn pik soms te klein? Alleen maar geneuzel over gevoelens, over relaties, over communicatie. Ik heb geen zin in al dat emotionele gelul.” “Leer jij eerst maar es wat over jezelf en kom dan nog maar es terug.” “Gnoote seauton. Ken uzelve, Socrates. Het staat nota bene als tekst boven op je grafheuvel.” “Jij weet niet hoe hard je bent. Hoe je iemand kapot maakt. Hoe je helemaal niets om mij geeft. Hoe je werkelijk te verplaatsen in een ander. Ik word ziek van dat grote ego, dat chagrijnige smoel, dat altijd op niet thuis staat en je ongewassen stinkvoeten en je berenlucht als je weer eens op mij komt liggen snurken en je pijntjes en je autjes en je angstjes voor de dood en je autoritaire gedrag tegenover mij en je alles beter willen weten.”

Ik wroet nu heel zachtjes diep van binnen de aarde om, ik moet haar bekkenbot zien te strelen, dan geeft zij zich vanzelf over, ik lik daar de grond. Er

klinkt zacht gekreun, ben ik dat of zij? “En toch ik geef om je, ouwe lul. Ik wil best je gezwoeg over me heen laten gaan, maar voor wat hoort wat: ik wil ware liefde, hoor je me.” “Ik neem ook geen genoeg meer met minder en zeker niet van jou.” Ik graaf mij steeds dieper in haar in. Ik weet haar zo te bepotelen dat er geen houden meer aan is. Ik laat haar prachtige witte botten kletteren en rammelen, een dodendansje doen. “Hou je nou op.” “We zijn gewoon een stelletje dieren die af en toe de evolutionaire instincten van ons vlees volgen.” “Wees maar blij dat je mij nog hebt, ook al ben ik dan zo dood als een pier. Van mij kun je hoe dan ook op aan. Je dagelijkse natje en je droogje.” “Kom daar nog maar eens om. Het is een en al echtscheiding rondom, pom pom pom.” Het is lang geleden dat ik zo vrolijk was, ik beweeg mij nu op en neer, mijn lid steekt diep in de aarde, die moederschoot. Ik vervolg mijn teksten die zij maar al te graag hoort: “Wij hebben tenminste een hechte relatie, voor het eeuwige leven, tot in de oneindigheid van de dood..Wij kunnen alles tegen elkaar zeggen zonder dat de huwelijksse boel meteen ontploft. Dat is toch ook wat waard, of niet soms, Isis?” “Ach ja, je hebt mij vermoord, dat is alles. Jij kijkt niet op een dode meer of minder. Ik zal jou echter nog een kans geven: die stinkmarter wil ik uit mijn grafheuvel hebben. Die vreet zichzelf elke nacht steeds verder bij me naar binnen. Zet maar gewoon een dodelijke val op scherp hier diep

in de aarde, zodra je je zaad daar gestort hebt, wie weet wat die marter bezielt, nietwaar..? Daar zou ik je oprecht dankbaar voor zijn, als kleine tegenprestatie.” “Over mijn lijk. Dat is nou het enige dier dat ik echt leuk vind om levend te vangen en dat bedoel ik nou: het liefste wat ik heb zal je me nog afpakken. Je denkt alleen maar aan je zelf.” “Ik wil gewoon eens een keer geen ruzie en dat je me verrast met een bloemetje, een kettinkje of met een ringetje en dat je dingen tegen me zegt die ik nog nooit gehoord heb. Is dat nu zoveel gevraagd?” “Geen denken aan. Je hebt al een hele kist vol met die rotzooi. Die heb ik niet voor niets met je mee begraven. Ik blijf niet aan de gang. Wie moet zorgen dat onze schulden betaald worden? Ik ga geen geld weggooien dat ik niet heb en zeker niet aan zoiets.” “Daar zijn we weer. Mijnheer de Vrek zorgt voor de centjes en denkt daarmee alles te kunnen uitmaken. Maar ik heb ook iets in te brengen, maar daar wil jij helemaal niet aan. Geluk is niet te koop en zeker niet voor jou.” “Wat lul je nou over centjes. Ik breng hier het grote geld thuis. Daar is godverdomme niet tegen aan te werken, aan wat jij er elke dag door heen weet te jassen. Waarom denk je dat ik zo moe ben? Ik kan niet meer, hoor je? Ik ben het helemaal zat. Denk je dat ik het leuk vond om de hele dag alleen maar bezig te zijn op de rand van een faillissement? Op de rand van de afgrond en maar optellen maar aftrekken, ho maar. Wat kreeg

ik terug voor mijn gezwoeg? Een grote bek, dat ik niet deug.” “Je deugt ook niet. Je bent alleen maar bezig als een blinde mol je financiële status quo op te krikken. Wat zeg ik, jij wilt altijd meer en beter en duurder en alles moet altijd weer anders, maar ik wil het gewoon zoals het vroeger was. Een soort van warmte die ik bij je voelde. Een vertrouwde vriendschappelijke omgang. Een respect voor wat ik zei. Een genoegens scheppen in een avondlijke wandeling. Allemaal dingen die niets kosten maar die wel van waarde zijn.” “Ik kan hier niet meer tegen. Je zet me aan tot moord. Ik kan niet meer dan ik nu doe, hoor je me. Ik ga al kapot. Elke dag. Ik doe dat allemaal voor jou. Wil je me dood hebben, je ziet helemaal niet wat ik allemaal voor jou over heb. Stop dan maar met de hele klere-zooi. Ik zit aan mijn taks. Ik geef het op. Ik kan niet meer verder leven zo. Als je eens wist waar ik mee bezig ben. Ik moet al die schorpioenen van ons lijf zien te houden, zodat jij hier 's avonds weer de duurste rotzooi op je gerimpelde smoel kan smeren. Ik heb je al honderd keer gezegd: stop ermee, we hebben het geld niet. We staan overal in het rood, maar nee hoor gewoon doorgaan met uitgeven. Je hebt zo'n gat in je hand dat wil je niet weten.” “Maak jij dan maar eens een berg van alles wat er bij jou in een jaar doorheen gaat. Een domshoge toren van kratten bier. Een huizenhoge heuvel met lillende hompen vlees. Een stapel kazen tot aan de dakrand van een kerk. Een

wagonlading sigaretten en een minnaret van pizza's. Een voetbalveld vol lekkers – “mag ik ook eens een keer iets voor mezelf” - je zoutjes en je snoepgoed en je luxe vreten, waardoor je helemaal niet meer vooruitkomt en je binnenkort voor mijn part dood neervalt.” “Dat heb je het liefste hè, dat ik nu ter plekke sterf. Dat ik de pijp uit ga, zodat je eindelijk van me af bent. Maar ik zeg je: nog geen dag zou je het weten te bolwerken. Nog geen uur je, zit helemaal aan mij vast of je dat nu wilt of niet. Jij stelt helemaal niets voor zonder mij, nul komma nul. Godver, dat deed pijn, ben jij nou helemaal besodemieterd. Dat pik ik niet van jou. Ik loop voor lul morgen, gek, hou op zeg ik. Ik sta niet voor mijzelf in als je nu niet ophoudt. Au! Dan moet je het zelf maar weten.”

Ik ga op mijn knieën zitten en stomp als een gek met mijn vuisten op de aarde in. Mijn armen verdwijnen om en om grotendeels de grond in.

“Die zijn helemaal niet hard. Gewoon, corrigerende tikjes. Jij kunt alleen maar krabben en bijten. Zo kan ik het ook. Blijf van me af zeg ik. Jezus, kijk nou, er komt nogal wat bloed uit. Hier heb je een doek, hou die er maar even tegenaan, sorry liefje. Ik wilde je geen pijn doen. Ga nu niet huilen, daar kan ik niet tegen. We beginnen opnieuw.” Als een blinde mol begraaft ik mijzelf diep in de grond en bedek mijzelf met de losse aarde. “Ja ik hou m'n mond verder. Ik wil alleen maar lief voor je zijn dat weet je toch wel. Zo, gaat het al weer een beetje?

Liefje, niet huilen. Toe, het is niets. Kom eens even lekker tegen me aan liggen, zo. Vertel nu eens wat je me wou zeggen. Ik ben er voor jou, dat weet je toch. Je kunt van mij op aan. Altijd. Kom daar maar eens om. Lig je zo goed?” Ik heb mijzelf helemaal ingegraven, diep de grafheuvel in, ik proef de rode smurrie van de aarde in mijn mond. “Jezus, wat ben je warm, je lijf is zo zacht. Ik heb geen bijbedoelingen. Waarom sloeg je me dan ook? Ik hou van jou, altijd weer. Je bent zo zacht en warm. Net een diertje. Een marter hahaha. O konden we nu maar zo blijven liggen, liefste, maar ik moet straks nog even wat werken. Ja, mijn ronde nog doen, alles in gereedheid brengen. Een dezer dagen komen zij me halen. Ik heb mijzelf beloofd dit project helemaal tot het bittere einde af te maken. Stom stom stom..”

Ik stuit op een schedel, de hare. “God mijn kleintje. Je ziet zo witjes. Ik ben zo gek op je. Ik kan helemaal niet zonder je, weet je dat? Blijf je nog even zo tegen me aan liggen? Mag ik je voelen daar diep van binnen? Jezus, lief je bent zo nat. Alles is nat aan je. Zo heerlijk. Geef je maar helemaal over. O god, ik ben zo geil op je. Mag ik heel voorzichtig naar binnen bij je?” Ik steek mijn penis in een van de oogkassen van haar schedel. “Wat ik nu voel? Alles lief. Alles zo heerlijk en vochtig en glad en dieper, nog dieper. Ik voel me nu heel dichtbij jou. Geef je maar aan me, zo ja, ik voel het helemaal opengaan daar. Ik ben er voor

jou, liefste. Voor jou alleen. We zijn niet langer alleen nu. Nooit meer. Jij bent nu mij en ik nu jou. Liefste, waarom zeg je niks meer. Zeg eens wat. Isis! Zeg dat je niet zonder mij kunt. Liefje?”

26

Mortelmans heeft het woord en hij schraapt een paar maal zijn keel, terwijl hij een paar papieren rangschikt. “Harry Trueman, heeft ten behoeve van de BAUSA (Behavioral Analysis Unit Special Agents), mij gevraagd om een profielschets van de dader, Daan Dodemans, op te stellen. De persoonsgegevens heb ik u reeds via de gebruikelijke weg doen toekomen. Daar heb ik niets aan toe te voegen. Om u een idee te geven van zijn denkwereld heb ik hier een document voor mij, een brief van de hand van Dodeman, die hij reeds op zeer jeugdige leeftijd ooit eens aan de Directeur van de Sociale Dienst te Amsterdam verstuurd heeft, omdat hij meende recht te hebben op een Bijstandsuitkering van de Nederlandse Staat.

Ik citeer:

Geachte Heer die Bijstand verleent,

Neem nu je gebouw, er zit achter elke deur wel weer een poppetje achter de computer en kijk eens hoe serieus al die gasten van je in die stapels

papieren zoeken wie ik ben. Ze weten niet eens wie ze zelf zijn, maar ze denken dus wel te weten wie ik ben. Ja dat is mijn nummer, ja typ dat maar mooi op je formulier. Dat kan je het gevoel geven dat je iets betekent in deze wereld en doe dat dan maar dag in dag uit en neem desnoods 's avonds ook nog wat papieren door, want je moet zorgen dat je niet stilvalt, want dan ga je maar malen over alles en dat is niet de bedoeling. De bedoeling is dat de wereld afgerond wordt tot een overzichtelijk geheel met jou als centrisch middelpunt en daar mag je mij best voor gebruiken. Ik ben de reden van je rustige bestaan, maar zal ik je dan nu voor een keer eens laten lachen? Kijk, ik kan op mijn hoofd staan, vind je dat niet leuk? Of zal ik mijn broek laten zakken en dan mijn kont afvegen met je formulier? Ik kan ook mijn sofinummer op het voorhoofd van je vrouw komen tatoeëren? Zeg dat dan meteen dat je dat wilt en geef me dan nu mijn geld, want ik heb nog meer te doen vandaag. Ik moet alle kantoren van de hele stad nog aflopen, omdat jullie bedacht hebben dat er veel van hetzelfde moet zijn, want daar worden jullie rustig van. Dezelfde gebouwen met dezelfde mensen, met dezelfde kleding, met dezelfde auto's en dezelfde huizen, in dezelfde nieuwbouwwijken, in dezelfde koopgoten dezelfde spullen kopend, met dezelfde opvattingen over mensen zoals ik, maar jullie hebben mij toch nodig om zelf iemand te zijn. Jullie hebben de afwijking nodig. Erken nu maar

dat ik jullie lieveling ben. Dat jullie mij bewonderen. Dat jullie met mij kunnen lachen. En geef maar toe dat het lachen jullie allang vergaan is. Geef maar toe dat jullie ook het liefst alle wanden van jullie pand zouden willen insmeren met jullie eigen stront, dat jullie je baas, de Burgemeester, het liefst over zijn chagrijnige smoel zouden willen pissen, dat jullie al die papieren het liefst in de fik zouden willen gooien. Dat jullie het liefst jullie hele gebouw zouden willen opblazen met alles erop en eraan en dat jullie dan een ongelooflijke lachbui zouden krijgen om al die opgeblazen kikkertjes die dan uit het raam zouden springen en dat al die nummers terug zouden vliegen in de grote nul, het enige cijfer waar we met zijn allen thuishoren. Dus waarom niet nu mij mijn geld geven en stoppen met die hele godverdomde klotezooi? Moet ik je geleasde auto even omver komen mieteren of luister je naar me? Ik ben hier toch niet voor Jan Lul mijn hele act aan het bouwen? Het is de bedoeling dat je dit leuk vindt. Dat je met een glimlach om je ouwe hondenmond mij beloont voor al mijn goede werken. Je bent goedkoop af dus zeur niet langer en stel mij schadeloos, nu, of ik bijt je je strot af.

Daan Dodeman.

Mortelmans kijkt op. De brief is uitstekend vertaald en als een bom ingeslagen. Dodeman heeft een

gevoelige snaar geraakt. Dit gaat ook over hen, zoals zij daar namens de FBI bijeen zijn. Kafka is hen een goede bekende. De FBI kent immers tientallen onderafdelingen. Iedereen zit in gedachten verzonken, een enkeling lacht besmuikt. Mortelmans geeft nog enige toelichting: de genadeloze toon, de nietsontziende analyse, de ongehoord brutale eis, het is onontkoombaar dat het team hier te maken heeft met een man die de hele wereld in z'n eentje denkt aan te kunnen. Geen millimeter zal Daan Dodeman toegeven, bij wat hij ook doet. En dat blijkt immers ook wel uit zijn curriculum vitae: één bloedkoralen ketting, het is een aaneenschakeling van moorden en de meest verschrikkelijke gebeurtenissen. Dodeman heeft gedurende zijn latere leven steeds opnieuw zijn Grote Gelijk willen halen, ten koste van alles en iedereen.

27

Het is juni 1945. Op 5 mei jl. werd Nederland officieel bevrijd. Daniël Dodeman wordt, gezien de omstandigheden, min of meer in goede gezondheid geboren. Het is wel een erg magere baby, hij ziet ook erg bleek, en is nog weinig actief. Hij is nu drie dagen oud. Het is Zondag, en er zal een Dankdienst worden gehouden in de Grote Kerk aan het Lange Voorhout. Lies, de zus van Rochus Sr., past thuis op de kinderen. De oorlog is voorbij,

de Bevrijding is achter de rug. Overal in den lande heeft de oorlog zijn diepe sporen getrokken. Bruggen zijn gebombardeerd, huizen liggen in puin, de meeste kerktorens hebben nog geen klokken, het brons werd omgesmolten ten behoeve van de Duitse wapenindustrie. Hele families werden uiteengereten, nog steeds kent Europa talloze vluchtelingen. Groepjes mensen trekken nog elke dag langs de wegen, op karren hun schamele bezittingen met zich mee torsend, naar huis terugkerend, waar zich dat dan ook moge bevinden. Tijdens de Dankdienst wordt voor hen gebeden en er wordt geld ingezameld voor een Noodfonds om de vluchtelingen te helpen. Als Rochus en Margaretha, die alweer een beetje is aangesterkt na de zware bevalling, naar huis wandelen, richting de Varkensmarkt, schetst Rochus zijn toekomstplan. Hij wil graag, geïnspireerd door de talloze grote verhalen over de Wederopbouw, een bijdrage leveren en een nieuw begin maken met zijn gezin, nu alles achter de rug is. Hij kan Hoofdredacteur van de Emmer Courant worden! Er is een groot huis beschikbaar in de Hoofdstraat van Emmen, en hij heeft redactioneel carte blanche gekregen van de uitgever die hij heeft leren kennen tijdens zijn onderduikperiode en die 63 weet heeft van zijn bijdragen voor het illegale dagblad Trouw tijdens de oorlog. Margaretha is blij verrast met alle plannen, zij barsten na de komst van de jongste telg, Daniël,

echt uit de veel te kleine woning aan de Varkensmarkt en een nieuw leven op het platteland spreekt ook haar aan. Zij kust Rochus spontaan op zijn mond, en zij spoeden zich naar huis om Lies te gaan aflossen. Wanneer zij de voordeur openen, horen zij boven een zacht gejammer. Het betraande gezicht van Lies verschijnt op de overloop, zij begint hysterisch te snikken. Margaretha stormt de trap op, vraagt Lies wat er is, die wijst met gestrekte arm naar de deur en dan gaat zij de kinderslaapkamer binnen. Een doordringende kreet, als van een dier in doodsnood, stijgt op boven het huizenblok, en vliegt hoger en hoger, richting de hemel. Totdat de klank vervlogen is. Het is nu doodstil. Dan verschijnt Margaretha bovenaan de trap en kijkt neer op Rochus Sr. die stilletjes beneden aan de trap staat te wachten, omringd door zijn drie zoons. In haar armen draagt zij de dode Daan. Als een kleine doodsendel heeft hij voortijdig de geest gegeven. Weer schreeuwt Margaretha het uit. Haar kreten doen zo'n pijn, de jongens zullen de klank ervan nooit meer vergeten. Rochus is naar boven de trap op gelopen en neemt het kind van haar over. Margaretha is door haar knieën gezakt en jankt als een hond terwijl zij zijn benen vast omklemd houdt. Rochus kan niet huilen. Hij houdt zich groot, voor zijn zoons. Hij staart slechts naar de wijd opengesperde doodsoogen van zijn vierde kind. Het lichaampje is blauwdood, koud en stijf. Lies vertelt het verhaal

hakkelend, toen zij ging kijken, bewoog het kind al niet meer en had zij onmiddellijk Rochus Jr. de dokter laten halen. Dokter was meteen gekomen. Hij had het kind uitvoerig onderzocht. Lies moest namens hem zijn welgemeende condoleances aan de familie overbrengen. Wiegendood was de oorzaak. Daantje Dodeman is dood.

28

Het spookt hier behoorlijk in de dodengrotten. Mijn hoofd tolt van de telepathische visioenen. Het verdriet van de wereld is er altijd. Overal is het huilen te horen van de verdrietigen. Ik hoor de moeders kermen die hun zoon gesneuveld in een lijkenzak thuis bezorgd krijgen. De soldaten die in hun tank zitten te grienen omdat een van hun maten opgeblazen in een versperring hangt, zonder ledematen. Een snotterende president van een grote staat die alles op alles gezet heeft om zo min mogelijk doden home te krijgen, en die nu salueert voor de duizendste dode die terugkomt. De bewogen dominee die met een gebroken stem een doodgeboren baby in een klein doodskistje ter aarde bestelt, terwijl diens pappie nog aan het front zit. Een stuurse majoor die eindelijk mocht afzwaaien en verschrikkelijk begint te schreeuwen omdat hij net een brief heeft gekregen dat hij zijn liefje, zijn schat, is kwijtgeraakt aan kanker. De huilende oma wiens poes dood is en die daarover

een brief schrijft aan haar kleinzoon aan het front. De liefdes die stuk zijn gelopen omdat de pappies door de oorlog te lang van huis zijn. Ja er is altijd geweeklaag en tandengeknars, en niet alleen tijdens een oorlog. Want ziekte en dood heersen over de mens als demonen. Ben je in voor een verrassinkje? Jij bent gelukkig? Wacht dan zal ik je es even een poepje laten ruiken. Ik sla jou met verdriet, want het is wel de bedoeling dat we lijden. Dat we totaal geen uitzicht meer zien. Dat we dubbelklappen van verdriet. Dat we 't uitschreeuwen bij het graf van onze geliefden. De brandstapels van onze ouders. De ter aardebestelling van onze kinderen. Ja stort de tranen maar in het dal waar het grote stuwmeer ligt van het dagelijkse verdriet van deze wereld. Overal loert de dood en het verderf. Beproef de geur van rotting en gisting op de afvalbergen van het lijden. De alles doordringende lucht van lijken in de kelders en catacomben van onze mortuaria. We zijn verdomd sterfelijk. Ja we staan voor de spiegel en bij elke beweging die we maken beweegt de dood met ons mee. Kleine onooglijke soort, luchtzak, bespannen met huid en voorzien van die paar botten, die zonodig rechtop moest gaan lopen. Veel vlees zit er niet aan maar altijd genoeg voor de wurmen. Die passen zich wel aan. Vandaag is het opa en morgen ben je het zelf. Duimdikke kisten van lood. O nee we willen niet dood, maar de aardlagen stapelen op den duur toch wel ons verdriet op in

steeds weer nieuwe plakken gesteente. As tot as. Droog de tranen nu maar. De dood, hij kan ook een vriend zijn. Iemand naar wie je al heel lang hebt uitgekeken en die na al die jaren eindelijk naar je toekomt met het goede nieuws van je einde. Je hoeft niet meer te leven in deze vorm. Kom maar met je tranen. Die neem ik voor wat ze zijn. Hierachter in de grotten ligt het verschiet van het dodenrijk. Je bent er niet alleen. De miljarden gestorvenen zullen je dansend ontmoeten en je liefdevol opnemen in hun midden. Er wordt heel wat afgelachen om de levenden die zich door de dood op stang laten jagen. Er is helemaal niets om bang voor te zijn. Het geluk van er niet meer te zijn is voor iedereen weggelegd. Hoe dan ook. Sereen en zuiver. Er is geen woord voor de wereld van de dood. Geen taal. Slechts stokkende frasen over het tussenwerkelijke. De dood die altijd en overal er al was. 66 Alleen je moet hem wel oefenen en hem in jezelf toestaan. Zo wordt hij je kameraad. Je beste vriend. Je maat voor het leven, want een maat voor de dood en zo mediteren we tijdens ons leven ons dodenbestaan. Niet alleen leven vanuit de geboorte, maar ook vanuit de dood. Kom erachter, achter je eigen dood en leef ernaar. Zo vol. Want verdriet is ook een power. Een motor. Een duwbak en een vliegwiel. Een geweldige kracht om door te gaan met je bestaan, terwijl je geheel en al murw bent gebeukt door de zwaartekracht van de dood. Je kunt deze krachten

ook spiegelen en er hard tegenaan gaan om juist volledig te bestaan. Bewust wil ik leven en bewust wil ik sterven. Dus sla me maar met je verdriet. Ik kan ertegen om mijn geliefde te verliezen. Of mijn beste vriend. Of mijn vader. Of mijn jongste kind van zes. Of mijn hartsvriendin. Of mijn grootmoeder. Of mijn zusje. Of mijn zwager. Of mijn moeder. Of mijn ouwe hond. Of mijn schoonmoeder. Of mijn baas. Of ikzelf. Want wie ben ik nu helemaal? Ik ben een fluïdum. Een kleine hoeveelheid water met wat vlees en botten. Een verblijfplaats voor iets heel anders. Een ingewikkeld visioen ben ik. Van droomstof gemaakt. Een immaterieel ruimtewezen van sterrenstof dat dit tijdelijke lichamelijke ruimtestation elk moment kan inruilen voor het eeuwig pulserende tussenwerkelijke bestaan van de dood die er altijd en overal is, net zoals het leven. Het is een onlosmakelijk geheel van tegengestelde krachten. Leef leef leef roepen is prima als je ook dood dood dood terug durft te horen vanuit de echoput. Overal om mij heen voel ik nu de koude adem van de dood. Verdriet hebben we nodig om weer op kracht te kunnen komen en meegeven is het beste. Maar geen sentimenten aub. Geen tearyurkende praatprogramma's. Geen emotie-tv. Geen lach en een traan. Geen Jezus bekeringen van grienende junks. Geen softe begrafenisrituelen. Geen notoire trucs van acteurs om gejammer en gesnotter te forceren. Geef ons heden ons dagelijks brood en

onze dagelijkse portie nepgejank maar aan Fikkie. Gooi de slappe was van de plastic sentimenten maar in de centrifuge van je psychiater. Ik neem aan dat de professionals door de middelpuntvliedende krachten van je diepste verdriet en je zwaarste lijden nog wel zullen zorgen voor de nodige verdieping. Wie ben je eigenlijk? Daar gaat het altijd over en we hebben onszelf getraind om te liegen. Ik hou van jou betekent: ik heb de pest aan je. Dit raakt mij heel diep betekent: ik voel hier helemaal niets bij. Ik maak mij ernstig zorgen: het kan me geen reet schelen. O wat ben ik gelukkig, Jezus, wat voel ik me rot. Ik maak me hier zo boos over: God, wat speel ik mijn woede weer mooi. Ik geloof dat ik je begrijp: ik kan er geen touw aan vast knopen. Zeg weet je dat je me echt gekrenkt hebt? God wat val ik voor dit kreng. Je ziet er zo goed uit betekent: Christus wat een hangbillen. Ik ben een beetje bang voor je betekent: ik geil enorm op je. Ik zoek wel een ander betekent: ik kan niet zonder je. Ik geil zo op je: ik wil slapen. Ik ben vrolijk: ik kan wel janken en zo spinnen we dagelijks het web van onze miezerige leugens. Onze waarheden koesterend als een parel in een oester die het verdomt om ooit open te gaan. Totdat de dood ons in zijn lurven grijpt. De dood als de grote sloper die ons even zal doen weten hoe het ook al weer echt zat en we ontvangen de ontzaggelijke slagen van het verdriet een voor een, alsof we jarenlang ons verborgen hebben weten te

houden en nu ons verdiende loon krijgen en tot in onze uiterste nerven slaat het verdriet toe, in golven die ons tot diep in onze existentie raken. We bestaan. Verdomd, we leven nog en er bestaat wel degelijk waarheid. De dood is een waarheidsbrenger. Een boodschapper van oorspronkelijkheid. Weer weten wie je bent en wie je niet bent. De dood is de eerlijkste status quo die een mens kan hebben. Een kil maar zuiver bestaan en we voelen ineens het immense verdriet om het menselijk tekort. Onze gemiste kansen. Onze gemankeerde liefdes. Onze zoetzure herinneringen. Ons treurige ouderschap. Onze mislukte loopbaan. Ons verdwenen idealisme. Ons hele benepen bestaan en de ontzaggelijke kosmische kracht van de dood doet ons trillen op onze grondvesten. Het wie ben ik, wie zijn wij, het waar kom je vandaan en het waar ga je naar toe, davert door alle poorten en poriën van het lichaam. De dood splitst zichzelf op in je als een fragmentatiebom en elke scherf bezorgt je meer existentiële nood. Elke splinter is gedoemd je neuronen nog meer op scherp te zetten en dan word je de ruimte in geslingerd en je weet niet meer wat werkelijk is. Je denkt dat het allemaal maar een boze droom is. Je perspectief verschuift. Je bevindt je nu tussenwerkelijk en de dood laat je ruiken aan de waarheid. Je verdriet is als een steen. Het lijkt harde materie, maar wanneer je hem ontleedt, blijkt hij in zijn kleinste delen uit

heftig bewegende deeltjes te bestaan. Zo blijkt de rots die je dacht te zijn een samenstelling van heftige gemoedsbewegingen die je het heelal in doen schieten en iedereen die in je buurt is wordt ook even omhelsd door de dood. Nadat alle schillen van de gebruikelijke beleefdheden afgepeld zijn, slaat de dood wild om zich heen als een vuur, een bosbrand, een alles verzengende uitslaande brand, die onontkoombaar leidt tot bezinning en zo vallen we even samen met onze ware bestemming als levende wezens die allemaal uit dezelfde immateriële indrukwekkende stof van de dood zijn opgebouwd. Je diepste ervaring van verdriet vult het verre heelal en als met een speelbal speel je deze wonderlijke wedstrijd in verglijden van je diepste binnenste naar je verste uiterste heen en terug. God houdt wel van een goed potje voetbal en alles aan je bestaan wordt ververst. De dood houdt niet van half werk. Je wordt wedergeboren en je kunt er daarna weer tegenaan en je wortels gaan zich dieper vertakken. Je levensboom bloeit daarna uitbundiger dan ooit en zo schuimt de dood de wereld af op zoek naar mensen die hij vast een voorproefje wil geven van zijn machtige waarheid die voor eenieder uiteindelijk komen zal. Dus geef je verdriet maar een eigen plaatsje in de kosmos dan bespaar je de dood weer wat werk en zo wordt hij vanzelf je beste vriend. Je kunt de dood gebruiken in je leven om werkelijk te bestaan. Geen second hand maar

vol en diep. Proef elk moment dat je leeft. Je zintuiglijke functies geven je innerlijk en uiterlijk constant de meest uiteenlopende indrukken, maar altijd intens want snel vervliegend, efemeer. Er is geen verleden en geen toekomst. Slechts nu kun je iets werkelijk ervaren. In het moment. Terwijl je het beleeft is het al weer dood. Ik sterf dus ik ben (niet). Geef jezelf die kans om steeds te sterven, om daarmee werkelijk te bestaan. Gooi het juk van de tijd die je gegeven is van je af en leef in eeuwigheid, want er is geen tijd. Alles gebeurt nu. Momenteel. Steeds opnieuw en je sterft ieder moment van je leven. De tijd is een hulpmiddel, als een spoorrails, net als je lichaam de trein is en de reis - die iedereen verschillend maakt door het heelal, een volkomen illusie is. Toch: iets is er altijd en dat zijn wijzelf. Immaterieel in welke energetische vorm dan ook met alles wat er nog verder aan leven in het heelal aanwezig is. Het perspectief van een vlieg richting werkelijkheid is geheel anders dan het onze en zo krijgt elk wezen zijn eigen ervaring mee. Dat wat ervaren wordt is een niet-zijnde dat steeds even een zijnde wordt en een vaste vorm aanneemt en dat tegelijkertijd afsterft. Probeer maar verder geen vinger tussen de deur van de eeuwigheid te krijgen. De dood te vriend houden is echt het beste. Anders dwaal je maar rond in een plastic bestaan van virtualiteiten, van tv of internet. Maar je ware virtuele oneindigheid komt daar niet aan bod en daarmee wordt

stelselmatig een schijnwerkelijkheid in het leven geroepen zonder plaats voor de dood. Want het komt immers helemaal niet uit dat we dood gaan? We willen leven, dus doen we net of we nooit zullen sterven. Verdriet? Ook liever niet, want dat is alleen maar lastig. Lijden? Nee vegeteren en ons materieel verrijken. Dat is pas aangenaam. In het hotel met zwembad, met onze gedroomde blonde schoonheid naast ons. Dat is pas ons ultieme identificatiemoment. Nu weet ik wie ik wil zijn. Een zombie met maar een doel: vegeterend voortbestaan. Ongeluk? Kennen we niet. Lijden? Zegt ons niets. Fouten? Maken we niet. De beroerde realiteit? Sluiten we ons voor af. Geen oorlog. Geen ellende. We zijn gelukkig zo. Laat ons nu maar. Maar je kunt geen werkelijke ervaringen opdoen zonder pijn. Het lijden is functioneel ten opzichte van de gelukservaring. Weiger niet langer je oerstatus, als wezen dat opgebouwd is uit volkomen tegengestelde krachten, die met elkaar strijden om het eigenste moment, telkens opnieuw. In de fictie van het uitsluitende geluk zul je ten onder gaan aan verveling, aan het verschrikkelijk futiele gedrag van je uitsluitend dierlijke impulsen. Je mentale bestemming zal wegvlugten als een schaduw voor de zon en je zal zonder die schaduw eenzijdig, eenmalig, eenkennig en eenzelvig bestaan. Want zonder te denken aan je eigen dood, zonder jezelf te relativieren, zonder je zelf als

eindig te beschouwen, zit je op een dwaalspoor. Geef je dood de ruimte. Geef jezelf de ruimte. Zoek naar je oorsprong. Wees eerlijk met betrekking tot de gelaagdheid van het bestaan. Laat alle ervaringen toe in je leven. Wees je bewust van de scheppende en destructieve krachten. Sluit soms je ogen om te huilen om de wereld. Voel de macht van het lijden en maak vanuit die kracht de wereld een stukje beter. Geef jezelf de kans om steeds opnieuw te beginnen. Open je zelf totaal, met alle innerlijke en uiterlijke zintuigen gericht op alle mogelijke ervaringen. Sterf in het diepste van je gedachten, zodat je intenser gaat leven en gaat zien hoe de samenhang is van de geboorte van elk moment en het verdwijnen ervan in de leegte. En zo leren we onszelf om verdrietig te durven zijn en vanuit deze diepste existentie kunnen we een ander werkelijk ontmoeten. We zijn dan niet meer alleen. Verdriet smeedt ons mensenkinderen aaneen. De normale struikelblokken tussen mensen worden opgeruimd wanneer Magere Hein op de deur bonst. Deze diepe verbondenheid die je dan voelt is er altijd. Dat is de waarheid van de dood: dat er een eensgezinde ervaring bestaat voor allen. Een ultieme totaalervaring van alle wezens, van alles wat er bestaat. Een visionaire uitwisseling van entiteiten. Het naakte bestaan teruggebracht tot een zingen van de al-ziel, tot de muziek van het collectieve een-zijn, tot de magie van de

onderlinge uitwisseling van kosmische krachten. De trance van de zich elk moment verversende besteedbare energieën die in elkaar wensen op te gaan en die zich tegelijkertijd splitsen. Een raadselachtige verbinding tussen alles en niets. Tussen leven en dood. Het is hier een doolhof, een dodenhof, maar in de grotten van Deadmans Isle heeft alles zijn zin.

29

Mortelmans heeft zijn referaatje over Daan Dodeman en diens Filosofie van de Dood afgerond. Willemsen heeft vervolgens de talloze moorden en gewelddaden van Dodeman nog weer eens opgesomd, en hij heeft zo goed mogelijk geprobeerd een totaalbeeld te schetsen van degene met wie zij te maken zullen krijgen: Dodeman als levensgevaarlijke want totaal immorele en volslagen krankzinnige, die nergens voor terugdeinst. Trueman heeft het team in een tweede ronde nog weer eens duidelijk gemaakt dat de geniale geleerde die Dodeman ook is, als het maar enigszins mogelijk is, levend gevangen genomen dient te worden, in verband met voor het Amerikaanse leger uiterst waardevolle wetenschappelijke informatie. Alleen Dodeman kent immers de codes van diens eigen uiterst geheime spionageprogramma, het Code Breaking Team van de FBI heeft zijn tanden er op stuk gebeten,

maar zonder resultaat, en dat terwijl men de meest gerenommeerde cryptologen in dienst heeft. Vooral Dodemans nieuwste theorieën omtrent de inwinning van belangrijke informatie via teleportatieve exorptie op zeer grote afstanden, in het kader van een volstrekt futuristisch spionageprogramma, een en ander met behulp van zeer geavanceerde teleportatische kwantumcomputerprogramma's, kan rekenen op de warme belangstelling van met name de OTD, de Operational Technology Division van de FBI die zich bezighoudt met Digital Forensics en Electronic Surveillance. Men zal dus alles op alles dienen te zetten om de briljante geleerde Dodeman levend in handen te krijgen, vanwege het feit dat de betreffende wetenschappelijke informatie zich nu eenmaal naar alle waarschijnlijkheid helaas voornamelijk in de mind van deze lunatic bevindt. Overigens zou er inderdaad reeds sprake kunnen zijn van een specifiek door Daan Dodeman ontwikkeld apparaat, een soort super kwantum-computer, waarmee via teleportatie signalen uit de ruimte kunnen worden opgevangen. Simpel gezegd: Daan Dodeman wordt ervan verdacht allerlei geheime info met behulp van zijn atoom-computer als het ware te kunnen "aftappen". In sommige gevallen, zoals ten tijde van de slachting en ontvoering op de geheime conferentie van bankiers destijds, is het anders onverklaarbaar hoe Dodeman vooraf aan zijn informatie is gekomen.

Ook heeft Mortelmans de theorie van het Zero Point Field nog eens uitgebreid toegelicht. Tenslotte somt Trueman, aan de hand van de nu aan de OTD bekende gegevens, een uitgebreide lijst op met zeer geavanceerde communicatie-apparatuur die Dodeman bij zijn voorgaande acties gebruikte en die hij ook nu hoogstwaarschijnlijk naar Deadmans Isle heeft getransporteerd. Maar wat de whizzkids van de OTD ook geprobeerd hebben, er viel tot op heden geen enkel signaal te onderscheppen. Men staat voor een raadsel. Trueman heeft tenslotte de vergadering de lange lijst met soorten explosieven en wapens overhandigd, zoals die al eerder werden gebruikt door Dodeman bij voorgaande acties. Ook een paar specialisten van USERT, het Underwater Search and Evidence Response Team zullen van de partij zijn, zij beschikken over side-scan sonar apparatuur, en kunnen onderwater videobeelden produceren van verdachte objecten. De strikt geheime meeting in de Oval Room werd zojuist afgesloten door Harry Trueman die de aanwezigen de allerlaatste instructies met betrekking tot de planning, tijdschema, personele bezetting en indeling van Operation "Such is Death" heeft medegedeeld. Het is nu vrijdagmiddag, maandagochtend vroeg zal het aanvalsplan op Deadmans Isle worden ingezet. De tussenliggende periode is nodig om de actie zorgvuldig voor te bereiden. Trueman, speciaal voor deze actie

uitgeleend door de NCAVG, zal de zaak als supervisor leiden vanuit het hoofdcommando-centrum van de FBI in New York. Hij heeft de meeste ervaring met dit soort semimilitaire acties, en kent het klappen van de zweep. Als er iemand het hoofd koel weet te houden is hij het wel. Shockproof, er is geen betere bij de FBI. Kolonel Forester, doorgewinterd heethoofd, met een lichte tic waarbij zijn ene oog knippert, heeft het militaire oppercommando gedurende de aanval van de paratroepers op het eiland. Kapitein ter zee Mortimer voert het bevel over de kleine vloot van schepen die ingezet zullen worden om het eiland hermetisch af te sluiten van de buitenwereld. In een later stadium rust op Mortelmans schouders de zware taak om, indien mogelijk, met Dodeman in onderhandeling te treden met als doel hem uiteindelijk levend te arresteren. Willemsen zal de verhoren reeds zoveel mogelijk systematisch voorbereiden en lijsten met specifieke vragen opstellen ten aanzien van ieder afzonderlijk gepleegd delict op zich. Mortelmans en Willemsen zullen met een speciale FBI-jet vandaag nog worden overgevlogen naar de dichtstbijzijnde Amerikaanse basis in de Pacific. Vandaar zullen zij door een marinehelikopter op volle zee op het vliegdekmoederschip Victoria worden gedropt, om aldaar in het weekend verder te kunnen overleggen met het crisisteam, vervolgens zullen zij maandagochtend vlak voor de aanval overstappen

en meevaren op een van de kleinere kanonneerboten en na de luchtaanval op het eiland tezamen met de paratroepers voet aan wal zetten op Deadmans Isle. Even later betreden de Flying Dutchmen de lounge van hun hotel, zij zullen daar over een paar uur weer door de limousine worden opgehaald die hen met blauwe zwaailicht aan en waar nodig met luidruchtige gillende sirene zoevend door het drukke New Yorkse verkeer naar het vliegveld van New York Airport zal brengen. Vandaar zullen zij met de klaarstaande FBI jet doorvliegen naar de atol in de Pacific waar zich de Amerikaanse basis bevindt en vervolgens zal een heli van de Marine hen op volle zee droppen op het vliegdekmoederschip Victoria, waar zij gedurende het weekend verder met Kolonel Forester en Kapitein Mortimer zullen kunnen kennismaken en nader overleg met hen zullen kunnen plegen met betrekking tot de verdere voorbereidingen voor deze actie. Willemsen is er niet helemaal gerust op. “U weet zeker dat u dit allemaal fysiek nog aan kunt, boss?” “Dat weet ik niet zeker, Willemsen.” “U gaat volgend jaar met pensioen!” “Maar wel met vervroegd pensioen, m’n beste.” “Laten de Yanks u straks niet gewoon al de kastanjes uit het vuur halen?” “Het is maar goed dat wij erbij zijn, beste kerel. Al dat Amerikaanse machtsvertoon is nergens goed voor, het is veel beter wanneer Dodeman zich zonder bloedvergieten aan ons overgeeft. Mannen als Forester

staan altijd en eeuwig op scherp om het grofste geweld in te zetten. Daarvoor zijn zij natuurlijk ook opgeleid. Maar ik ben voor een geleidelijker aanpak. Dit wordt een mentale titanenstrijd, met hopelijk zo min mogelijk gooi- en smijtwerk. Dat werkt toch alleen maar averechts in het geval van Dodeman. Hij wil mijns inziens vooral erkenning voor zijn filosofische denkbeelden, en hij is er heilig van overtuigd dat hij allang dood is. Dus wat kan hem tijdens een vuurgevecht gebeuren? Hij is al dood! Deze man is volslagen krankzinnig en we zullen hem met woordgeweld moeten inpalmen. Hij beroept zich bij alles wat hij doet op een soort nietsontziende integriteit, maar die mondt wel steevast uit in moorden doodslag. Dat wil ik hem linksom of rechtsom duidelijk maken. We zullen zijn vertrouwen moeten zien te winnen. Dat kost natuurlijk tijd, een dialoog. Maar uiteindelijk zal hij uit onze hand eten en dan pakken we hem op. “Maar doorziet hij uw dubbelspel uiteindelijk niet gewoon? Hij lijkt mij wel erg door de wol geverfd, om niet te zeggen, volslagen paranoïde?”

“Misschien. Het hangt allemaal af van onze overtuigingskracht, Willemsen.” “U zou eens les moeten geven op de Politieacademie, beginnende agentjes zoals ik kunnen nog een hoop van u leren.” “Al doende leert men, Willemsen, en het is natuurlijk nog niet gezegd dat het gaat werken. Ik ben zelf ook nooit te oud om te leren.”

Anno Domini 1 januari 1947, Oudejaarsnacht, 24.00 u. Overal in Emmen geknal van het vuurwerk, rotjes knallen in de straten, potten Bengaals vuur verspreiden een spookachtig schijnsel. De vuurpotten zijn zojuist voor de deur van het woonhuis op straat aangestoken door de oudste jongens, Rochus Jr. en Adrianus, - de kleine Johannes kijkt met glinsterende ogen van opwinding toe – de potten verlichten de kamers van het grote huis met een vreemde gloed. Er is gezorgd voor een uitgebreide oliebollentafel in huize Dodeman. Vanochtend stond Margaretha, hoogzwanger, nog oliebollen te bakken. Maar vanaf het middaguur heeft zij al de hele dag weeën gehad, zij heeft zich aan het begin van de avond teruggetrokken in de slaapkamer en zij staat nu op het punt opnieuw te bevallen. De vroedvrouw is gekomen en is boven druk met haar bezig, het hoofdje is al te zien. Rochus Sr. heeft vanavond uit de Bijbel voorgelezen, en heeft gezongen met zijn jongens: ‘Uren, maanden, dagen, jaren, vliegen als een schaduw heen..’ maar hij is, nu de kerkklok zojuist het twaalfde uur heeft weggeslagen, ook even de straat op gegaan samen met zijn drie zoons, als hij ineens geschreeuw en luid geroep hoort dat vanaf de bovenverdieping tot op de straat te horen is. Het raam van de slaapkamer wordt plotseling opengegooid door de vroedvrouw:

“Margaretha heeft zojuist voor de zesde keer maal een zoon gebaar!” Iedereen rent naar binnen, Rochus Sr. stormt de trap op naar boven, gevolgd door Rochus Jr. De bevalling is onwaarschijnlijk snel verlopen en er ligt een kerngezonde jongen, een nieuwe Daniël Dodemans, in de armen van een dolgelukkige Margaretha die snikkend haar nieuwe jongen blijft kussen waar zij maar kan: “Nu ben je er, en nu blijf je voor eeuwig bij me.” Als Rochus Jr. de jongen even later vast mag houden, kijkt de baby hem een fractie van een seconde strak in zijn ogen. “Nooit was een kind zo gewenst als jij, Daantje, broertje” fluistert de altijd zo ingehouden maar nu zeer ontroerde oudste broer hem in zijn oor. Het geknal buiten neemt nog toe. Iemand laat een sirene loeien, lichtkogels worden afgevuurd. De hel is losgebroken.

31

Ziezo. Laat mijn zoveelste leven nu maar woest beginnen. Ik heb het verleden en het heden telepathisch maandenlang geabsorbeerd en ik weet nu wat de toekomst brengen zal en laat het dan nu maar een potje zingen hoor, daar hoog in de lucht. En jullie, gelijkvormige schepsels, zijn toch ook best gelukkig met jezelf en met deze wondere wereld, met de liefde voor alles, met de vogels en de vissen en de zee, met de wind en de goede zon, met de geuren van het vers gebakken

brood, met de zoete smaak van de eerste kus, met een zo zacht mogelijke streling van jullie scrotum, met de vondst van een nest jonge hazen, de nachtelijke blaf van een angstige hond, de langdurige tocht van jullie ogen langs ontelbare sterren, de vibraties van het oneindige in jezelf, we zijn wie wij willen zijn, we vinden ons zelf uit, we zijn vrij, we hebben ons alleen maar te engageren aan ons bestaan, hoe dan ook bestaan we en dan ook nog vrij. Dans mijn voeten, dans de dans van de vrijheid, ik kan nu een hoek omslaan en een nieuw leven beginnen, ik kan elk moment beslissen een ander te ontmoeten, ik kan met iedereen communiceren, alle talen leren spreken of op z'n minst verstaan, de zonderlingste toestanden kunnen de mijne worden wanneer ik dat wil, ik kan beslissen ten onder te gaan in de grote maalstroom van de menselijke patronen, de dagelijkse dingen die voor ieder weer anders uitpakken en zo nomade, kan ik mijzelf verheffen en verhevigen, intensiveren, de randen van het leven opzoeken, de afgronden van de trance en dance dance mijn voeten, want ik wil uit mijzelf treden, toetreden tot de trance, achter mijn oogbollen bevinden zich geheime werelden waar ik vandaan kom, voeten, ransel maar de aarde, want ik wil naar de hemel, de engelen staan al klaar om mij te verwelkomen in hun dj outfits en daar schieten de lichtflitsen van god al in de rondte en dance dance voeten en ransel en ik schreeuw naar

de schimmen om mij, de onderwereld van de uitzinnigen, een menigte van loeienden die mij hun ritme overdragen, dance dance, de blonderigheid van de haardossen bovenop hoofden en onder rokjes en de hanigheid van de pokdalige slungels, die zonodig staan te bewegen als slaven van hun geilheid, energie van de dreunen, de harde slagen van de blijheid om te bestaan, de goed gevulde zalen van het lichaam uitpuilend van geluk, van overvloed, van genot en van liefde, psyche die vrij gaat bewegen, niets meer dwingt, alles vanzelf, adem die gaat, ritme dat duurt, dance dance, de klop van mijn hart, de knock van mijn middenrif, de takken van mijn armen, de grillige bewegingen van mijn hoofd, mijn arme hoofd, dat nu niets meer kan bedenken, dan dance dance, de mannen en vrouwen om mij heen nemen me mee, neem mij mee in jullie staat van vervoering, ik geef mij over aan jullie gebalts, aan jullie kronkels, aan jullie irrationaliteit, aan jullie moed, aan jullie eenheid, die de mijne is, de volle vervoering van het vlammeende vlees, de vergoddelijking van de moraal, het opgaan in de ander, zonder scrupules, zonder priesters, zonder god, zonder leraren, zonder politici, zonder geestelijken, zonder televisiepresentatoren, zonder deskundigen, zonder kleuterjuffen, zonder hoogleraren, zonder bazen, zonder chefs, zonder moeders en zonder vaders, met alleen jezelf en elkaar, één, dat is één, en geen twee, dance dance, ransel mijn voet, geen

zonde, geen kwaad, geen nare gedachten, geen schofterig gedrag, geen gluiperige trics, geen gore spelletjes, geen leugentjes om bestwil, geen verheven theorieën, geen schurftige uitgemolken filosofietjes, geen neuzelende bakerpraatjes, geen terugkerende lulverhaaltjes, geen smoezelige hoererijen, geen pornografische commercie, geen sluitende bewijzen, geen goedbedoelde prediking, geen moraalfilosofen, geen dwanggedachten, geen ge moet en ge zult, maar dance dance en ransel mijn voet, het stof van de wereld moet afgeschud, de draai moet worden gemaakt richting kosmos, deze planeet moet naar onze hand gezet, dit geweld is de catharsis van de hiërarchische wanverhoudingen waarin wij onszelf dagelijks hebben opgesloten, we hebben onszelf in de menselijke piramide van verkeerde machtsverhoudingen gemanoeuvreerd en nu is de tijd, onze tijd gekomen, break out en dance dance, demonen zijn hier meer dan welkom, het goede en het kwade, de liefde en de haat, de fluistering en het gegil, de smerigheid en de zuiverheid, de grofheid en de fijnzinnigheid, de geiligheid en de platonische verhouding, de ziekte en de gezondheid, de breuk en het lijmen, de genezing van de ziel, de schoffering van onze lichamen, de uitersten van onze zintuigen, de bloedbanen bruisend, de tonus van onze spieren in eindelijk juiste spanning, de ingewanden in oproer, maar alert de hersenen die nog net niet uit onze hoofden klappen, dance

dance demonen, geef jij jezelf aan mij dan geef ik mijzelf aan jou, de instincten van de sterkste, de gebreken van de zwakste, de overwinning van the kindest, geen strijd maar stromen, geen concurrentie maar samen, geen criminelen maar engelen, dance dance, ik wil een van jullie zijn, een gevallen engel, de uit de hel ontsnapte, de uit de dodencel ontvluchte, de voor de dood uit rennende, de eeuwig god zoekende, de altijd zich afvragende, de nooit versagende, de immer intensiverende, de nooit opgevende, de onverzettelijke, dat zogenaamde identiteitje laat ik los, dat ikje van niks dat elk moment neurologisch ververst wordt, deze verzameling contacten tussen neuronen, dat bewustzijntje in mijn kleine teentje, dat genoeglijke babbelaartje, dat sofistje, dat filosoofje, dat bazelaartje, dat goochelaartje, dat eierklutsertje, dat opneukertje, dat betwetertje, dat zwevertje, dat blaaskaakje, dat mopperkontje, dat gluiperdje, dat lefgozertje: laat ik los, wat moet ik nog met mijzelf, ik wil nu een godenkind zijn, dood aan de ego's, aan de meneertjes en de mevrouwtjes, de baasjes en de directeurs, dood aan filosofen zoals ik. Geen taal meer nu, geen bedenkingen, geen vooringenomenheid, geen zelfbewustzijn, geen noemenswaardige besognes, geen psychologische terreur, geen heldhaftig geraaskal, geen egotripperij, maar de vrede van de eenheid van allen met alles, er is geen afstand meer tot de wereld, er is geen brug die je over moet, er is geen

kleur, er is geen woord, er is geen benoemen meer, slechts directe zintuiglijkheid, ons lichaam een opening naar de kosmos, een goed gestemd instrument, een springplank naar de goden, wie zijn we dan, wat voor achterste ervaringen zijn er nog te beleven, uiterste schoonheden, bovenste sferen, onderste hellegeborchten ingaan, de wereld eindelijk herboren, directe eigenschappen fournerend, Dionysische geneugten, de bacchantische dans van de ware wezens, de woeste krijgers, de wufte wijven, de gewelfde meiden, de geharnaste jongens, de soepele lijven, de duivelse blikken, de grommende diskjockeys, de pillendraaiende eigenaren, de softe agenten, de miezerige Ehbo-ers. Zo kom ik in het land van de grote beloften, het land zonder grenzen, de eilanden met alleen maar gelukkigen, de steden vol tevredenen, dorpen met extatischen, straten met gelukzaligen, huizen met volmaakten, bedden vol vlees dat wil paren, zoete lijven die glibberen, zwarte schaduwen tussen slanke benen, half gedraaide rompen met puntige borsten, gaten als anemonen die vragen om vlees, piketpaaltjes van sterk peesmateriaal die overal willen insteken, de glijdende schaal van de Eros, de veelkantige rotspartijen van de liefde, de noeste nijverheid van wellustige broers met hun zusters, de naaiende bilgewelven aan de lijven van slobberende uitgehongerde jonge haantjes die het uitkraaien van plezier, o smachtende achterhammen, heuvels van

hijgende halo's, getoeter van taalgeluiden, onmachtige kreetjes, gepiep als van muizen, gesnork van liefdesgebrabbel, van onzinnige klankstromen, er zijn geen woorden beschikbaar, slechts tussenwerkelijk geroep en geschreeuw, de klank keert zich binnenste buiten, om zo het verstand te verliezen en tot de laatste snik aan toe de begeerte te expressioneren, te zwelgen in de sidderingen van niet meer aflatende orgasmen, een komen en gaan van nihilistische ervaringen, van een machtig niets, knotsen die verslappen, kутten die stromen van de sappen van de soort. Dan dierlijke slaap, zonder dromen, de afwezigheid van springerige neuronen, de diepste dalen van ademende buiken, borsten die slaperig hangen, billen die zachtjes nog natrillen, zelfs nachtelijk blond wordt nu donker, de zwartheid van de nacht neemt bezit van de witte lijven, de stormen van het vlees zijn gaan liggen, de zoetheid van kussen beklifd, de geneugten van wrijvingen verinnerlijkt, de solfège van klank is verstomd tot een fluisteren, een minimale trilling van ademtochten die uitgeraasd zijn, o zwakte van bestaan, slap beginsel van leven, uitgekakte lijven, waar is de spirit, waar verblijf je nu tijdens de nagalm van het orgastische orkest, waar drijf je rond, op welke rivier van helder bergwater stroom je nu al maar verder en verder? Soms zo breed en landerig, dan weer smal en eng en straffe stroomversnelling gaat vanzelf een waternival en snelheid

maken, naar altijd verder, waarheen dan toch, o
breng mij verder naar het niemandsland, de
grazige weiden, de eeuwige jachtvelden, naar de
fontein van wijnen, de klanken van dinosaurus-
sen, de ritmische klapjes van kleine engelen-
vleugeltjes die mij koelte toe wuiven, de sonore
stemmetjes van kabouters die mijn voetzolen
kietelen, om zo de laatste spanningen af te drijven,
ik geef mij over, toe, maar het is hier licht door
gegleufde gaten val ik en val ik en val ik en val ik
en val er

dddddddddddoooooooooooooooooorrrrrrrrrrrrr
.....heeeeeeeeeeeeeeeeeeeee
eenennnnnnnn

Alles dwaalt rondom mij, een fiets, een helm, een
strootje, een vis, met grote ogen, een gloed, een
zalfje, een beenkam, een lever, een hark, een rat
die uit zijn oor bloedt, een schreeuw die wegsterft,
een autoped, een rode brandweerauto, een weer-
huisje, een koekoeksklok, een zak met pruimen,
een wandelstok, een gezicht onder het ijs, een
straat, een gebroken been, mijn moeder met een
rode jas aan met zwarte astrakan kraag, de
blauwe tram, een tuin vol lavendel, een sloot, een
polsstok, een 81 bevrijdingsbeker, een wagenspel,
een buurmeisje, een bloederige wond, een knikker,
allemaal knikkers, een bombardement van
knikkers, een schriftje met tekst, een zoet koekje,

een zonsverduistering, een kerkdienst, een visgraat, een schaal met vla en geraspte appel, een broer en nog een en nog een en nog een, een gemis aan zussen, een nichtenrij: allemaal even gruwelijk, een aardige neef, Heidi und Peter, in de Soete Suikerbol, een aap die mij mijn muts aftrekt, wasteil, een doorweekte tent, een geur van vers gemaaid hooi, een gejotter in bed, stemmen in de verte, een zachtheid van moedervlees, een straatartiest met een dwarsfluit, een behangers-tafel, duiven, konijnen, schildpad, grote broers die rennen, ik kan ze niet bij houden, gebeier van een klok, een kanaal, een droom van een droog kanaal, dode dieren, fietswrakken, lijken, bittere koude, schaakstukken, eerste cirkels, vierkanten, driehoeken, parallellogrammen, klapcaravan, pissen in een oude wijnton, streng en koud, Frans meisje, huilen omdat ik haar niet versta, een poppenkast, een fiets met dikke banden, een vleermuis, hoogtevrees, een rekensom, mevrouw Blauw, de pier in Scheveningen, een geur van een natte handdoek, een trits sleeën achter de auto van mijn vader, de achterste slee is een ladder met daarop liggend een buurjongen die tegen de stoeprand knalt, de ladder en zijn rug versplint-eren, een vakantie in de caravan van tante in het bos, de gek die 's nachts om ons heen zwerft en met mijn tante wil neuken, de geweien in de gang bij mijn oma, de geur van heel oud pis op de hoge wc, de zware geur van bloemen en ik val en val en

val, de geur van zeep, de geur van het badwater op zaterdagavond en de geur van de piano, de geur van pannenkoeken en van onderbroeken, de geur van oud gras en van verse appelmoes, de geur van de dominee en van de bijbel, de geur van de eau de cologne, van de juffie met de stemvork, van de motorfiets van mijn broer, van de padden in de kelder, van de steenkool in het hok, van de kip op zondag, van de goegemeente met Pasen, van de pepermintjes, van de zuurtjes, van de gebakjes, van mijn lul die ik voor het eerst afstroop en dan later trekken en trekken en nog maar eens trekken en maar dromen dromen dromen van Solfie, de kut van Solfie, totdat ik naast haar lig en mag voelen, heel even en later Elsje Hartland met de petticoat onder haar rokken, daar ruist het, de slettenbak en zo verliefd op Carla Smits, helemaal niet zo mooi, maar wel heel erg lief en dan maar dromen, ook over tantes met enorme borsten, hoe heerlijk om daarover te mijmeren, erop blijven liggen tot in der eeuwigheid en familieruzies, geschreeuw van ooms en gekrijs van tantes en geschuimbek en gekonkel en gesus van mijn moeder en mijn vader die ik maar een keer in zijn hele leven heb horen vloeken, ik ben zo wel weer aanspreekbaar, maar nog even toeven in het land van mijn jeugd, in mijn protestantse paradijsje, in mijn privéhelletje, in mijn hemelse opvoeding, in mijn bijbelse achtergrond en eert uw vader en uw moeder en gij zult niet doodslaan en niet

echtbreken en niet stelen en niet begeren uw 's naasten vrouw noch iets wat van uw naasten is, zo moeilijk is dat dus allemaal niet, we zullen toch een paar dingetjes moeten regelen met elkaar, hoe je het ook wendt of keert, een minimum aan moraal, een miniem aantal leefregels, een wet die zegt dat je de ander niets aandoet wat je niet wilt dat jou zelf geschiedt, simpeler en moeilijker kan het niet, want ik wil toch een beetje meer dan jij en buurvrouw Batsebah is toch wel heel erg mooi en nog geil ook en dus gaat er altijd wel ergens iets fout op de wereld, want we willen best wel wat stelen en niet alleen een geitje of een tentstok, maar om te beginnen andermans vrouw en dan vervolgens zijn geld, have en goederen, zijn grafsteen en zelfs zijn plaatsje in de hemel. Zeg jongelui, wat doen jullie toch allemaal, proberen jullie het zaagsel uit je koppen te blazen? Dat zal niet lukken, boem boem boem. Welkom, in het Dodenrijk van Koning Daniël Dodeman.

32

De vijf jonge piloten van het USA Aircraft Squadron Heavy Metal zijn zojuist met oorverdovend lawaai voor de eerste keer ter verkenning laag over Deadmans Isle gevlogen. De jonge piloten hebben hun hoofd nog vol van de te gekke enorme disco waar zij een hele lange zondagavond en -nacht geweest zijn, de nachtelijke

dancemuziek dreunt nog steeds na in hun hoofden. De disco in de open lucht ligt even buiten het dorp op een stuk laagvlakte vlak in de buurt van de Amerikaanse basis op de atol en is meer dan berucht, de meisjes komen overal vandaan, afgezet door prauwen vanuit de tal van naburige kleine Polynesische eilanden. De meisjes, de ene nog mooier dan de andere, worden betaald door het Amerikaanse leger om de soldaten “professioneel” bezig te houden. Vrijwel ieder weekend is het party poopen. Zij ontvangen bij aankomst een kleine “onkostenvergoeding”, voor verdere “bewezen diensten” dienen de soldaten echter hun eigen gages aan te spreken, aldus het Reglement. Het enige levende wezen dat de piloten zojuist op hun camera’s vastgelegd hebben is een eenzame dwaze figuur hoog op een klif in een diepe baai met spierwit zandstrand. Het betreft een groen bebladerd poppetje dat driftig op en neer springt in een soort woeste dans, hoog op een terras van een soort bamboebouwsel voor de ingang van een grote grot. De camera’s zoemen in: het mannetje is getooid met bladeren als hoofddekseel. Zwaaiend met zijn harpoen lijkt het om een lokale inboorling te gaan, die ook de dansgeest heeft gekregen. Echter zien de gemaakte dansbewegingen er opvallend primitief uit. De piloten hebben eerst op ruime afstand van de kust een flink aantal bommen in zee laten vallen, met talloze lichtflitsen en het ritmische

gedreun van de almaar doorgaande ontploffingen tot gevolg. Zij hebben zojuist alweer een bocht gedraaid en hebben nu opdracht gekregen om het eiland opnieuw te bombarderen, met dien verstande dat zij opnieuw hun bommen en boordgeschut mogen inzetten, maar ditmaal zo dicht mogelijk langs de kustlijn van het middelgrote eiland. De branding verandert nu pas echt in een kolkende massa en met grote regelmaat spuiten huizenhoge pluimen van water als een fontein omhoog door de dieptebommen die afgaan. De jonge jongens genieten van dit werk, het geeft hun een soort seksuele kick. De vijf schepen van de marine hebben intussen ook de regio bereikt, en Deadmans Isle zal zo dadelijk geheel en al vanuit zee omsingeld worden en middels de modernste radarsystemen hermetisch afgesloten worden. Twee kanonneerboten zijn het eiland zo dicht mogelijk genaderd. Bevelhebber kapitein ter zee Mortimer bevindt zich op iets ruimere afstand van het eiland op het vliegdekmoederschip, en heeft de veel kleinere patrouilleschepen en landingsvaartuigen in de juiste strategische posities weten te manoeuvreren, hij heeft zojuist aan Trueman de precieze coördinaten doorgegeven, deze beschikt zo simultaan via een computeroverzicht over de bewegingen van de schepen. Mortimer dirigeert even later op bevel van Trueman de kanonneerboten met paratroepers nauwkeurig de diepe baai in. Commander in chief Forester op zijn beurt

bevindt zich met zijn paratroepers in opperste staat van paraatheid om zo dadelijk in volle bepakking vanuit de kanonneerboten het strand op te stormen, om zo het eiland vanaf het strand rondom te omsingelen en te bezetten. Ook zijn jongens waren afgelopen weekend massaal in de disco te vinden, de prachtigste Polynesische meisjes, uit de buurt van het atol waar de Amerikaanse basis gevestigd is, waren immers door het opperbevel ingehuurd om er een ouderwets bonte avond van te maken. Kolonel Forester kent zijn pappenheimers, de viriliteit van zijn jongens is danig op de proef gesteld en nu zijn zij vandaag in de juiste stemming voor deze belangrijke gevechtsactie. Ook hem hebben de droommeisjes tijdens het dansen in de disco in een diepe trance gebracht, een gemoedstoestand die nog steeds enigszins voortduurt, gelijkopgaand met de vibraties van de ontploffingen ziet hij flitsen voor zich van de bloedmooie meisjes met wie hij urenlang gedanst heeft en hij voelt opnieuw de seksuele opwinding in zijn geslachtsdeel wanneer hij terugdenkt aan de kleine rode mond die hem achter bij de toiletten vakkundig gepijpt heeft. De erotiserende spanning van de actie die op het punt staat los te barsten doorzindert hem en zijn manschappen tot in hun kleinste bloedvaten en het lijkt wel of de sjamaan die voor hun ogen in de verte zijn idiote dans uitvoert hun gedachtestromen en associaties aftapt, zo vol zijn zij allemaal nog van het

discogebeuren. Dance, dance, dance, ouwe lul. Forester vraagt even zich af of dit laatste uitsluitend op de sjamaan slaat of ook op hemzelf.. Dan steekt hij zijn hand op, ten teken dat de landingsactie elk moment kan gaan beginnen. Mortelmans en Willemsen bevinden zich onder de paratroepers in de achterste linies en zijn vrijwel onherkenbaar in de militaire uitrusting die hen door de Yanks ter beschikking is gesteld. Zij dragen kogelvrije vesten, helmen, en halfautomatische geweren die desalniettemin ook snelvuur kunnen geven. “Je hebt toch wel een levensverzekering afgesloten?” informeert Mortelmans droogjes bij Willemsen. “Mijn vrouw kan elk klein bedrag goed gebruiken, maakt u zich geen zorgen, boss. Wat denkt u, is die groene sprinkhaan onze man?” “Geen geweldige danser, het zou zo maar kunnen, Willemsen.” Hij overhandigt zijn adjudant de verrekijker. “In elk geval heeft hij een zo te zien niet al te stevige bamboetoren met een soort vlonder gebouwd, zo hoog mogelijk, voor de ingang van die grot. Dat gammele dansvloertje hangt van lianentouwtjes aan elkaar. Straks zakt ie er nog doorheen. Wat een druktemaker zeg. Hij heeft ook een soort harpoen. En toch, ik durf er bijna vergif op in te nemen, het zou best eens Dodeman kunnen zijn.” Willemsen knikt en vervolgt: “Ik heb gelezen dat er zich een heel complex aan gangen en grotten bevindt op Dead Mans Isle. Je kunt in sommige afgelegen

gedeelten alleen varend komen, met een bootje.”

“Je bent en blijft een speurneus, Willemsen, en nog wel een goeie ook.” Mortelmans trekt even een grijns die voornamelijk voortkomt uit beroepsdeformatie.. ”Wie weet zit er dan nog wel een aardig toeristisch tripje door de Hades voor ons aan vast.” Willemsen laat de verrekijker zakken en denkt even na. Dan antwoordt hij, al te serieus: “Ik ga liever gewoon dood, chief.” Hij geeft de kijker weer terug aan Mortelmans. “Niemand gaat volgens mij gewoon dood, beste kerel.”

Mortelmans kijkt nu ook ernstig en staart opnieuw door de verrekijker naar de dansende figuur bovenop de bamboetoren. De man lijkt wel in trance. Het betreft hier een dodendansje van Dodeman, of hij moet zich wel heel sterk vergissen.. Soms heeft Henk Mortelmans last van z'n hart, hij moet eigenlijk stoppen met roken. En drinken. En hij zou moeten bewegen. Net als iedereen is Mortelmans soms bang, doodsbang. Om te sterven. Hij zal het echter nooit iemand toegeven, en zeker niet aan een collega. Heel even vervalt hij in zo'n angstig moment, het lijkt net alsof hij door zijn eigen bodem heen zakt. Hij sluit heel even zijn ogen en opent ze dan weer. Op dat moment valt het groene dansfiguurtje voor hem naar beneden, op de grond. Op hetzelfde moment is op de camerabeelden van de piloten te zien dat het object door al dat gedans door het terras heen zakt en dwars door het binnenwerk van de wrakke

bamboetoren naar beneden op de grond valt, daar even blijft liggen en zich dan over een flinke afstand voortsleept naar de touwladder, moeizaam naar boven klimt en zo alsnog de ingang van de grot bereikt. De camerabeelden van dit gebeuren worden rechtstreeks doorgeseind naar Harry Trueman in het Hoofdkwartier. Trueman zit daar in uiterste concentratie achter de schermen en geeft korte instructies. Bij iedere actie opnieuw voelt hij de thrill van de innerlijke spanning, dit werk blijft slopend. Hij zit nu helemaal in zijn regierol, en voelt zich als een vis in het water, het regisseren geeft hem iedere keer weer een heel speciaal gevoel van vrijheid. De experts op de commandopost in New York kunnen aan de hand van deze beelden echter nog niet meteen thuisbrengen om wie het gaat: betreft het hier inderdaad een inboorling die op tilt geslagen is door de onvoorstelbare herrie van al het vliegtuiglawaai of is deze krankzinnige figuur inderdaad de gezochte Dodeman, maar dan in een wel heel primitieve vermomming? De computers draaien op volle toeren, aan de hand van de ingevoerde gegevens. Mortelmans laat Harry weten dat het volgens hem naar alle waarschijnlijkheid toch echt Dodeman was die, slingerend aan de touwladder, zojuist de ingang van de grot bereikte. De vliegtuigen zijn afgetaaid. In de cockpits klinkt nog keiharde dance muziek na. De kanonneerboten deinen dicht langs de kust zwaar op en neer in de branding. Forester

maakt nu met zijn uitgestrekte arm een gebaar naar voren, ten teken dat de aanval gaat beginnen. Heel even knippert hij met zijn ene oog. Dan gaan de luiken open en spuwt elke boot tientallen paratroepers naar buiten, die tot hun middel wadend binnen de kortste keren het strand bereiken. Forester bereikt als eerste het strand, blijft daar staan, en als een rots in de branding wijst hij naar links en rechts. De soldaten verspreiden zich al rennend met hun wapens in de aanslag, maar dan klinken er ineens tal van droge ontploffingen. Hier en daar wordt een soldaat als een raket de lucht ingeschoten, ledematen vliegen als bloederige hompen in de rondte. “Godverdegodver, landmijnen.” tiert Forester. De Kolonel instrueert brullend zijn manschappen en roept tegen de laatste eenheid, - waar Mortelmans en Willemsen deel van uitmaken, dat zij moeten wachten met het aan land gaan. Willemsen ziet wit om zijn neus. “Dat belooft nog wat, chieff.” Mortelmans humt instemmend. Door de verre kijker ziet hij nog net hoe het groene mannetje verdwijnt in de grot.

33

Nieuwjaarsdag in huize Dodeman. Er heerst overdag een enorme drukte in huis. Het nieuws van de voorspoedige Nieuwjaarsgeboorte van Daan Dodeman is als een lopend vuurtje rondgegaan, niet alleen in de familie maar ook in de

uitgebreide kennissenkring van Rochus Sr. en Margaretha. Ook tal van bevriende buren uit de omgeving zijn met hun kinderen langsgekomen. Het huis is vol met mensen, die zich allemaal verdringen boven de wieg om een glimp van het zondagskindje op te vangen. Er wordt druk over deze bijzondere baby gepraat, zijn wakkere oogopslag is al herhaaldelijk geprezen, evenals zijn levendig lichaampje dat als een groot hyperactief zintuig alle indrukken als een spons in zich opzuigt. Er zijn vlak boven de wieg zelfs al een aantal toekomstvoorspellingen uitgesproken over wat de jongen later zal worden: de drie zussen van Rochus Sr. hebben als een groepje goede feeën zich uitgesloofd om er dit keer iets heel speciaals van te maken. De baby ging van hand tot hand onder het uitspreken van de meest onwaarschijnlijke goede wensen door zijn tantes. Eenmaal weer terug in zijn wieg heeft Lies zich voorover gebogen en als laatste de wens uitgesproken dat Daantje “.. in zijn eentje de wereld gaat veranderen”. Meer dan tevreden zoemend en hummend gaan de tantes en alle andere aanwezigen hiermee akkoord. Rochus Sr. ziet zich tenslotte genoodzaakt om met zachte drang zijn woning te ontruimen, Margaretha heeft haar rust immers hard nodig, evenals het kind, dat moet drinken. Avond. Buiten stormt en regent het. Het huis is nu eindelijk leeggestroomd en Margaretha ligt in bed met haar jongen die zojuist voor het

eerst uit de volle borst van zijn moeder gedronken heeft en nu onrustig droomt. Het raam op de slaapkamer staat toch nog wijd open, Margaretha heeft een sterke behoefte aan frisse lucht. Zij wil zich ontdoen van al die bemoeials, de hele kamer pilde ervan uit. Zij sluit haar ogen en synchroon met de onrustige droom van haar baby beleeft zij zelf ook opnieuw vanuit een ongewoon lucide bewustzijnslaag de geboorte, hoe zij na de eerste persweeën een moment naar het hoofdje tussen haar gespreide benen gekeken had, en hoe toen met slechts een uiterste persbeweging het lichaampje van haar zesde zoon in een keer uit haar moederlijf spiraalde, en hoe de baby - nog net op tijd opgevangen door de stomverbaasde vroedvrouw, meteen een keel opzette alsof hij inderdaad de gehele wereld tot de zijne rekende. De sterke persoonlijkheid van het kind blijkt reeds uit alles, al was het maar zoals hij zojuist aan haar borst sabbelde en in haar tepel beet als het hem niet snel genoeg ging. Margaretha heeft tot twee keer toe meegemaakt hoe een baby haar ontviel, haar eerste werd doodgeboren, na de vijfde bevalling stierf de eerste Daantje na drie dagen aan wiegendood. En nu? Zij houdt van al haar drie in leven gebleven koters evenveel, maar dit zondagskind, haar splinternieuwe Daantje, heeft vanaf het allereerste begin haar hart gestolen. Zij voelt zijn dwingende aanwezigheid als heel dichtbij, het is net of er al een sterke mentale

kracht in het jongetje aanwezig is die niet van deze aarde is, een aanwezigheid van geheimzinnige machten en magnetische krachten waar zij geen vat op heeft, maar die zij wel intuïtief aanvoelt. Nooit eerder heeft zij zo sterk gevoeld hoe een vrouw, een moeder, slechts een doorgeefrol heeft in het hele proces van zwangerschap en geboorte. Het kind is haar nu niet alleen al zeer dierbaar, maar omgekeerd evenredig ook zeer wezensvreemd. Het heeft zo'n vreemde aantrekkingskracht op haar, dat zij het niet kan laten de slapende jongen in haar halfslaap dicht tegen zich aan te drukken. Zij huilt bij zoveel geluk. De dood is gelukkig nergens te bekennen. Zij valt in een diepe slaap maar wordt in haar droom al snel achtervolgd door de talloze kennissen en familieleden die deze lange dag door huize Dodemans zijn langsgetrokken. Zij klemt haar jongen tegen zich aan, maar steeds opnieuw moet zij hem weer afstaan aan iemand. Dan richt Lies een pistool op het kind, dat met wijd opengesperde ogen schreeuwt. De andere zussen buigen zich ook voorover over hem heen. Lies richt nu het pistool op het voorhoofd van de jongen, haalt de veiligheidspal over, en spreekt haar tekst, maar nu als kwade fee: “..die gaat in zijn eentje de wereld veranderen.” De zussen krijsen het herhaaldelijk uit “..de hele wereld”, als heksen met hun wilde haren schuddend vlak boven het doodsbanige gezichtje van de jongen die het uitschreeuwt van

angst. Overal klinken de stemmen als een orgastisch koor van dode mensen, een koraal van overledenen. Dan komt Lies langzaam maar zeker nog dichterbij het kind, en plaatst het koude metaal van de loop van de revolver precies in het midden op het babyvoorhoofd. Zij haalt met een klik de trekker over. Er klinkt een luide knal. Op dat moment wordt Margaretha wakker, badend in het zweet. Door de tocht is de slaapkamerdeur met een enorme dreun dichtgeslagen. Haar baby is uit bed gevallen en ligt jammerend en schreeuwend op de grond en ziet al een beetje blauw.

34

Inktzwart is de nacht. Mijn enkel is weliswaar geblesseerd tijdens mijn val, en mijn rug doet pijn, maar dat betreft slechts mijn lichamelijke status quo. Kruijpend ongedierte, ben ik ooit iets anders geweest? Ik ben alsnog via de touwladder naar boven geklommen, dat vlechtwerkje van lianen heb ik omhooggehaald, de al te gammele bamboetoren heb ik een trap gegeven en ik heb mijzelf nu teruggetrokken in mijn geliefde Grotten, de Onderwereld. Van hieruit heers ik over de aarde, men noemt mij hier Koning Dodeman. Hier zwerven miljarden immateriële deeltjes rond, die ooit toebehoorden aan levende wezens. De botten van hun geraamtes vormen met tienduizenden de bekleding van de grotten, langs de wanden liggen

de bijbehorende schedels metershoog opgestapeld. De eerste grote Grot, die een geheime toegang heeft tot de Onderwereld, wordt de Hal van Vreugde genoemd, alles is in gereedheid voor een warme ontvangst.

35

Nachtelijke voorzetting van de actie Such is Death. Drie doden, slachtoffers van de landmijnen, zijn geborgen en zes gewonden zijn door hospiks aan hun ernstige wonden behandeld. Een paar geniesoldaten hebben het strand van de baai eerst aan een grondige inspectie onderworpen. Deze strook van het terrein is nu veilig. Kolonel Forester heeft een groepje paratroepers van twaalf man samengesteld die zo dadelijk in het donker de bergwand gaan beklimmen om vervolgens de ingang van de grot te gaan verkennen. Een groot deel van de rest van de manschappen heeft hij erop uit gestuurd om het eiland rondom te bezetten. Mijnenjagers van de genie gaan consequent ter verkenning voorop met hun detectors. Een kleine eenheid blijft op het strand achter, onder wie Willemsen. Op eigen initiatief heeft Mortelmans verzocht mee te mogen met de groep verkenners die de grotten zal binnengaan.

36

Nacht. Margaretha is in diepe slaap. De baby is in zijn wieg op wieltjes naast haar bed gereden, er kan nu niets meer gebeuren. De jongen slaapt onrustig. Zijn oogbollen draaien heen en weer in hun kassen. Zijn eerste dag was er een vol dwaze gebeurtenissen. Rochus Sr. is beneden nog aan het opruimen geweest. Hij betreedt zachtjes de slaapkamer, hij wil Margaretha en het kind niet wekken. Hij blijft even bij de wieg staan, sluit dan zijn ogen en dankt God de Vader voor deze zoon. Daantje Dodeman protesteert door het maken van nogal onaardse, diabolische babygeluidjes.

37

Een groepje militaire kakkerlakken hijst zich omhoog, en bereikt de ingang van de Grot. Wat zullen zij zich verbazen over de talloze beenderen en schedels in de Hal van Vreugde. Het heet hier niet voor niets Dead Mans Isle. Eerst nog even wat met hen spelen, voordat ik hen vermorzel. Dat wordt lachen. Ik heb de talloze doden telepathisch geactiveerd om me te helpen. Hun efemere stemmen zullen de soldaten volstrekt krankzinnig maken. Zo en nu something completely different! Lets rock en roll de dodencarrousel.

De eenheid van Kolonel Forester heeft zichzelf met behulp van de paar geroutineerde bergbeklimmers onder hen langs de steile wand omhoog weten te werken. Mortelmans is als laatste in volle bepakking omhoog gehesen en moest zich halverwege een paar keer met zijn zware schoenen tegen de bergwand afzetten. Maar nu bevindt het groepje mannen zich bij de ingang van de grot. Het is doodstil. Slechts het geluid van water dat van de stalactieten naar beneden druppelt is te horen. Kolonel Forester schijnt met een felle acculamp naar binnen. Er is niemand te zien. Plotseling rennen er van alle kanten vuistdikke schorpioenen op de manschappen af, die als gekken proberen de doodengebeesten zoveel mogelijk dood te trappen met hun zware soldatenlaarzen. Maar bestaat er iets moeilijkers dan een schorpioen vernietigen? De uitgehongerde beesten blijven maar rondkruipen. Met behulp van de werkhamers van de bergbeklimmers worden de dieren uiteindelijk op bevel van Forester één voor één vakkundig doodgeslagen. Twee man bewaken de uitgang, de rest gaat met de Kolonel mee naar binnen. Overal waar zij lopen struikelen zij even later over botten van mensen, maar ook van dieren, zelfs van rinocerossen, legt Mortelmans, - die het een en ander van paleontologie weet -, uit, terwijl hij een enorm

bot om en om draait en weer voorzichtig teruglegt. Ook trappen zij op oude scherven van kruiken, en ander aardewerken materiaal. Er hebben hier in deze grotten ooit talloze mensen geleefd, zoveel is duidelijk. Voer voor archeologen, voor tientallen jaren. Van Dodeman is echter geen spoor te bekennen. Forester vreest dat men pas morgen bij daglicht de actie zal kunnen voortzetten.

“Roept u maar hoe u het liefst wil sterven, dit is de Dodencarrousel, roept u maar!” Ineens snerpt een stem door de ruimte, hard en schreeuwerig, zoals vroeger op de kermis. “Welkom in de Hal van Vreugde. Wij, de doden, spreken tot u, we gaan ervoor, de lach en de traan, maar toch vooral de lach vanuit ons middenrif, de lach die buldert, die doet hikken, die davert, die de hersenen doet vonken, die de donkerste holen van de ziel schoon schrobt, die dwars door hemelen en hellekrochten dendert. Bent u op zoek naar de God van de Doden? De God van de Vreugde? De goedlachse God? De God die zich de hele dag vermaakt met de wereld? De God die jeux de boules speelt met de sterren en die niet kijkt op een heelalletje meer of minder? De God die elke microseconde tot iemand roept: fait vos jeux, roept u maar, hoe wilt u dood? Let wel: we spreken hier tevens over de God der Wrake, over de grootste crimineel aller tijden, memento mori. Faites vos jeux! Roept u maar, hoe wilt u sterven?” De soldaten staan als zoutpilaren stokstijf te luisteren, hun semi-

automatische geweren in de aanslag. Forester knippert zenuwachtig met zijn ene oog. Mortelmans onderzoekt met zijn staaflantaarn de kant waar het geluid vandaan komt. Een zeer vileine, meer temende stem, klinkt ineens vanaf de andere kant, heel dichtbij: "Het is toch een giller, al die godsdiensten die steevast van de verhevenheid van God uitgaan, terwijl Hij als de gnuivende eeuwig genociderende clown dubbel ligt om zijn eigen giechelende grapjes: God laat jou zomaar even onder een auto lopen of God zadelt je op met een kankergezwelletje zo hier en daar, tja, eens kijken wat er dan gebeurt met zo'n klein mensje, lachen zeg, kijk hem kronkelen van de pijn en die ogen beginnen helemaal uit te puilen, straks knalt ie nog uit elkaar, of God doodt zijn schepseltjes met honderden tegelijk, door middel van een zelfmoordaanslag op de zaterdagmarkt, oh, oh, oh, wat is dat leuk!" Er klinkt ineens een kort geweeersalvo, afgevuurd in richting waar de stem vandaan komt. Kolonel Foresters stem bast als een megafoon door de ruimte: "Is daar iemand?" "Zeg, wat denk jij wel, dat je de kannibalistische God kunt verslaan als Grote Theatermaker?" "Dodeman, bent u dat?" Forester probeert het nog maar eens. De vileine stem vervolgt fluisterend: "Ha, ben jij dat, Wolfje? De Grote Boze Wolf doet het toch echt altijd nog net effe iets beter, Gods wrede spelletjes met zijn zeven geitjes, met zijn menselijke evenbeelden, begonnen ooit als een

tingeltangel cabaretje van de Goede God en eindigde als een verschrikkelijke horrorshow met Zyclon-B als pauzenummer: de entre-act van de meest gruwelijke menselijke genocide, de gaskamer als toppunt van humor, waarom ook niet? Willen jullie vergast worden, lijkt je dat wel wat? Of zal ik het bamboehak laten zakken en jullie doodhongereren? Lach toch eens wat vaker om de grappen van God, hij doet niet voor niets zo zijn best, geef hem alle ruimte voor zijn morbideit, met God kan je echt lachen. En met mij ook.” Stille. En daar klinkt vanaf de andere kant de snerpende stem van het begin weer: “Je lacht je toch drie slagen in de rondte om al die gewichtige menselijke naturen die denken dat het Leven een serieuze zaak is, vanwege de Dood, in plaats van dat zij het plezier ervan inzien, zich laven aan de absurde geneugten van het relatieve bestaan, de ijdele lol van de Eros, het efemere tsjirpende gefluit van Pan en de daverende Dionysische riten van het ten dode opgeschreven pornovlees? Geef jezelf toch over aan de kolkingen van het bloed, aan de samenpersingen van je onderbuik, zoek de grillen van je driften, diep in jezelf, en lach je helemaal dood! Sterf, elk moment, met een glimlach om je dode mond en kont!” De vileine: “Laat al die hoge hovelingen en prinsessen en priesters en parmantige politici en pluche pausen en het pluimvee erom heen maar eens naakt een rondje om de kerk rennen, roepend om hun Jezus, die

ultieme stand-up comedian. Deze man was pas echt komisch: hij gooide de tafels om van de grootbanken en gaf de geldwisselaars met de zweep, roepend dat zij aan het woekeren waren en hij ging om met het schorem van de straat, tollenaars en hoeren, ja, de Zoon van God leefde zich helemaal uit aan de schuimende zelfkant en ik zal jullie het maar verklappen: ik ben Jezus, die in z'n eentje de wereld gaat verbeteren, in naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Ik ben de Zoon van God. Ik ben de Messias, de van God Gezondene. Geboren uit de Maagd Maria, nu vraag ik je. De wereld is één groot sterfhuis!" Een akelig gelach stijgt op, als in een slechte horrorfilm. Plotseling komt een geraamte uit het plafond naar beneden gekletterd, hij blijft heen en weer schommelen boven de hoofden van de soldaten. "Hier ben ik dan en nu mogen jullie om Jezus lachen, want ik ga jullie uitleggen wat pacifisme is. Jezus is een filosoof, meer niet. Hij is gewoon een denker. Een denker die ook nog doet wat ie denkt. Wat wil je nog meer? Sla mij maar, ik keer je mijn andere wang ook toe. Ik heb mijn vijanden lief, gelijk ik mijzelve liefheb. Eh...niet dus. Ik ben de oproerkoning. De prikkelaar van zombies. De weldoener van de armen. De pester van de poenigen. Jullie zijn mijn apostelen en vormen mijn pronkzieke doodseskader. Doodt mij dan, als je kan! Ik wil dood, dat is alles, omdat ik denk dat dit wel eens heel leuk zou kunnen zijn, dus sla die

spijkers maar door mijn handen, gebruik desnoods maar de Black and Decker, doe het samen met Gamma, maar zorg in Godsnaam dat ik aan een Kruis genageld word. Miljoenen doden heb ik op mijn geweten. Niet slecht voor een pacifist!” Met rammelende botten, de armen wijd gespreid, vliegt het geraamte heen en weer door de grot, als een prehistorische vogel, rakelings over de hoofden van de doodsbenauwde soldaten. “Kolonel, nu eerst een soldateske maaltijd, bij voorkeur met een slokje rode wijn erbij, want ik krijg heel erg dorst van al dat Christus gelul. Wie offert zich als eerste op? Welk Lammetje laat zich slachten? Dit wordt jullie Laatste Avondmaal en ik kan jullie bloed wel drinken.” In de hoek zit een van de soldaten, op de grond gezakt, een potje zachtjes te grienen. Forester maant hem tot kalmte, maar knippert zelf nu toch ook als een gek met beide ogen, Wat is dit voor eigenaardig spektakel? Zelfs Mortelmans fronst steeds meer zijn voorhoofd. Of denkt hij na over hoe dit alles kan? Dan beginnen de stemmen zich af te wisselen, in een hallucinerend chorus van morbide commentaren, begeleid door het gerammel van de botten die her en der in de grot beginnen te bewegen. In de holle ogen van de duizenden schedels die muur hoog gestapeld liggen, verschijnen op wisselende momenten lichtflakkeringen. Hier en daar begint een gebit te klapperen, het is alsof de doden spreken: “De wereld is een galerij van lachspiegels.” “Ik lach om

de wijven die in hun blote reet auto's aanprijzen en zichzelf reuze geëmancipeerd vinden." "En ik lach om de chagrijnige vaders achter hun kinderwagens, zuchtend en steunend, eindelijk eens echt aan het werk." "En ik lach om de schurftigheid van televisiepersoonlijkheden, die elkaar in hun ellendige programmaatjes zitten af te zuigen met het idee dat we daar graag naar willen kijken, terwijl we ons juist dood ergeren aan hun kruiperige non-items over die arme oorlogskindertjes, want ze willen zich allemaal beter voordoen dan ze zijn: een stelletje ratten die onder het mom van liefdadigheid hun wangzakken vullen met nog meer roem dus poen." "Ik lach om de druiperigheid van late-night shows met van die omhooggeklommen pornobazen, waarbij oude rukkers in quasi serieuze documentaires zichzelf en hun gore bedrijf oppompen tot iets heel speciaals: neuken en naaien als toppunt van cultureel erfgoed." "Ik dacht dat we eindelijk rechtop waren gaan lopen, maar nee, spuitend en slikkend kruipen we nog steeds als wilde beesten door de gore hoerenmodder op zoek naar ons hoogste zelf." "Hebben roofdieren dat dan, een zelf?" De snerpende spookstem uit het begin doorkruist het chorus voor even: "Lachen mag hoor, toe maar." Het gerammel van de botten krijgt nu een dwingend opzwevend gamelanritme. "Van de dooien niets dan goeds, twee, drie, vier!" De snerpende komt nu goed op dreef. Dan zet het chorus van de stemmen weer

in: “Ik glimlach om die grote maffiabaas, verslonden door zijn eigen varkenskoppen. Echt waar, ik ben net een groot kind dat zich morsdood wil lachen om zijn geparfumeerde toiletrollen.” “Ik lach me slap om die halve criminelen die zich voordoen als bankdirecteuren.” “Die koeien van het kapitalisme? Uitbuiters van armen en behoeftigen!” “Er zijn maar zo weinigen die het gegeven is om werkelijk iemand te worden.” “Big shots hebben we hier ook meer dan genoeg. Mensen die financieel ergens voor stonden, die geldelijk ergens verstand van hadden, die de boel durfden uitmergelen tot op het bot.” De snerpende vervolgt: “Alle kleine krabbelaars met hun creditcards, met hun veel te dure doorlopende kredieten, met hun topzware beleggingshypotheeken werden levenslang genaaid, elke dag weer, door dat stel bandieten die hun zakken binnenste buiten keerden om hen steeds meer geld te lenen, want zij vonden het maar al te lekker dat er aan hun krediettepels gezogen werd door het gewone volk. Dan konden zij weer een tijdje de grote bonusmijnheer uithangen. En nu zijn zij allen dood.” Chorus heft een beurtzang aan : “Schaf toch gewoon af die rente, want het is diefstal.” “Blaas je huidige systeem op en begin opnieuw met delen wat er is, want er is meer dan genoeg voor iedereen.” “Niemand hoeft te creperen van de honger of van de dorst.” “De Aarde is een Paradijs.” “Verander deze wereld nu in wat hij kan zijn en zoniet dan moet je het zelf

maar weten.” “Dan worden je gebouwen opgeblazen. “Je gore geld wordt afgepakt.” “Je zwembaden vergiftigd.” “Je kinderen gekidnapt.” “Je echtgenoten vermoord.” “Je rattenkop wordt afgesneden.” De vileine valt in: “Neem nu die zogenaamde wetenschappers. Roofvogels. Aasgieren van de cultuur. Kwaken maar door in het kikkerkoor op die cultureel zogenaamd hoogstaande universiteiten, die niets anders zijn dan een legitimatie van het establishment, van de eeuwige status quo.” “En ik lach me bijna-dood om de zanikende Zeloten die zich spiritueel deskundige noemen. Verkrachters van de ware wetenschap, en tussen de regels door maar doorbalken over God. Nieuwe gelovigen in engelen en meer van dat fraais. Alles is liefde! O ja? Ik dacht het niet.” De snerpende: “Er zijn geen onafhankelijke denkers of intellectuelen meer. Die worden van staatswege allemaal afgekocht met een beetje poen. Kalt gestelt. Verder je bek houden over hoe het werkelijk zit, dat is echt het beste dat er op zit, dus allemaal zwaar aan de zuip.” Chorus: “Heel het wetenschappelijk puikje van de natie, inclusief het vaderlandse journaal, is aan de alcohol, opdat zij toch vooral hun verstand niet gaan gebruiken.” De vileine: “Weet je wie nog echt kunnen lachen? Dat zijn onze pasgeboren baby’s, die zijn nog vol verwondering over de krankzinnigheid van hun ouders, die hangend over de box almaar vreemde dierengeluiden staan te

maken. Maar ja, je zult het er toch mee moeten doen, met dat stelletje halvegaren. Al gauw zal het lachen je vergaan als je erachter komt hoe volkomen gedeformeed ze zijn, al die volwassen idioten van de buitenwereld.” De snerpende: “En de kunstenaars dan? Die kunnen toch een morele duit in het zakje doen?” De vileine: “Ja hoor, best, maar dan wel in hun eigen zak graag. Dans, aapje, dans en doe je kunstje voor de mijnheer met de hogehoed, die o zo graag wil zien dat de wereld goed is zo. Niks meer aan doen. Kunst is mooi. Schoonheid, fijn zo. De wereld is af. Klaar. Niks geen derrie of modder of kots of naakt of slijm. Doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg en anders zoek je het als kunstenaar maar uit op de mestvaalt van de geschiedenis.” De snerpende: ”Je bent niet de enige daar. Beroemde tvartiesten die zich via jatwerk omhoog werkten op de ladder naar succes, branden hier al in het vagevuur en de paljassen die zich cabaretier noemen, die roepen wat iedereen al weet, deze kameleons van de kunst, die allen multimiljonair zijn, omdat zij precies weten waar de grenzen van de elite liggen en waar zij moeten stoppen met hun zogenaamd kritische kijkjes op de Hel die deze wereld is, deze zogenaamd satirische conformisten met vaak dikke brillenglazen, die het establishment wel willen uitschelden tegen betaling van een aardig centje, mogen zij als 100 eersten worden gereïncarneerd en wel als ratten, slangen of schorpioenen.”

Chorus: “Wij nijvere mieren doen toch wel ons werk in blijdschap, want wij weten hoe het leven bedoeld is: licht en luchtig en spelen met elkaar en lachen om niets en toekomst met wat je hebt en een ander ook het licht in zijn ogen gunnen en dan soms een feestje bouwen.” De snerpende: “God, wat word ik droevig van al deze blijde verhalen, toch kan ik wel lachen om een goeie clown, zoals God, die dus eigenlijk huilt. Lachen is omgekeerd huilen. Het is het schuddebuiken van verbazing om hoe dwaas deze wereld in elkaar steekt. De tranen lopen mij over de wangen, als ik eraan denk hoe leuk de schepping functioneert: de raspense dood rijdt de gewone stervelingen elke split of a second op de hielen, de ene zijn dood is de ander zijn brood. Ik een beetje meer dan jij. Ikke ikke ikke en de rest kan stikke. Zo zijn we niet getrouwd. Verschil moet er zijn. Baas boven baas. Heb ik wat van je an? Ben ik mijn broeders hoeder? Wil jij wel es als de sodemieter mijn portiek ontruimen?” De vileine: “Daar koop je toch alleen maar drank voor, zeggen ze tegen de bedelaar, terwijl ze zelf op weg zijn naar de supermarkt om hun karretje vol te laden met de duurste wijnen.” Chorus: “Ja, armoedzaaiers zijn niet geliefd, want dan zien die rijke stinkerds hoe de wereld ook al weer in elkaar steekt. Dus gaan ze hen zwart maken, omdat ze denken dat ze zelf wit zijn. Maar zij zijn het die gitzwart zijn. Door en door donker. De nacht zit hen in het bloed.” “De ontstoken riolen van hun

urinebuizen onthullen al hun delicate geheimen.”

“De onnavolgbare trajecten van hun anussen verklappen hun chicste ervaringen en hun door seks en geweld afgepeigerde lichamen zijn als levende fantomen, ja, spoken bestaan echt.” Er klinkt een enorm kabaal van schedels die al klappertandend uitzinnig lachen. Forester en zijn soldaten staan doodsbang in een hoekje, onder een soort van plateau. De snerpende: “Valt er nog wat te beleven vandaag? Valt er niks meer te lachen? Vallen er geen dooien? Nu dan, tot slot, een dodendansje, meer om onszelf op te warmen.”

De vileine zingt: “Ik hou van jullie allemaal, want mijn God, mijn God, wij weten niet wat wij doen.”

Alle geraamtes, botten en schedels in de grot zetten nu in op een rammeldans. Chorus: “Van je hela hola houdt er de moed maar in en breng eens een zonnetje onder de mensen, breng eens een zonnetje bij iemand thuis.” Een klaterende slappe lach klinkt ineens dwars door de ruimte. Helemaal bovenin de grot zien we ineens een menselijke figuur, hoog gezeten op het plateau, de vage schim van Dodeman is te zien, zijn gezicht donker, zijn broek op de hielen. “Vreest niet. Doden zijn altijd druk met van alles. Einde voorstelling. Wordt vervolgd.” Hij watert op de mannen beneden hem.

“Mij dorst. Jezus, ik sta hier in mijn eigen drek te kloten, en dat nog wel op de Kansel der Eeuwigheid, dat was ook wel echt lachen zeg, zo erg dat ik mijn sluitspieren niet meer onder controle heb.

Nu wil ik hier best ook nog een potje gaan staan shitten voor jullie maar dan wil ik wel dat er eens een keer om mijn showtje gelachen wordt, we houden het beschaafd, dus een poep en pies grapje moet wel kunnen, dacht ik zo. Kom mensen, geef je nu eindelijk eens over aan de bevrijdende lach van het toiletpapier. We moeten uiteindelijk allemaal met de billen bloot. Deze dansende memmen zijn er speciaal voor jullie, gratis en voor niets.” Er vallen her en der keutels naar beneden. Een sterke poeplucht verspreidt zich in de grot. “Nee, ik ben niet te koop. Ik ben niet in geld uit te drukken. Morgen is er weer een dag. Ik lust jullie rauw. Lach toch eens, stelletje militaire klotzakken. Of huil desnoods. Stik dan maar in je eigen dikke stront als het effe kan. Ik ga ervandoor.” Bulderend gelach. Forester geeft opnieuw een korte mitraillette als waarschuwings-salvo. Maar Dodeman is pijsnel een hoek omgeslagen en is ineens verdwenen.

Eerlijk is eerlijk, Mortelmans heeft genoten van diens klank- en lichtspel. Eén ding is hem destijds bij zijn research zeker niet ontgaan: Dodeman is jarenlang acteur geweest. Hij speelde vanavond in z'n eentje alle rollen in zijn Theater van de Wreedheid. Knap hoor.

Het is eind 1950. Huize Dodemans. De familie is terug in Den Haag. De provincie Drente weer ontvlucht, voelt met name Rochus Sr. zich er als een vis in het water. Het vak van journalist beheerst hij zo langzamerhand tot in de toppen van zijn vingers. Nu hij eenmaal terug is in zijn geboortestad schrijft hij ook weer met een ruimere blik op de wereld, grootstedser, zijn stukken in de lokale krant "Het Vaderland" krijgen meer diepte. Hij blijft echter ook meer dan trouw aan zijn God. Al ondervindt hij tijdens zijn bewogen leven soms harde tegenslagen, zoals destijds het veel te vroege verlies van Grootvader met kort daarna zijn moeder Antje, hij is en blijft een principieel aanhanger van het gereformeerde geloof. God is zijn "vaste burcht", zijn rots in de branding, zijn anker en zijn vluchthaven. Ook Margaretha heeft haar vleugels uitgeslagen. Haar laatste bevalling begin van dit jaar is goed verlopen. Het gezin met de vijf jongens loopt over het algemeen genomen op rolletjes en Margaretha geeft weer bijlessen Frans. Het enige wat hen als ouders soms zorgen baart is de ontwikkeling van Daantje. Hij praat eigenlijk nog steeds niet, maakt slechts vreemde geluiden en klanken. Het is een erg bewerkelijke, vaak lastige en zelfs ziekelijke jongen. Hij heeft nu al vele malen longontstekingen gehad. Daantje slaapt vaak slecht en heeft steeds extra aandacht

nodig. Vanavond is hij eindelijk zojuist pas in slaap gevallen, Margaretha gaat nog even naar hem kijken in zijn kamertje dat zij zelf getimmerd hebben op zolder, onder het dakbeschot. Het bed met de hoge spijlen was echt wel nodig, hij is al zo vaak uit zijn kinderbedje gevallen, soms moesten zij hem zelfs vastbinden, zo ongedurig was hij bij tijd en wijle. De jongen jottert voortdurend. Hij rolt met zijn hele lichaam heen en weer, zingt, hoort muziek, praat in zichzelf, hoort stemmen. Ook nu weer ligt hij driftig heen en weer te rollen en praat hij, in vreemde talen. Welke geheimzinnige krachten en machten zijn met dit mensenkind steeds zo drukdoende? Margaretha staart peinzend naar haar zo geliefd zondagskind, aan wie zij het meest gehecht is. Soms lijkt hij net een ontvangstation, een aanlegplaats voor tal van geesten. Zij houdt het rollend lichaampje van het jotterende jongetje tegen met beide handen, aait hem zacht over zijn voorhoofd, zijn adem wordt al regelmatig, hij zal weldra rustiger worden. Zij sluit voorzichtig de deur, de verkwikkende slaap zal hem goed doen. Zij hoopt er maar het beste van. Daantje Dodeman is echter klaarwakker. Ineens zit hij rechtop. Hij snuift even. Dan voelt hij met zijn hand in zijn pyjamabroek. Hij heeft in zijn broek gepoept. Met langzame bewegingen haalt hij de zachte, nog warme stront tevoorschijn. Hand voor hand smeert hij de smurrie op de spijlen van zijn bed. En op de muur. Zelfs het enorme

schilderij boven zijn bed met de plaat van de beschermengel moet eraan geloven. Hij lacht er een beetje kakelend bij, en maakt soms vreemde grommende klanken, dan weer stoot hij hoge piepgeluiden uit, de laatste hand met poep smeert hij in zijn gezicht. Hij pakt de spijlen van zijn bed en begint er met zijn hoofd tegenaan te bonken.

41

“Wij zijn droomwezens. We hebben lichamen die gekoppeld zitten aan geestelijke, immateriële, energetische stoffen. We zijn tijdelijke havens waar het schip van de geest wel wil aanleggen, maar soms ook niet. 's Nachts breekt de geest stiekem in, in mijn dromen leef ik pas werkelijk en als je het weet te trainen kan je ook overdag uit jezelf treden. Dan begin je te snappen dat we steeds over hetzelfde spreken: het nietzijnde, dat wil zeggen, het immateriële, het tussenwerkelijke. Je kunt je dromen en gedachten niet vastpakken, maar die zijn er wel degelijk. Altijd en overal kun je vliegen door de ruimte, totdat je weer even in je lichaam landt. Als je wilt weten wie je geestelijk bent, begin dan eerst maar es je lichaam te verkennen. Wat is dat, bloed? Wat zijn dat allemaal voor organen? Hoe zit dat met je hersenen? Bewustzijn, hoe werkt dat? Overal in je lichaam springen neuronen in de rondte. Misschien zit je bewustzijn in je kleine teen? Met andere woorden, we kunnen beter

beginnen met de wondere wereld van de zintuigen en je lichaam is eigenlijk één groot zintuig. Niet alleen maar zien en horen en voelen en tasten en ruiken, maar ook de tonus van je spieren en de status van je ingewanden, de temperatuur van je organen, de diepte van je ademhaling. Alles speelt mee en is afgestemd op de omgeving die uit louter geestelijke processen bestaat. Alles is bewustzijn. Denk eens alle taal, alle woorden weg. Benoem niets meer, maar ervaar ieder object, ieder organiek wezen als een groot wonder, als een heel bijzonder muziekinstrument dat een kosmische afstemming heeft meegekregen. De reis naar de Melkweg kun je elke dag maken, als je dat werkelijk wilt. We zijn allemaal God, ons lichaam de Tempel en geef jezelf volledig weg aan een ander die van je houdt, dan kun je jezelf verliezen in tederheid en strelingen, in trillingen en vibraties van je lichaam die je nog niet eerder kende. De vervoering van bruisend bloed, de verstillings van dunne ingehouden adem, met je mond op die van een ander. Zoek steeds opnieuw de lillende schuddende masserende voltooiende ervaring met alles wat er in je is. Mijn ogen kunnen diep binnendringen in die van een vrouw. Ik zie voorouders zwemmen daar heel in de verte en zwaaien naar mij, terwijl ik luister naar het gekrijs van visdiefjes. Ik proef de zilte smaak van de zee op haar huid, die als een prachtige mantel gegoten zit om haar identiteit, om haar zijnde, om haar geest, die in

opperste staat van openheid is om naar mij te reiken. Zo kan ik mijzelf terugvinden in haar en het grappige is: we zijn allemaal hetzelfde, met dezelfde dromen en angsten en gevoelens van verliefdheid en woede en verlangen en waanzin. Zelfs de dieren hebben dergelijke emoties, dat wordt hier en daar al wetenschappelijk bewezen, dat zij veel meer gelijkenis vertonen met ons mensen dan we ooit hadden kunnen vermoeden en zo zijn we terug bij het begin: wij mensen zijn een onderdeel van de natuur. Niets bijzonders. Plaats jezelf terug in het ecosysteem. Alles zit in een sociaal verband ingebed. Daar ontkomen we niet aan, ook al hebben we ons als soort buiten de natuur proberen te plaatsen als iets speciaals. We zijn ook speciaal. We hebben een idee van dood, dat hebben dieren niet. Die vinden het veel belangrijker om juist nu te leven. Je gaat je toch zeker niet bezighouden met iets waarvan je toch nooit zult weten wat het is? Wat zijn we toch een stel gestoorde hysterisch opgejaagde vulgaire zielen. De dieren zijn vaak een toonbeeld van mentale gezondheid en efficiency vergeleken met ons. Instinctieve kennis, daar draait het allemaal om. Tonijnen weten alles van sterrenkunde en van meetkunde en rekenkunde, zoals ze in een volmaakte kubus zwemmen samen. Honden zijn goed in zuivere logica. De hond die zijn baas kwijt is bij een driesprong, weet feilloos via reuk welke weg hij zal moeten kiezen om zijn baasje terug te

vinden. Een gewonde geit weet dat ie uit een miljoen planten het essenkruid moet halen. Een schildpad gaat op zoek naar wilde marjolein, wanneer hij door een adder is gebeten. Een 106 ooievaar kan zichzelf een lavement van water geven. Verliefde olifanten weten met hun slurf feilloos de mooie borsten van het menselijk vrouwtje te betasten. Bij ons mensen zit er iets tussen de werkelijkheid en de directe ervaring dat ons tegenhoudt om ons diepste zelf te vinden. De sublimering van de mens via opvoeding en werk en cultuur en kapitalisme en hebzucht heeft inmiddels de meest gewelddadige vormen aangenomen. We zijn dagelijks het slachtoffer van het amusementsfascisme. We komen nooit meer toe aan wie we werkelijk zijn: wellustige wezens met een grote geilheid naar elkaar. Voortdurend worden we seksueel aangetrokken tot elkaar. Geen survival of the fittest, maar the survival van the kindest. Geef toe aan je seksuele impulsen. Bouw elke nacht een erotisch kunstwerk, niet als techniek maar als wetenschappelijke kosmische expeditie. Zoek de directheid. Doe grote ontdekkingen. We zijn goddelijke wezens. We verliezen ons in seksuele technieken. We zijn helemaal niet op zoek naar het genot van de ander, om daaraan onszelf te ontlenen. We teisteren de ander, omdat we niet kunnen loskomen van ons zelf. Daarom moet die ander genaaid worden in alle denkbare gaten en goten.

De billen van je partner moeten bont en blauw worden geslagen, om zelf maar iets te voelen. De ander moet gemaltraiteerd worden. En zo gaat elk moment de wereld ten onder aan de pijn van de kwellingen, de martelingen van het vlees, de uitbuitingen van lichamen door pornokoningen. De losgeslagen cultuur van reclamelichamen. Het lichaam per kilo als koopwaar voor iedereen die met geld denkt zichzelf te kunnen manifesteren. De doodlopende weg van het maar doorpompen door mannen met een veel te groot ego. Nooit eens zachtheid. Nooit eens luisteren naar het lichaam van een ander. Alleen maar beuken en rossen en de verdomde geldmachine draait maar door om talloze neukende mensenkinderen te exploiteren. Hoeveel sterven er zonder ooit liefde te hebben gekend? De dorheid van het te nemen vlees. De slaperigheid van de geest verdoofd door de moe geneukte ledematen. De zotheid van de sadoaberraties. De gekte van de masokwellingen. De waanzin van kinderporno. Laten we maar helemaal opnieuw beginnen met de mens, want zo wordt het toch nooit wat. De zieke geesten die huizen in de getatoeëerde lichamen van sufge-neukte dertigers, die zichzelf elke dag drillen in de fitnesscentra, de moderne tempels waar de liturgie van de lichamen tot vervelens toe wordt gevierd en maar draven en springen en hopen en strekken en rekken en spannen en zweten en tellen en nooit meer een boek, maar alleen het lichaam vereren,

maar zonder ervaringen blijven, omdat je niet weet waar je het zoeken moet. Hou op met jezelf te treiteren, te martelen..Streel eens iemand een uur lang over zijn rug, zo zacht als je kunt. Hoeveel zachtheid kunnen mensen aan, daar gaat het om. Welk ballet durft het aan om de kwetsbaarheid van lichamen te ontmantelen, in plaats van de eeuwige dans van de torture. Wat zijn dat voor soldaten van de kunst die altijd maar weer gewond en gebroken hun blessures tellen, om vervolgens weer hun binnenste buiten te dansen, zonder ooit iets over zichzelf te vertellen? En de sporters die hun verhaal doen en steevast stokken op de vraag: wat voelde je nu? Wat gaat er nu door je heen? Zij zullen immer het antwoord schuldig blijven, want zij weten niet waar ze het antwoord moeten zoeken. Je kunt wel blijven meppen of trappen of fietsen of zwemmen of slaan of springen, hoog of laag, maar een bal blijft altijd een hulpmiddel, nooit doel op zich, dus vergeet het maar. Je kunt er miljoenen mee verdienen, maar zelf schiet je er niets mee op. Geen millimeter veroverd op de eeuwigheid. Scherp je lichaam aan je geest, dan kom je misschien ergens. De yogi's zijn duizenden jaren bezig geweest om via heel gerichte lichamelijke oefeningen hun geest te leren beheersen, zodat zij kunnen uitreden wanneer zij dat willen. Kijk, dat is nog eens wat anders dan balletjetrap met tien andere mannen die hun hersens in hun benen hebben zitten en dan met

blikjes bier gooien als je verloren hebt. De domheid van brood en spelen. Stop er eens mee je kinderen al van jongs af aan te verpesten en ze alles af te leren wat zij juist nodig hebben: het lichamelijke oefenen van de geest. De westerse mensen zijn tot totale slavernij vervallen. Een algehele afhankelijkheid. Volkomen gestuurd door groepjes oligarchen, die de lichamen optimaal weten te exploiteren. En maar kankeren op derdewereldlanden, waar kinderen geëxploiteerd worden. Mooi zo, maar kijk eerst es naar je eige: arme arme Westerse kinderen die dagelijks gehersenspoeld worden via de beeldbuis en via de clips een totaal ziek en perfide beeld opbouwen van wat een lichaam is en doet. Hoe is het mogelijk dat elke nieuwe clip weer iets toevoegt van veel van hetzelfde. Nooit eens iemand die zich authentiek afkeert tegen het heersende cultuurtje van het blote tietendom op last van de eigentijdse muziekmonarchen die al heupwiegend hun zakken vullen over de rug van tienjarigen met de gorigheid van bedorven vrouwenvlees en dat niet via één kanaal maar via alle kanalen, dag in dag uit, elke seconde. Zie dan maar eens mens te worden in zo'n helse westerse wereld, die zich keert tegen de rest van de wereld alsof men de wijsheid in pacht heeft. Pasgeleden amper zelf rechttop gaan lopen en dan maar roepen dat je zo beschaafd bent. Bombarderen die tv-stations, uitroeien het dagelijkse geweld van de lichaamsterreur, van het

plantaardige bestaan, van de oenigheid van de bewegingen zonder enige geestelijke prikkel, van de gym van de gootsteen. Er zijn nieuwe hogepriesters nodig die ons leren hoe we kunnen ademen en denken en leven. Ik vaar de grot binnen van haar die mij liefheeft. Deze heilige graal is de donkerste kamer van mijn leven. Ik ga op zoek naar de oorsprong van alle wezens in deze sprookjesstad van de jeugd. De wellust van onze lijven is een honger naar overleven. De wil om te blijven bestaan. De eeuwigheid van de generaties toegedaan, zuigen we ons vast. Onbewust op zoek naar de aanvullende ideale ander, diegene die ons evolutionair gesproken het meest na ligt. Alles wat ik niet heb, heb jij wellicht en daardoor krijgen we prachtige nakomelingen en zo heeft de geilheid een functie. Het is de pomp van de soort die wil voortbestaan. De wil om te leven te leven en nog eens te leven. Niets is er zomaar in de natuur. Alles is geregeld in het grote spel van het voortbestaan en zo kunnen we die zogenaamde liefde beter begrijpen. De onverklaarbaarheid van de krankzinnige honger en dorst naar elkaar is niets anders dan de vaststelling dat we samen het meest kans maken op sterk nageslacht en daarom is alles daarop gericht in de natuur. Het paren als een motor van het bestaan, altijd en overal. Nu, doe je ogen dicht en denk aan alle paringen die nu aan de gang zijn: het is één groot feest van Dionysos dat altijd doorgaat. All over the

world wordt het narcoticum van de paring geslikt, omdat men wel moet pezen op weg naar de eeuwigheid en zie Hij zag dat het goed was en als het niet werkt, als je afgewezen wordt, komt er een verschrikkelijke pijn tot stand. Een pijn die je niet aan kunt, die je kapot maakt, die je aanvreet tot op het bot, omdat je in je diepste onbewuste evolutionaire functioneren bent aangetast en gebroken. Geef die pijn een eerlijke kans. Ontken niet dat je zoveel moet huilen. Praat jezelf niet aan dat het wel meevalt, maar ga ten onder en sterk jezelf aan je lijden. Maak het lijden tot een filosofische noodzakelijkheid. Je kunt pas werkelijk leven, wanneer er een berg beklommen wordt, wanneer je de moeilijkste paden weet te bewandelen, je het uiterste van je krachten vergt, je jezelf opstuwt tot de hoogste onherbergzame hoogten van het wrede bestaan. Zo kom je er achter wat werkelijk geluk betekent. Veroverd op alle ellendigheid van je bestaan, dat voortdurend kraakt in al zijn voegen. Dus geef alle zekerheden op en ga er tegenaan: je depressies en je verdriet en je bekommernis om de wereld, je treurigheid om je geliefde. Want als je bovenop de berg staat is de lucht ineens ongelooflijk zuiver. Je ademt heel anders en de vergezichten doen je huilen zo wonderschoon en je voelt je leven tot in je kleinste nerven en daar wis je alle rotzooi van je af. Catharsis van zielenpijnen, die je dreigden te ruïneren. Sterker dan ooit sta je hoog boven de

wereld met je lijden in de hand en zo glijd je als vanzelf de hemel in, dat wil zeggen dat je samen valt met het bestaan, zoals het opgebouwd en bedoeld is. Ja, er is een waarheid: we zijn niet alleen maar toevallige en contingente wezens. We zijn bedoeld als de motoren, als de zeer geavanceerde computers van God die ons gebruikt om zichzelf in stand te houden. De immateriële werkelijkheid kan moeilijk anders dan zichzelf steeds maar weer opnieuw uitdrukken in materie. De energetische massa moet zichzelf steeds opnieuw een weg banen in de levensvormen. Alle wezens van alle soorten zijn op zoek naar elkaar om te overleven, en dat gaat soms van au. Wij doden voortdurend. Eten of gegeten worden. Zo is de liefde en het lijden en het doden te begrijpen als een evolutionair selectie criterium: het gaat erom de beste chemische verbindingen tot stand te brengen en we kunnen dus maar beter blijven geloven in wat we bijna wanhopig verlangen, eeuwig leven, ook al zullen we het nooit bereiken. Geluk en ongeluk zijn een tweeling. Een behaaglijk bestaan bestaat niet. Onze passie voor overleven is een keihard gegeven en we zullen er mee moeten leren omgaan. Ook de zogeheten negatieve kracht, het kwaad, de dood, zal je principieel moeten toelaten in je leven om het positieve een kans te geven. Schaam je niet langer voor je moeilijkheden, waaraan je niet kunt ontkomen. Leer alles te verdragen. Steeds weer

opnieuw zoekt je geilheid zijn weg naar de ander, omdat je bloed daarom vraagt. Begrijp jezelf als een seksueel wezen, dat zich moet bewijzen en dat kan dan weer op velerlei manieren. Recht toe recht aan, maar er zijn ook heel veel rituelen mogelijk om je passies te voeren en te doseren en bewust te ondergaan. Ik zelf ben een moordenaar. Ik ga tot het uiterste. Lustmoord. Ik moet doden om klaar te komen. Ik overleef. Maar eigenlijk zoek in die kleine dood van het orgasme mijn ware dood. Het feest van de liefde kan beginnen: de snaren welluidend gestemd en na velerlei oefening van de afzonderlijke noten en thema's wordt eindelijk mijn doodssymfonie gespeeld en komt het stuk tot een schitterende uitvoering met mij als dirigent, met jou als magistraal orkest.”

Daan Dodeman vlijt zich na zijn lange tirade op de liefde naast een heel mooie inboorlinge op een bed van mos. Zij is dankzij zijn onafzienbare woordenstroom in een diepe slaap gevallen. De grot waar zij slapen is niet al te groot, maar droog en rustiek: de muren zijn fel geverfd in een bloedrode kleur. Overal rondom prijken opgezette dieren, als in een evolutionair pandemonium staren de kraalogen van vossen, herten, wasberen, ratten en stinkdieren en talloze vogels, onder andere een paar enorme gieren, de bewoners nieuwsgierig aan. In de hoek staat een prachtige witte schimmel heel stil dood te wezen.

In een grote bak met gealcoholiseerd water drijft een haai. Dodeman buigt zich over het prachtige jonge mongoloïde meisjeslichaam en legt heel voorzichtig zijn handen om de hals van de inboorlinge. Hij brengt zijn lippen vlakbij die van het slapende meisje. Dan draait hij zich langzaam terug op zijn rug. Hij besluit te gaan slapen. Als kussentje gebruikt Dodeman een gemummificeerde schedel van een mensaap.

42

Het is Willemsen die achterin de grot een geheime ingang ontdekt. De soldaten zijn 's ochtends vroeg opnieuw op verkenning de Hal van Vreugde binnengegaan, ook Willemsen is nu van de partij. Mortelmans onderzoekt zelf hoe de botten en schedels beneden in de grot konden bewegen en hij komt er al spoedig achter hoe de beenderen met een zeer ingenieus systeem van ondergrondse trektouwjes bediend kunnen worden. Hij heeft Willemsen om een nauwkeurig onderzoek verzocht van het hoger gelegen plateau waar zij gisteren Dodeman voor het laatst gezien hebben, de zogeheten "Kansel der Eeuwigheid", dit levert al snel om een hoek de ontdekking van een soort manskant in de rotswand op, in de vorm van een vagina, compleet met grote en kleine schaamlippen en een fraaie clitoris. Wat een spannende kleine grot! Willemsen buigt zich ver voorover in

het gat en laat daarbij haast als vanzelf even zijn hand op de plek van de clitoris rusten, en wordt vervolgens ogenblikkelijk de opening ingezogen. Er klinken wilde kreten. Willemsen is van de aardbodem verdwenen! Verzwolgen! Mortelmans klautert als een haas omhoog naar het plateau, eenmaal boven ontdekt hij binnen de kortste keren de vaginale grot en hoort hij Willemsen heel in de verte uitnodigend roepen, even later besluit hij zijn adjudant op diens bizarre tocht te volgen. En ook kolonel Forester en zijn eenheid kunnen niet achterblijven, hij roept hen omhoog te komen. Mortelmans wringt als eerste zijn corpulente bovenlichaam de spleet in en betast op zijn beurt de clitoris en komt binnen een mum van tijd met een flinke plof op een woeste natuurlijke soort wildwaterbaan terecht en kan niets anders doen dan zich laten meesleuren. Iets later hoort hij achter hem ook Forester en zijn mannen schreeuwen, woest glijdend en bochten draaiend. Kolkend en ziedend stort de beek zich met de manschappen naar beneden. Sneller en sneller gaat het, totdat Mortelmans opgewonden begint te spiralen en ineens wordt uitgeworpen op een mazzachte vochtige bedding in een reusachtige grot, een soort zaal die goudachtig verlicht is door een paar openingen, niet meer dan smalle spleten, hoog in het plafond van de grot. Mortelmans laat zich verbaasd langzaam van het mosbed afglijden en drijft vol verwondering rond in een soort

natuurlijk bassin, gevormd door het water van de beek dat uit de grot neerstort. Hij kijkt om en constateert dat hij letterlijk ter aarde is geworpen via een enorm beeld van een vrouw dat uit de rots is gehouwen. Zij zit rechtop met haar benen wijd gehurkt ter neer, haar enorme borsten met de grote tepels steken uitnodigend vooruit, haar vagina staat wijd opengesperd. Er stroomt constant schuimend vocht uit. De beek worstelt zich hier naar buiten. Terwijl hij wegdrijft bij de landingsplaats, richting Willemsen verderop, kijkt hij zijn ogen uit. Dit is echt het meest indrukwekkende vrouwelijke beeld dat hij ooit heeft aanschouwd. Alles aan het beeld is geconcentreerd rond het spuitende geslachtsdeel. Eén voor één ploffen nu ook Kolonel Forester en zijn mannen uit de vaginale grotopening. Wat een heerlijke ervaring is dit, de mannen joelen en schateren het uit, ook omdat zij over elkaar heen tuimelen bij het ter aarde komen. Zij trekken elkaar weg bij de doornatte landingsplaats, maar de Kolonel, die als laatste arriveert, komt natuurlijk boven op zijn ondergeschikten terecht. De Kolonel knippert heel even met zijn ogen bij het zien van de ongeordende kluwen doorweekte soldaten onder hem, maar binnen de kortste keren heeft hij zichzelf weer in de hand en roept hij de manschappen tot de orde. Het oeroude beeld is zwaar beschadigd, is ooit met goud bekleed geweest. De ogen bevatten kostbare diamanten. Mortelmans

kijkt als gebiologeerd naar de torso. Het beeld is al met al van een sterke eenvoud, en daarmee van grote allure. Uit de enorme borsten klateren stevige stroompjes nattigheid: - "geen water, maar wijn!" zoals Willemsen natuurlijk reeds snel ontdekt had. Op de plek van de Venusheuvel, onder de oksels en op het hoofd groeit prachtige klimop. De ogen van de vrouw kijken je smachtend aan, waar je jezelf ook in de grot bevindt. De lippen van de godin staan iets van elkaar, en worden vochtig gehouden door het zuiverste bronwater. Er is maar een woord voor dit alles: wellustig. Overal waar je maar kijkt zijn de wanden van de zaal rondom bedekt met de prachtigste geschilderde wandschilderingen met erotische taferelen. Het is een ware lust voor het oog. De geschilderde taferelen zijn weliswaar zwaar aangetast door de tand des tijds, maar laten niets te raden over. Willemsen wijst Mortelmans enthousiast op het ene na het andere tafereel van engelen en engeltjes, afgebeeld in zeer gewaagde standjes met duivels en duiveltjes. Enorme fallussen doorboren vrouwenlichamen, een aartsengel pijpt een kleine kobold die zijn pik tot aan het haar zo diep in de keel van het godswezen heeft gestoken. Vooral de veelkleurige plafondschildering maakt grote indruk met een niet te missen want prachtig naakte Adam en Eva in het Paradijs, omringd door copulerende dieren zoals tijgers, pauwen, leeuwen, maar ook rinocerossen. In de bossages

krioelt het van de parende paradijsvogels. Mortelmans volgt even tersluiks de wijsvinger van zijn adjudant: Willemsen ontgaat wat dit betreft niets. Zelfs twee kleine torretjes op de voorgrond doen het met elkaar. Iets lager in de grot bevindt zich een waterval met een eeuwenoud schoepenrad. Het grote wiel van de Tijd draait langzaam, maar het draait. Heel vaag klinkt in de grot een soort elegische muziek, en wanneer Mortelmans nog eens goed kijkt, ziet hij dat het plafond op sommige plaatsen bedekt is met ettelijke duizenden fladderende cohabiterende vleermuizen, die een hoog piepend hallucinerend geluid voortbrengen. Eeuwige vibraties van de evolutionair gedreven liefde, in allerlei toonaarden. Mooier muziek bestaat er niet.

43

Margaretha is enigszins overspannen geraakt vanwege de zware verantwoordelijkheid voor het gezin met alle nog zo jonge kinderen. Zij is pas bevallen, alweer, van haar jongste telg. De voortdurende problemen met Daantje hebben extra veel van haar laatste krachten geveerd. In combinatie met haar doorgaande werkzaamheden als lerares Frans is het toch alles bij elkaar iets teveel van het goede geweest. Zij heeft al een paar maal maagbloedingen gehad, en de dokter heeft rust voorgeschreven. Gelukkig is het

Paasvakantie, het is Lijdenstijd. De jongens worden stuk voor stuk ondergebracht bij familieleden. Alleen de jongste, Leonardus, roepnaam Leetje, blijft thuis bij zijn moeder die hem immers nog steeds zoogt. Later wordt Leetje het moederskindje gedoopt, hij zit of liever gezegd ligt nog lang, veel te lang bij haar op schoot, haar tepel in de mond. De rol van kleintje bevalt hem beter dan wat dan ook, met name ook in zijn latere leven.

Rochus Sr. neemt Margaretha zoveel mogelijk huishoudelijk werk uit handen en brengt de andere jongens een voor een weg. Hij heeft er alles voor over dat zijn vrouw weer zo spoedig mogelijk de oude wordt. Daan komt bij Jo en Lies terecht, de zusters van zijn vader, Rochus Sr. Deze twee vrouwen, zijn tantes, zijn nog steeds ongetrouwd en wonen al jarenlang samen in de Amalia van Solmsstraat in de Hofstad. Het is water en vuur, zoals de twee zussen inmiddels samenleven en aan elkaar gewaagd zijn. Jo heeft een kleine gedrongen, enigszins driftige gestalte, en heeft niet voor niets hoge bloeddruk. Tierend en scheldend gaat zij door het leven. Zij heeft al heel wat bazen versleten als directiesecretaresse. Als hun broer Rochus Sr., zoals nu, samen met zijn zoon Daantje, weer eens op bezoek komt, krijgen juist zij, zoals wel vaker, meteen de volle laag. De wereld is ook zo onrechtvaardig. Omdat Jo zojuist weer eens ontslag heeft gekregen, of liever gezegd haar “congé”, doet zij uitgebreid verslag

van hoe een en ander in zijn werk is gegaan. Als je maar als jonge meid “zo” doet, - zij spreidt nu haar korte dikke beentjes zo breed mogelijk uiteen – kun je bij mijnheer de Directeur geen kwaad doen. Maar o wee als je niet gediend bent van Mijnheers' avances. Een schop onder je kont kan je krijgen, met hooguit een week salaris extra, en voor jou in de plaats komt er dan zo'n - natuurlijk veel goedkopere - "hoer van Babylon" met zo'n veel te kort rokje. Taak: optellen, maar nog vaker: aftrekken." Jo zit op haar gouden troon, een Louis Quinze namaakstoeltje versierd met bladgoud, in haar voorkamer, omringd door haar geliefde porseleinen beeldjes van herders en herderinnetjes. Jo is deftig en duur. Het mooiste echter aan haar zijn de enorme borsten, stevig en vol. Daar kan Daan zijn ogen niet vanaf houden. Hoe kwader zij wordt, hoe meer het sappige vlees van haar borsten meetrilt, en dat nog wel zo vlak voor zijn hitsige jongetjesogen. Lies daarentegen is in alles haar tegenbeeld. Zij leeft zo eenvoudig mogelijk. Zij zit op tuinstoelen, in de achterkamer, heeft maar één grote linnenkast, en een eenvoudig bed. Zij leest in haar vrije tijd de Bijbel, uren- en soms dagenlang achtereen. Daarom is zij behoorlijk bijziend geworden. Hompelend en hinkelend door de kale kamer, overal tegenaan stotend, maakt zij een kop thee klaar voor haar jongste broer en diens vierde zoontje van vijf jaar, haar verduveld schattige neefje Daantje. Lies is de lieve

vriendelijkheid zelve. Een “De Heer is mijn Herder, mij ontbreekt niets” ligt haar altoos voor in de mond bestorven. Soms ontsteekt zij ook in een voornamelijk godsdienstig georiënteerde razernij, vooral na een radiouitzending met een te progressieve dominee die veel te modern preekte. “Al die goddeloze studenten, en dan die smerige Harry Mulisch..” stiet zij vaak uit, de Duivel bezet dan haar arme geest, en die Duivel moet dan natuurlijk wel even worden uitgebannen. Dit betekent dat zij schreeuwend, met schuim om de mond, de linnenkast met haar schaarse spullen leeg begint te halen, alles smijt zij op de grond. Ook haar schaarse aardewerk moet eraan geloven, de kopjes knallen tegen de muur, en zij draait vreemd met haar ogen. Er staat schuim op haar mond, en zij raaskalt nu, zonder meer. Vader Rochus Sr. moet in zo’n geval alle zeilen bijzetten, en ook Jo komt er dan bij en begint Lies kalmerend toe te spreken. “Zij is niet helemaal goed bij d’r hoofd.” fluistert zij Daan dan iets te hard in zijn oor, dit ter verduidelijking en ter geruststelling. Mocht er zich zo nu en dan de situatie voordoen dat de beide zussen samen ruzie hebben, weigert Rochus Sr. langs te komen, “.. dan ben je echt je leven niet zeker” heeft hij ooit eens aan Daantje uitgelegd, na een zoveelste oorlog op leven en dood die tussen hen beide woedde. Maar nu hebben Rochus Sr. en zijn zussen in min of meer normale bewoordingen zojuist afscheid van elkaar

genomen. Margaretha's ziekte is uit en te na besproken. Zij springen wel gedurende een paar weekjes bij, en zullen goed voor Daantje zorgen – “.. die jongen ziet toch veel te bleek, Rochus, dat is geen enkel probleem.” Daan zwaait naar zijn vader die op zijn hoge zwarte fiets op de late avond het hele eind naar huis terug gaat fietsen. Zijn rug is licht gebogen, de man heeft duidelijk zorgen. Met in zijn rug de beide dragonders van tantes kijkt Daantje hoe het rode licht van zijn vaders achterwiel om de hoek verdwijnt.

44

Eenmaal binnen krijgt Daan nog een kop thee, met twee koekjes, want “..hij moet er nog van groeien.” zegt Jo. Lies vindt het maar overdaad, maar legt zich er “..voor deze keer dan”, zonder verder mokken bij neer. Daan wordt al weldra in bed gestopt, alwaar hij de slaap niet kan vatten. Het is een uitklapbed in een heel smal logeerkamertje, dat uitkomt op de slaapkamer van Jo, de deur staat open. Hij ligt uren te staren in het donker, en: hij durft nauwelijks te jotteren. Hij ziet overal spookbeelden en vreemde schaduwen op de muren. Ook hoort hij vreemde geluiden, en gekraak. En er zit een moordenaar onder zijn bed, met een mes. Daar is hij zeker van. Hij durft niet te roepen, zoals hij dat thuis gewend is. Eindelijk is het zover: Tante Jo gaat nu ook slapen. Door de

deur, die openstaat, ziet hij bij het gouden licht van een vast erg dure schemerlamp zijn Tante zich ontkleden. Het is nog een heel ritueel, maar wanneer ook het korset uitgaat en haar onwaarschijnlijk grote borsten tevoorschijn springen, houdt de arme jongen het niet meer. Totaal wanhopig rent hij op zijn blote voetjes over het duimendikke vaste tapijt de kamer van Tante binnen en vraagt of hij bij haar in bed mag liggen, omdat hij niet kan slapen. Dit wordt goed bevonden. Door de dubbele schuifdeuren hoort hij in de achterkamer van Tante Lies muziek van Bach. Daar ligt hij nu, met zijn hoofd tussen de enorme borsten van Tante Jo, hij houdt zijn onderlijf stijf tegen haar aangedrukt, en hij ligt doodstil, door haar zijden pyjama heen voelt de jongen de hitte, ergens ver weg onderin bij haar buik, door de stof heen gloeien. Het zou Daantjes eerste Mattheus Passion worden.

45

Er klinkt een weerzinwekkend gelal vanuit de zaal met het beeld van de Godin van de Liefde, die militaire kakkerlakken kunnen maar niet genoeg krijgen van het gelurk aan de enorme borsten, zij zijn inmiddels stomdronken geworden van de wijn die daaruit eeuwig voortvloeit. Homerisch gelach en gejoel, een beestenbende. Hier moet een einde aan komen. Ik heb zojuist op mijn speciale fluitje

geblazen. Alleen de reuzenvleermuizen kunnen dit horen, en zij gaan onmiddellijk ten aanval. Als kleine straaljagers duiken zij naar beneden, met tientallen tegelijk, om het groepje onruststokers te belagen. Het geklepper van hun vampiervleugels wordt tot een symfonisch geruis van de dood voor velen van hen: er worden op slag zes van de twaalf soldaten in de halsslagader doodgebeten, drie raken zwaargehavend, toegetakeld door vlijmscherpe beten in armen en benen, onder hen bevindt zich de Kolonel, wiens ogen er ook aan moeten geloven en die nota bene probeert met snelvuur de prachtbeesten te verjagen, maar zij zijn met al te velen. Telkens opnieuw duiken nieuwe groepen indrukwekkende zwarte monsters al krijsend op hun prooien. Een wat oudere man met een zilveren haardos heeft het bevel overgenomen van de Kolonel, samen met zijn adjudant heeft hij ervoor gezorgd dat die brullende stekeblinde vechtjas met de andere gewonden naar een hoek van de grot worden gesleept door het overgebleven groepje soldaten. Dan blaas ik opnieuw, en de vleermuizen trekken zich terug naar de hoge plafonds. Het beetje addergebroed dat nog leeft is vanaf nu mijn speelgoed, zij weten immers niet hoe zij ooit nog uit deze grot zullen kunnen geraken, ik zal hen naar de dieper gelegen grotten lokken en hen met de verschrikkelijke geheimen van de Dood laten kennismaken. Ik vermoord hen daar, een voor een. Daarna ben ik

zelf aan de beurt. Ik kan helemaal gek worden van de intensiteit van de realiteit en de tussenwerkelijkheid, de geesten en demonen, de kabouters en elfen, de aardstralen, de magnetische velden, de energetische trillingen van vrouwenvlees, de soepele sprongen van tijgers, of de gorigheid van een lijk in ontbinding. Het zijnde en het niet-zijnde voeren een eeuwigdurende machtsstrijd. We bestaan uit de kleinst denkbare materiele en immateriële deeltjes en die kunnen zich steeds opnieuw in nieuwe vormen manifesteren. Er is daarbij maar een wet: overleven. Overal zie ik de vormen van leven als tijdelijke stations, als vluchtige aanlegplaatsen, mensen of mieren, dat maakt niet zoveel uit, steeds maar weer drukt God zich uit in nieuwe vormen, tienduizenden soorten, alleen de muggen al, allemaal met een kernbewustzijntje: ik wil leven, omdat ik nog niet dood ben en alles en iedereen weet als vanzelf dat leven de bedoeling is. Dat ik nu toevallig ook dood wil heeft met hele andere dingen te maken. Ik zoek mijn werkelijkheid in de dood omdat ik het allemaal gezien heb en dat nog niet. De laatste ervaring is voorbehouden aan de verlichte. De stap de dood tegemoet een heilige. De dood is het beginpunt van alles. Terug naar waar jij en ik vandaan zijn gekomen. Ik stroop mijn oude bestaan van mij af als een slang zijn huid. Ik geef niets meer om de wereld, zoals ik hem nu ken. Ik ga de Onderwereld tegemoet. Maar nu eerst zij nog.

Nacht. Het beeld van de Godin van de Liefde straalt goudglanzend in het schaarse maanlicht. Mortelmans heeft kans gezien de overgebleven manschappen onder een overstekend stuk rots te verzamelen. De vleermuizen hebben zich eindelijk teruggetrokken, maar vormen een permanente dreiging, doodstil hangend, maar soms even onheilspellend fladderend, aan het plafond van de grot. Willemsen is met de overgebleven paar man uitgebreid op verkenning geweest, maar er is met geen mogelijkheid een weg terug te vinden naar de eerste grot, de Hal van de Vreugde. Er is maar een conclusie mogelijk: zij zijn afgesloten van de rest van de expeditie, ook de telecommunicatieapparatuur werkt hier niet meer. Men is helemaal op zichzelf aangewezen. Er is maar weinig ruimte op het smalle plateau onder de uitstekende rotspartij, die als gebrekkige schuilplaats fungeert. De zes lijken liggen opgestapeld in een hoek, de gewonden kermen en jammeren. Een van de mannen die het overleefd hebben is een hospik, hij doet wat hij kan. De vleermuizen hebben de soldaten op de meest gruwelijke wijze toegetakeld, ledematen zijn op tal van plaatsen opengereten, hun misvormde gezichten vormen een bloederige pap. Mortelmans en Willemsen zijn nog het minst gedeerd. Kolonel Saulus Forester ligt op sterven. Zijn ogen zijn uit hun kassen verdwenen. Hij ligt, volslagen blind,

zwaar te ijlen. Mortelmans zit bij hem en luistert toe. “..die Godin van de Liefde heeft ons allemaal echt lelijk te pakken genomen, Mortelmans. Ik heb maar één echte liefde gehad in mijn leven en dat was mijn vrouw. Je komt er pas achter wie je werkelijk bent via de ander. Je hoeft dan niets meer op te houden. Echte vriendschap is genadeloos eerlijk. Ik laat mijn scheten en vraag haar of mijn steenpuist even uitgedrukt kan worden of ik haal effe voor de tiende keer het maandverband uit de plee. Zo gaan die dingen, maar dan hou je wel van elkaar. Een huwelijk is ook niks meer dan een deal om elkaar en het leven te nemen voor wat het is, dat wil zeggen, je kan maar beter alle mogelijke rampen van tevoren incalculeren. Er kan ieder moment iets gebeuren waardoor Vrouwe Fortuna je in de kladden grijpt, onder een auto gooit, je bedrijf gaat failliet, je zoon wordt - met doorgesneden strot en al - in Afrika geript, of je krijgt een verschrikkelijke ziekte, of je computer slaat op tilt, waardoor je de memoires waar je een paar jaar aan gewerkt hebt in een keer kwijt bent, dat zijn hele erge dingen of je hebt haren op je neus en haren op je oor waar alleen je partner goed raad mee weet, of je ziet bij haar een fout baardje en denkt: ach het staat wel eigen. Zo zie je de wereld steeds meer zoals ie echt is: het is een grote pressurecooker met het toeval als katalysator en het zal je kind maar wezen als het jeugdanker blijkt te hebben. Zo hebben we allemaal onze

probleempjes, de een wat meer dan de ander, maar je zult toch moeten dealen met de wereld zoals die werkelijk is. Mijn vrouw probeerde steeds haar leven naar haar hand te zetten. Ik wil dat er dit of dat gebeurt, maar zo werkt het niet. Dat is die godverdomde behoefte aan zekerheid, die er echt helemaal niet is. Wees eerlijk, wat zou er van je worden als het nooit eens tegen zat? Geluk is een zeldzaamheid. Gelukkig maar. Rottigheid is een noodzakelijkheid om tot voorspoed en geluk te kunnen komen. Ik ga niet dood van de honger. Ik sterf wel van de dorst, voor de rest heb ik alles, want ik leefde op het scherp van de snede, in het moment.” Uit Foresters oogkassen stroomt dieprood bloed, zij zijn leeggeplunderd door de vleermuizen. Hij sterft in het donker. Kolonel Saul Forester is zojuist in alle overgave overleden, vreedzaam, Mortelmans sluit zijn ogen, hij had een dergelijke vitalistische levensvisie nooit achter deze man gezocht. Met de grootst mogelijke omzichtigheid wordt hij bij de andere overledenen neergelegd. Doodmoe kruipen de overige mannen bijeen, om wat te slapen. Willemsen heeft de eerste wacht. Alleen het geklater van de wijn uit de enorme tepels van het beeld is nog te horen.

47

Vroege ochtend. De vleermuizen hangen nog steeds doodstil aan het plafond, soms is er nog

een enkel exemplaar dat heel even in zijn slaap ritselt met zijn vleugels. Fluisterend overleggen de overgebleven mannen hoe nu verder, zij besluiten de achtervolging op Dodeman weer in te zetten, het is immers hun enige kans om ooit deze verschrikkelijke hel zelf nog te overleven. Er wordt een zichzelf opblazend vlot in gereedheid gebracht. De gewonden worden achtergelaten, tezamen met de hospik die hen zo goed mogelijk zal verzorgen. Hoewel het zo diep in de grotten kansloos lijkt, zal de hospik ook blijven proberen contact te maken met de andere paratroepers. Even later glijdt de rubberboot op het snel stromende water van de beek geruisloos verder de grotten in. De soms wild peddelende bemanning bestaat uit Mortelmans en zijn trouwe adjudant Willemsen, en de paratroepers Raymon Charon, een zwarte, zo op het oog onverwoestbare man met een enorm postuur die zich aan het roer geïnstalleerd heeft, en Vic Vloetgraven, een oorspronkelijk nuchtere Hollander, en later tot Amerikaan genaturaliseerde luitenant, die gespecialiseerd is in bergklimmen. Verder nog Joe, een piepjonge VS-soldaat. Mortelmans wordt als de oudste van het stel vanzelf beschouwd als de commandant-in-chief. Hij geeft kort instructies aan de manschappen hoe de boot verder de grotten in te loodsen. Charon stuurt, Joe zit voorop om gevaarlijke situaties tijdig te melden, met name onder water, aan de zijkanten doen Vloetgraven en

Willemsen alles wat zij kunnen om de boot af te houden van soms scherp uitstekende rotsen. Mortelmans is behoorlijk uitgeput van alle belevenissen en ligt languit in het midden van de boot. Zijn turbulente geest sluimert nog na. Hij denkt aan Dodeman. Hij laat zich meedrijven in deze halfslaap met een vreemde droom. Hij vliegt door de lucht, in een vrije val, iets onder hem zweeft Dodeman. Mortelmans probeert bij hem te komen, maar Dodeman draait zich steeds op het laatste moment van hem weg. Steeds opnieuw doet Mortelmans pogingen hem te pakken, tevergeefs. Dan sluit Mortelmans zijn armen strak langs zijn lichaam, en met zijn hoofd iets naar beneden krijgt hij steeds meer vaart en schiet hij als een raket door het luchtruim, recht op zijn doel af. Hij bevindt zich nu vlakbij boven het zwevende lichaam van Dodemans. Onder hen draait de aarde zijn ronde: berglandschappen, zeeën, woestijnen. Op het allerlaatste moment steekt hij zijn armen naar Dodeman uit om hem in zijn nekvel te grijpen. Ineens klapt de boot met een knal tegen een steile rotswand op. Als verdoofd blijft Mortelmans liggen..

48

1955. De achtjarige Daan Dodeman hoort de talloze stemmen rondom hem en het gedrens van het vrachtverkeer dat lichte trillingen in zijn hersenen veroorzaakt. Hij ligt op de straatstenen

van de grote verkeersweg, niet ver van zijn ouderlijk huis en hij komt bij uit een diepe bewusteloosheid. Hij is zojuist geschept door een personenauto, werd vijftien meter door de lucht geslingerd en is met een smak op de straatstenen terechtgekomen. Hij was tikkertje aan het spelen met zijn vriendjes, maar is in het vuur van het spel zonder op te letten ineens de drukke weg overgestoken. De chauffeur van de personenauto staat vlakbij hysterisch te huilen, “..als ie maar blijft leven, o mijn God, als ie maar blijft leven.” Daans’ linkerbeen is op twee plaatsen gebroken en ligt er in een heel vreemde hoek bij. Hij heeft verder tal van ernstige verwondingen, de punt van de chromen bumper van de auto zit diep in zijn rechterbeen. Vermoedelijk heeft hij een zeer zware hersenschudding. Wat er met zijn rug aan de hand is moet later blijken, hij kan in elk geval zijn benen niet meer bewegen. Een ziekenauto is onder weg, “...waarom duurt het toch altijd zo krankzinnig lang?” vraagt iemand van de omstanders. Dan is daar ineens het lijkwitte gezicht van zijn moeder boven hem. Zij heeft een rode jas aan met astrakan kraag. Langzaam zakt zij door haar knieën, en buigt zich over hem heen. Zij fluistert hardop zijn naam. “Die jongen had dood moeten wezen.” is het nuchtere commentaar van een van de omstanders. “Dat ie dit overleefd heeft mag inderdaad een wonder heten.” klinkt het antwoord.

Moeder Margaretha Dodeman blijft hem maar aanstaren, durft hem niet aan te raken.

49

Er is er maar een die de route kent in het gangenstelsel van de grotten, en dat ben ik. Ik heb alle maatregelen getroffen die nodig zijn om die idioten van de Bovenwereld te weerstaan en zelfs te vernietigen. Eentje, die zilvervos, probeerde zojuist als een worm in mijn lichaam te kruipen, om mijn dromen en herinneringen te stelen natuurlijk.. Hij achtervolgde mij, op leven en dood, maar ik kon hem net op tijd afschudden. Maar mijn kop knalt nu bijna uit elkaar. Iets van heel lang geleden speelt mij parten. Ik zei het toch: ik had allang dood moeten wezen. Kom nu maar, zwarte voerman met je gondel, ik heb zo'n zin in je toeristische tochtje naar de Hades, de door God geschapen Efteling, het reuzenrad van de soorten, de glijbaan uit het heden naar het Zero Point Field, naar de sprookjesstad met engelen en duivels, met muziek voor miljoenen, met gouden paleizen boven de wolken, met fonteinen van wijnen en parken van pizza, met kroegen met kobolden en saters, met Dante en Plato en Jezus en Boeddha als vrienden, een avondje stappen langs de barretjes met drieborstige dametjes die God speciaal voor mij heeft bedacht, ik blijk ook drie lullen te hebben of lijkt dat alleen maar zo, drie

dametjes tegelijk bedienen: een driedubbele neukpartij! Duizendmaal dank Heer, drie keer klaarkomen en dat tegelijkertijd, wat voel je dan wel niet.

50

Boem, boem, boem!

De boot is met een klap tegen een steile rotswand opgebotst. Telkens opnieuw wordt hij tot driemaal toe tegen de rotswand gesmakt, totdat roerganger Raymond met zijn grote sterke zwarte hand een puntig uitsteeksel pakt en zo de kleine boot in bedwang houdt. Mortelmans is nu weer klaarwakker. Hij ziet boven zich de rotswand oprijzen. Er is zo te zien maar één route voor zijn ploeg, en die gaat steil omhoog. Vraag is of het haalbaar is om de achtervolging nog door te zetten. Dodeman heeft vast nog veel meer verrassingen in petto. Hij overlegt met luitenant Vloetgraven hoe riskant het is om de wand te beklimmen. Deze ontdekt halverwege op diverse punten aan de wand een paar grote ijzeren antieke pinnen, er loopt blijkbaar nog een klimmerstraject uit vroeger tijden naar boven en hij zal zich als routinier op de bergwand storten en met behulp van ringen en touwen de zware route naar boven zo goed mogelijk voorbereiden voor de anderen. Ademloos kijken de drijfnapte mannen in de

hotsende en botsende boot toe hoe Vloetgraven, als een groot insect tegen de wand geklemd, zijn uiterst gevaarlijke tocht onderneemt, en al snel zien zij hem halverwege de wand aan het werk om hier en daar de ringen en touwen te bevestigen. Ineens schiet hij weg met een voet, een oude pin is blijkbaar afgebroken, hij valt, maar hij blijft gelukkig hangen aan de pin eronder. Wat een missie! Hij verzamelt alle moed die hij in zich heeft en opnieuw probeert hij hoger te komen, hier en daar slaat hij een nieuwe pin in de wand. Eindelijk bereikt hij de top en verdwijnt hij uit het zicht, het hoofdtouw heeft hij om zijn schouder geslagen. Als snel keert hij enthousiast terug naar de rand en roept naar beneden dat de kust veilig is en dat het touw bevestigd is. “Kom maar snel kijken, het is hier fantastisch”, voegt hij er veelbelovend aan toe. En voor een gaan de mannen nu dezelfde route omhoog, zich vastklampend aan de touwen. Mortelmans gaat als laatste. De kinderlijk blijde Willemsen die boven hem hangt vindt het nodig een nogal luchtige conversatie op te zetten. Hij is door het dolle heen. “Dit heb ik nu altijd nog eens zo graag willen doen, chief.” roept hij enthousiast. “Jazeker, het lijkt wel zo’n doe-vakantie.” bromt Mortelmans, met een steelse blik naar de afgrond beneden hem.

51

Daan ligt nu al een half jaar thuis in de ouderslaapkamer boven op de eerste verdieping in een gipsbed, hij kan zich niet verroeren, heeft ondragelijke jeuk, vanwege al het vuil dat zich in de loop van de tijd onder het gips verzameld heeft. Soms mag hij van Margaretha met een breinaald zich proberen te krabben, maar op de plekken waar het juist het meest jeukt, komt hij er niet bij. Zijn gips zit onder de kindertekeningen en handtekeningen. Ook staan er ontelbare streepjes met een schuin balkje op genoteerd, zo houdt Daan samen met zijn moeder de dagen bij die het nog zal duren voordat het gips er eindelijk weer af zal gaan. Zijn broertjes en vriendjes zijn nu beneden op straat enthousiast aan het sneeuwballen gooien. Daan huilt, jankt, als een kleine hond die vastgebonden zit en maar niet begrijpt waarom. Dan komt zijn moeder binnen, met een grote zinken teil. Margaretha heeft de teil helemaal vol geschept met sneeuw. Zij zet de teil voor hem neer op het bed, en zet vervolgens het raam wagenwijd open. Wanneer hij zijn eerste sneeuwbal naar buiten keilt, huilt Daan nog steeds, maar nu van geluk.

52

Ik denk aan mezelf als kind, hoe je alles als een spons in je opzoog. Zo kun je ook nu nog leven

vanuit de eerste ervaring en dan is de wereld zo godvergeten mooi, zo blauw, de lucht zo fel, de zon zo wit, de sneeuw zo nat, als tranen, zo naakt de mens, huilend van vreugde. Het leven is een image, een beeld, een fantasma, het gaat erom hoe jij de wereld wilt scheppen. Mijn visioenen zijn net zo werkelijk als een speelfilm, dit is mijn verhaal. Mijn schoeisel was ooit een koe. Mijn tafel een boom, mijn kleding plantaardig. Wat wil je, het is hier niet voor niks een paradijs. Dit personage heb ik bedacht. Net als de omgeving. Net als de inboorlingen. Mijn vrienden. Ik heb hier mijn eigen universum geschapen, om het verhaal van mijn leven te spinnen. We zijn allemaal een afgeleide van God, de onkenbare. Neem jezelf eindelijk eens serieus. Wij zijn goden. Ik ben God. De God van de Onderwereld.

53

Vloetgraven, die het hoofdtouw goed verankerd om een enorme oerboom met een metersdikke omvang heeft geslagen, helpt als laatste Mortelmans over de rand van de steile klif. Onmiddellijk ontvouwt zich een schitterend panorama van een oerbos. Overal waar je kijkt ziet Mortelmans reusachtige woudbomen, met daaronder in het wilde weg groeiende en bloeiende struikgewassen en duizenden planten. Kleine apen met een meterslange staart, een soort gibbons, schreeuw-

en luid, terwijl zij hoog in de bomen van liaan naar liaan slingeren. In het midden bevindt zich een open plek, een soort van natuurlijk plein, met een diepgroene grassoort, afgewisseld met talloze exotische kleinere bloemen en struiken met de meest onwaarschijnlijke kleuren. Hier graast een kudde pikzwarte geiten, hun koppen fraai getooid met grillig gedraaide horens. Talloze tropische vogels vliegen druk heen en weer, sommige met kobaltblauwe kleuren en een soort papegaaien-snavels waarmee zij bladeren van de bomen rukken, andere met een saffraangeel verenpak en met vlijmscherpe klauwen waarin een muis of een jonge rat gratis meereist, op de grond krioelt het van een soort kwartels die met tientallen tegelijk zich al kwetterend verplaatsen, terwijl zij zich te goed doen aan het sappige gras. Deze open plek is afgerasterd met een soort primitieve omheining van lianen. Er hier sprake van een zekere menselijke cultivering, dat kan niet anders. Als je goed luistert hoor je rondom het geluid van stromende beekjes, deze zijn gekanaliseerd en voorzien her en der bouwlandjes met exotische gewassen en vruchten van water. Willemsen slaat met een stok in een van de bossages en meteen stijgen honderden handgrote vlinders op. Joe probeert lacherig de beesten met zijn blote handen te pakken. Charon staat met een jong bokje in zijn grote armen en kust het beest plat op zijn snoet. "Eindelijk, avondmaal, boss." glimlacht hij tegen

Mortelmans. Vloetgraven heeft zijn touwen verzameld en komt met zijn veldkijker naast Mortelmans staan. Rondom deze bevinden zich inmiddels een handjevol hondenpuppy's, die enthousiast tegen hem opspringen en hem aan zijn broekspijpen en veters proberen mee te trekken. Dan ziet Mortelmans door de verrekijker op aanwijzing van Vloetgraven pas de nederzetting van grotwoningen, verscholen in het struikgewas achteraan in een hoek van de open plek. De woningen, een stuk of dertig in getal, bevinden zich organisch op en boven elkaar, rondom zijn de ingangen witgekalkt. Het grottendorpje ziet er verzorgd uit. Ineens verstijft Mortelmans, hij ziet door zijn kijker menselijke gestalten heen en weer lopen. Het zijn inboorlingen, die met kisten sjouwen. Ook ziet hij een paar spelende kinderen. Wanneer hij nog eens goed naar hun gezichten kijkt zakt de mond van Mortelmans langzaam open. Het zijn stuk voor stuk Mongolen.

54

Winter 1957. De familie Dodeman is inmiddels verhuisd naar Park Leeuwenstein in Voorburg. Het is met het oog op de kinderen dat vooral Margaretha het beter vond om buiten te gaan wonen. Achter de huizen bevindt zich een eiland omringd met diepe sloten. Dit is het speelterrein van de Dodemannetjes, een waar paradijs voor

kinderen. 's Zomers worden speurtochten gehouden, boomhutten gebouwd, vuren gestookt, en 's winters zijn de brede sloten ideale ijsbanen en wordt er geschaatst. 's Avonds zijn er ijs-hockeywedstrijden, met lampionnen. Nu heeft het gedoooid en zijn er schotsen. Er ligt een brede plank naar de overkant, en vanaf halverwege die plank proberen de broertjes Dodeman met hun vriendjes de overkant te halen, hard rennend via de dikke ijsschotsen, die soms ineens onder hun rappe voeten wegschieten. De kunst is om vliegensvlug van de ene schots naar de andere te rennen, zonder dat je het gewicht echt op zo'n wankele schots laat steunen, laat staan dat je tijd hebt om een nat pak te halen. De sloot is immers meters diep, dat weet iedereen. Heen en weer gaat het. Een enkeling heeft al een zeikpoot opgelopen, gelukkig vlakbij de kant. Iedere dappere held die slaagt wordt met luid gejuich bekroond. Daan en zijn jongere broertje Leetje kijken vol bewondering toe, vanaf het eiland. Ineens hebben de grotere broers Dodeman er genoeg van en verdwijnen zij in een mum van tijd met hun vriendjes via de plank naar de overkant. Daantje loopt voorzichtig over de gladde plank om de jongens achterna te gaan, in de veronderstelling dat Leetje wel zal volgen. Halverwege ziet hij ineens zijn kleine broertje rechts langs hem flitsen, rennend van schots naar schots. "Mongool!" schreeuwt hij, en op dat moment schiet een zware

schots ineens weg onder Leetjes voeten en drijft hij binnen een mum van tijd in het ijskoude water tussen de schotsen. Daantje weet dat die kleine nog helemaal niet kan zwemmen. Hij gaat snel op zijn buik op de plank liggen en probeert zijn broertje te pakken. Het lukt hem eerst niet, het is te ver weg. Hij kan nog net een punt van een sjaal grijpen en trekt zijn broertje langzaam naar zich toe. Leetje is 's ochtends flink ingepakt door Moeder Margaretha tegen de hevige koude. Het gewicht van de zware kleren, een dikke trui, een overjas, sjaal en muts, laarzen, trekken het jochie steeds verder onder water. Daan probeert hem uit het water de plank op te trekken, maar de afstand is te groot, hij kan de jongen zelfs niet eens meer met zijn hoofd boven water houden, zo zwaar is hij. Hij kijkt diep in de ogen van zijn broer die steeds opnieuw onder water verdwijnt en al blauw begint te worden. Er verschijnt wit schuim om diens mond. Dan zet Daan het op een verschrikkelijk gillen. Het ongewone kindergekrijs, alsof er iemand vermoord wordt, bereikt de oren van een moeder in een van de huizen, terwijl zij op zolder de bedden aan het opmaken is. Zij besluit polshoogte te gaan nemen en loopt via de achtertuinen steeds meer richting naar waar het gekrijs, als van een speenvarken dat gekeeld wordt, vandaan komt. Dan ziet zij Daantje op de plank over de sloot liggen die krampachtig zijn broertje nog steeds boven water probeert te houden.

De broers Dodeman, gealarmeerd door al het geroep, zijn terug gekeerd op hun schreden en helpen mee om hun broertje uit het water te halen. Hij wordt in een deken gewikkeld en naar huis gedragen. Niemand heeft oog voor de doodsbleke Daantje die erachteraan komt hobbelen, huiverend, huilend.

55

Ben ik mijn broeders hoeder? Ben ik ergens voor verantwoordelijk? Ben ik iemand iets verplicht? Ben ik vrij of ben ik gebonden aan de Calvinistische geboden van mijn jeugd? Ben ik een misdadiger als ik als hoogste goed de aarde als paradijs opeis? Deze sublieme wereld wordt dagelijks gestolen door slechte mensen, die een hel op aarde creëren. Wordt het niet eens tijd om de aarde te reinigen van het kwaad, dat alom heerst? Straks zal er niets meer zijn, mijn eigen paradijselijke bestaan bouw ik steen voor steen af. Ik kan slechts doorgaan met de stroom van doodsassociaties te transponeren in woorden, het krioelt in mijn hoofd van de dode materie. Wie ik ben en wat ik gedaan heb leg ik vast voor het nageslacht, het zijn de rauwe waarheden van een mens in doodsnood. Ik ben God en goed, nu de wereld nog. Ik krijg het niet op elkaar, en daarom huil ik nu al jarenlang, dag in dag uit. Men wil mij vernietigen omdat ik iedere misdadiger die ik

tegenkwam heb omgelegd, daar was geen beginnen aan. Onschuld is ver te zoeken. De wereld spreekt in mijn geval van eigen richting, maar is er een andere? Men doet alsof er recht bestaat en suggereert een moraliteit, maar die is altijd selectief. Iedereen doet maar wat. Waarom ik dan niet? Hebben sommigen het recht om willekeurig te doden en anderen niet? Het krioelt van de internationale gerechtshoven, maar plegers van genocide fluiten elke dag naar believen hun overbekende deuntjes. Er bestaat geen gerechtigheid. Er bestaat geen vrede. Er bestaat geen paradijs. Mijn Mongoolse vrienden zijn het grotten-dorp aan het ontruimen. Elke grot bevat weer nieuwe geheimen die ik altijd met mij meegedragen heb. Elk moment is er een. Niet zo zwoegen richting de toekomst of uren in je verleden. Ik houd de planning van mijn leven juist nu gaande, want nu is alles mogelijk, zelfs sterven, als ik dat wil laten bestaan. Het is tijd om afscheid te nemen, mijn levensverhaal loopt ten einde. Maar eerst moet de ziel tot op de bodem worden schoon geschrobd.

4 Late avond. Mortelmans slaapt een droomloze slaap, liggend op zijn rug heeft hij eerst nog een tijdje naar het uitspansel liggen kijken, maar de ontelbare sterren ontfermden zich binnen de kortste keren over zijn vermoeide ledematen en zijn murw gebeukte gesternte. Zijn zware lichaam snurkt, en knort af en toe zelfs van genoeg, zo uitgeput was hij blijkbaar. Vloetgraven heeft eerder

op de avond al een paar uurtjes geslapen en houdt nu de wacht. De mannen hebben zich tegoed gedaan aan de vruchten. Raymond heeft het bokje geslacht en gevild. Joe heeft een klein vuur gemaakt en Willemsen vermaakte zich prima toen het bokje werd geroosterd, hij draaide het spit om en om, terwijl hij een amusante babbel hield, niet alleen over zijn eigen barbecueparty's met de burens thuis, maar ook hoe vaak hij met zijn vrouw op de camping gestaan heeft, om dan met die tijdelijke burens samen gezellig te barbecuen, “..niks mooiers dan dat, biertje erbij en dan gezellig kletsen over de toiletten die zo smerig zijn..”, Vloetgraven zelf glimlachte en knikte alleen maar terwijl hij zijn uitrusting naliep en alle touwwerk weer vakkundig ontknoopte. Joe en Charon hielden een wedstrijdje wie de meeste kwarteleieren op kon, iets later kon je Joe zachtjes horen kotsen in de bosjes. Mortelmans toverde tenslotte een heupflacon met brandy uit zijn rugtas. Terwijl hij een pijpje opstak zette hij het aanvalsplan voor de volgende dag uiteen. Daarna legde men zich ter ruste. Het vuur smeult nog wat na en Vloetgravens gedachten gaan uit naar de dag van morgen, zij zullen dan de grotten verder gaan verkennen en een eerste serieuze poging doen om Dodeman te arresteren. Het is nu alles of niets, en het recht moet zijn loop hebben. Ineens ziet hij haar staan. De inboorlinge, een prachtig beschilderde jonge vrouw, staat doodstil op nog geen twee

meter afstand van hem tussen het gebladerte en staart hem onbeschaamd aan. Dan ziet Vloetgraven onder haar een vage damp opstijgen, zij staat recht voor zijn neus te pissen! De inboorlinge haalt heel even haar hand langs haar glinsterende geslacht. Dan doet zij een paar stappen naar voren en slaat haar armen om zijn nek. Vloetgraven kijkt haar strak in de ogen, die rondom rood beschilderd zijn, haar lippen wrijft zij als een beest tegen de zijne heen en weer. Dan steekt zij haar tong uit en duwt deze diep in zijn mond, en laat deze geroutineerd ronddraaien. Zo geil, deze Mongoolse! Zij likt zijn gezicht en tepels en tegelijkertijd stopt zij haar hand vanachter in zijn broek. Zij grijpt een van zijn billen met haar hand die aanvoelt als een klauw en gromt goedkeurend. Binnen de kortste keren heeft zij een vinger in zijn kont gestoken en begint zij zijn prostaat te masseren, hij voelt zijn geslacht zwellen bij zoveel liefdevolle aandacht.

56

1962. Daan Dodeman zit op het Gymnasium in Voorburg en wordt met de dag eigenwijzer. 133 Gooi die ouders toch eens eindelijk van je rug af. Vaders zijn erom vermoord te worden en moeders zijn er om te penetreren. Kijk maar naar Oidipous. Thuis is er dan ook de ene ruzie na de andere. Al zijn oudere broers zijn al eens weggelopen van

huis, om de Calvinistische dagelijkse terreur van vader Rochus Sr. te ontlopen: de ellenlange Bijbellezingen, het obligate als een mantra herhaalde “Onze Vader die in de Hemelen zijt..” (-nee, de Here Heere vertoont zich nooit in de Hel), de verplichte Zondagse dubbele kerkgang met het gegalm van een onafzienbare rij slaapverwekkende dominees, de Catechisatielessen waarbij de Heidelbergse Catechismus er bij de arme pubers ingestampt wordt, nee, zijn broers hebben niet voor niets, één voor één, aan het zo sterke, opdringerige geloof van de Vader en de Voorvaderen voorgoed de brui gegeven. Ook Daan heeft zijn al te strenge Vader onlangs te kennen gegeven het niet meer te zien zitten: thuis niet en niet op het Gymnasium waar hij dag in dag uit geteisterd wordt door zo mogelijk nog strengere, en volgens Daan stuk voor stuk zwaar geflipte, christelijke leraren. Het is godbetert immers ook nog eens een Christelijk Gymnasium waar hij school gaat. Een van deze leraren, Schippers, geeft dag in dag uit Latijn en Grieks en is berucht in Voorburg en omstreken, omdat hij de eigenaardigheid heeft slechts uitsluitend met de beste leerling van de klas te werken. De rest van de handvol alfa's zit dan ook iedere dag urenlang op de gang te werken en moet dagelijks bellen met de gelukkige die wel daadwerkelijk les van Schippers krijgt, om bij deze sterleerling te informeren naar het door hem of haar te maken huiswerk. Wat

deze bolleboos zich voorneemt voor die dag aan vertalingen van de Klassieken te gaan maken, moet de rest van het alfaklasje de volgende dag ook af hebben. De gemaakte opgaven worden beloond met cijfers die soms diep onder nul gaan, een behaald cijfer boven nul is hooguit eens een twee of drie, en zelfs de bolleboos mag blij zijn wanneer er eens een vier uitrolt. Het gevolgde beloningssysteem gaat immers uit van het structureel afstraffen van talloze gemaakte fouten. Eén vergeten komma of punt levert al meteen keihard strafpunten op. Genadeloze aanpak: “..heb je later ook nodig, bij wetenschap..” Pas tegen de tijd van het eindexamen verschijnen hier en daar pas echte voldoende op de borden, een zes-min!, bij het eindexamen zelf haalt iedereen ineens achten, negens of zelfs tienen. Een perfide systeem, waarbij deze Schippers ook nog eens een ingenieus naschools bijles- traject voor de zwakkere broeders had uitgezet, tegen forse bijbetaling. De rest van de dag bestond na school uit het maken van huiswerk onder zijn bezielende leiding, zodat eigenlijk de gehele dag en avond van de jeugdige leerlingen werd geannexeerd door de Oude Talen. Dodeman had zelfs ook nog, op bevel van zijn Vader, OudHebreeuws, in zijn pakket. De extreem puberende Daan heeft net als zijn oudere broers een knallende ruzie gehad met zijn Vader, waarbij zoals te doen gebruikelijk de stoelen door de kamer vlogen. Moeder Margaretha

hulde, terwijl zij daags daarvoor hem nog over zijn haren gestreeld had toen hij langs zijn neus weg informeerde naar iets dat verband hield met “..geslachtelijke gemeenschap..” en zij geantwoord had: “dat is het mooiste wat er is..”, en het daarbij had gelaten.

57

Daan heeft de radeloze ouders zijn minpuntjes duidelijk gemaakt en is de wijde wereld in getrokken, de grote broers achterna, en hij bevindt zich momenteel - na een reis van maanden -, al ruim een week in een piepklein dorpje diep in het achterland van Turkije. Hij is er te gast bij een Turkse vriend, die hij heeft leren kennen toen hij, op doorreis naar Afghanistan, in het theehuis uit zat te blazen in dit dorpje, waar een buitenlander nog een echte bezienswaardigheid is. Lurkend aan een waterpijp met hasjiesj werd hij door Kemal aangesproken, zij raakten met handen en voeten aan de praat. Inmiddels voelt hij zich hier al meer thuis in Kemals doodarme Turkse gezin, dan ooit bij zijn eigen familie in Holland. Het enige ei van de huiskip deze ochtend werd juist hem aangeboden, zover reikt de gastvrijheid hier. Daan weet zich geliefd, dat gevoel kent hij niet. Hij is een beetje verliefd op de dochter des huizes, Nedreth, maar dat zal wel nooit meer worden dan samen een kopje theedrinken achterin de tuin in het prieeltje,

zij wordt immers voortdurend zwaar gechaperonneerd door haar broer, nu dus ook nog eens zijn boezemvriend. Wel heeft hij zojuist in een gesprek van man tot man met Kemal duidelijk gemaakt dat hij heel erge zin heeft in een vrouw, desnoods eentje van lichte zeden, weet Kemal niet iets? Voor alle duidelijkheid: Daan is nog maagd maar hevig geobsedeerd door seksualiteit, waar thuis immers nooit over gesproken werd. Er zal zo langzamerhand iets moeten gebeuren. De begripvolle Kemal grijnst breed en stelt hem gerust: vanavond nog zal hij zijn Hollandse vriend een hoer bezorgen. Daan kan het nog maar nauwelijks geloven. Het rijtuig, een open landauer, gaat 's avonds op weg met Kemal, Daan en nog een paar andere Turkse vrienden, bestuurd door een vrolijke locale koetsier met een enorme snor en dito drankneus, met een feestelijke fez op. Daan heeft geen idee wat hem te wachten staat. Met zijn schone witte kleding en strooien zonnehoed voelt het alsof hij een of andere rijke Monsieur speelt in een film, die op weg is naar zijn maîtresse. Een rol die hem wel ligt! De wagen, met twee magere paardjes ervoor, dendert het dorp uit, richting de woestijn. Over een rul zandpad gaat de tocht verder en verder, totdat zij ineens in de verte een oase zien. Het is een nederzetting die in een hof gebouwd is rondom een binnenplaats met palmbomen die met feeëriek brandende lampionnetjes verlicht is. En een fontein met wijn!

De ontvangst bij de ingang door een hoerenmadam van enorme omvang is allerhartelijkst. Een voor een worden zij gefouilleerd, sommige Turkse vrienden moeten hun knipmessen (tijdelijk) inleveren. De peeskamertjes op de binnenplaats zijn lang niet allemaal bezet, de hoertjes zitten of liggen uitnodigend voor de ramen en Daan kiest uiteindelijk een kleine nog jonge vrouw uit, een roodharige krullenbol, die hem aan zijn hand mee naar binnen trekt.. eerst moet hij betalen, hij hoeft nog geen anderhalve gulden af te rekenen. Zij laat hem zich uitkleden, - hij mag zijn sokken en hemd aanhouden, en dan reikt zij hem het condoom aan. Intussen zet zij een grammofoonplaatje op, een Philips pickupje begint een Oosters wijsje te kraken en vervolgens gaat zij op het bed liggen, of wat daarvoor doorgaat. Zij stroopt haar jurk omhoog en lacht lief naar Daan die al op haar is gaan liggen. Zij begint zijn geslacht langs het hare te wrijven. Daan raakt opgewonden en penetreert haar. Hij neemt er alle tijd voor, rustig op een neer bewegend met lange trage halen, het kleine meisje onder hem zucht en steunt, slaakt af en toe bemoedigende kreetjes. Er wordt ineens heftig op de deur gebonkt. Het is de hoerenmadam die met een stok slaat en iets schreeuwt, het meisje roept iets geruststellends terug en de Madam loopt alweer verder, gezien het lawaai in de verte, blijkbaar om de cliëntèle zoveel mogelijk “op stang” te jagen. Daan heeft echter zijn orgasme nog

steeds uit weten te stellen, zo goed heeft hij zichzelf onder controle. Hoe vaak heeft hij zichzelf niet afgetrokken, dromend van dit moment? “Dit is dus neuken, ik heb nu geneukt!” Deze banale gedachte maakt hem zielsgelukkig. Dan laat hij zich eindelijk helemaal gaan en doet iets ergens heel diep in het vrouwenvlees hemzelf en haar ontploffen.

58

“Beste dorpsbewoners van Lebak, ik heb jullie bijeengeroepen om afscheid te nemen, ik verzoek jullie je prachtige dorp tijdelijk te verlaten, zodat ik de vijanden in de val kan lokken. Ik ga met hen sterven, zoveel is zeker, en ik wil jullie, onwetenden, daar niet in betrekken. Tast toe, ik heb jullie bij wijze van feestmaal een van de vijanden opgediend, hij was goed getraind en gespierd, eet smakelijk. De drank is gestookt van zijn bloed, vermengd met de liefdessappen van Zamira die hem vakkundig bepoteld heeft, zij hield van deze man, die talloze bergen beklommen heeft, zij gaf hem alles wat hij wou, voordat hij stierf door het vlijmscherpe mes in mijn hand, waarmee ik zijn lustorgaan afsneed op het moment dat hij zijn zaad het heelal inschoot. Zijn touwen kunnen jullie denk ik nog goed gebruiken. Hiero! Jullie Mongolen zijn werkelijk goede mensen, of liever gezegd:engelen, overigens, jullie zijn de enige schepsels die ik ken

die werkelijk een en al goedheid zijn. Jullie hebben mij, de Duivel, opgenomen in jullie midden als een God. Ik beschouw het woord Mongool dan ook als een eretitel. God moet een Mongool zijn. Jullie zijn zo verschrikkelijk onschuldig, zo heeft God oorspronkelijk de mens ook geschapen: zonder dubbele agenda en zonder paranoia, enkelvoudig en primitief. Wat is dat dan toch met het Kwaad? Ik ben al een beetje dronken maar ik zal jullie er nog een laatste maal over verhalen. Ik zit in een auto en een vlieg kan mij tot razernij brengen. Ik kan iemand vermoorden omdat ie me in mijn gezicht niest. Ik schoffel een kinderlijkje onder in mijn achtertuin, omdat ik niet tegen het gehuil kan. Ik stof mijn fotoalbums af en smijt mijn voorouders tegen de muur. Ik stoei met mijn poes en ik sla zijn kop in met een hamer omdat ie me ineens krabt. De buurman flikflooit met mijn vrouw en ik steek zijn huis in brand. Ik heb eerst bierplezier in de disco en na afloop trap ik iemand helemaal dood. Ik hou van mijn echtgenote en even later sla ik haar op d'r smoel omdat ze me de les leest over mijn opvliegendheid. Ik sta stil in de file en iemand rijdt heel zachtjes tegen me op, die sla ik helemaal tot moes. Ik sta voor de kassa en vraag naar de chef, even later druipt deze af met een kapot pakje rijst en een bloedneus. Ik lig in een hangmat op een onbewoond eiland en ik begin te schreeuwen tegen de golven. Ja, ik ben werkelijk woedend op deze wereld, want die deugt van geen kant. Ik zelf

deug het minste van allemaal. Ik wil de wereld kneden tot wat ik denk dat ie moet zijn. Goed! Waarom gaat het altijd anders? Ik eis mijn rechten op als levend wezen en wie niet horen wil moet maar voelen. Ik zal dan weleens even bepalen wat er gebeurt. Als God vanuit zijn ouwe achterste ons als gedrochtelijke monsters meende op deze wereld te moeten schijten, dan zullen we ons ook gedragen als de afschuwelijke stinkende fecaliën die wij zijn. De knekelvelden in het Middenoosten zijn de zoveelste resultante van de genocidale mens, een vanzelfsprekende aaneenschakeling van multiculturele moordpartijen. De geschiedenis van de dood is een rijgsnoer van genociden, een bloedkoralen parelketting van ons, bloeddorstige mensen, die zich beter voelen dan een ander. Ik ben gewoon anders, dus beter. Ik zie jou, Indiaan, als een dier. Ik zie jou, zwarte, als een slaaf en behandel je minder dan een dier. Ik zie jou, jood, als een insect, dus trap ik je dood. Ik ben de enige persoon die ik vertrouw. Met mijn mes in de hand zal ik jou even je strot afsnijden, want jouw taal spreek ik niet. Je kleur bevalt mij niet. Je huidskleur staat mij niet aan. Je postuur is mij te klein, je neus is mij te krom, je baard is mij te lang, je mond is mij te groot. Ik ben maar een nietig wezen in het aangezicht van God, mij hoor je verder niet klagen, want ik ben een engel, maar zal ik dan nu effe die napalmbom op je kinderen loslaten? O wil je niet achteruit met die auto? Wacht dan maar even, pak

ik even mijn breekijzer. Begrijp je nu wat ik bedoel? Nee, jongens en meisjes Mongolen, de zogenaamde normale verstandige mensen zijn niet te stoppen. Onze woede is te groot. Mijn woede kent geen grenzen. Ik ben geestelijk gestoord. We voelen pas werkelijk wie we zijn wanneer we iemand voor zijn kop knallen, dat geeft ons de seksuele kick van het moorden. Sorry hoor, zo zit de natuur nu eenmaal in elkaar. We drijven die zwarte eerst voor ons uit de bossen in en dan knallen we hem af, met dank aan de Rifle Club. Wildbeheer is nu eenmaal nodig en als we niet daadwerkelijk fysiek meer mogen killen en moorden dan doen we het toch gewoon vanuit de bestuurskamers en vanuit onze luxe kantoren? De lepe sublimatie van het geweld, op wereldschaal toe te passen. De geïstitutionaliseerde concurrentie. Het vermorzelen van je tegenstanders via het afsluiten van louche contracten, gore deals, zwijnenmethoden. Vervolgens noemen we onszelf dan verantwoordelijk voor het behoud van deze kostbare aarde en het milieu, terwijl we in onze achtertuin in Afrika de zwartjes laten verrekken, omdat Afrika helemaal niet op onze wereldkaart getekend staat. Plunderen die landen. Uitbuiten tot op het bot. Prima grondstoffen daar. Willen jullie ons radioactieve afval asjeblieft opslaan voor ons? Zeg bedankt hè! Ja, het is nog best moeilijk om jullie producten op de wereldmarkt te verkopen. We zullen zien, we zullen zien. Vreselijk die aids.

Tja: what can you do? Nothing! Nothing at all. O, je hoeft mij geen sahib te noemen hoor, boss is ook goed. Wat maak je me nu? Gaan jullie mekaar in de pan hakken met die grote hakmessen? Wat zullen we nou krijgen zeg? Wat een stelletje wilden. Nee, we zullen ze nooit snappen. Het is ook te uitzichtloos allemaal. Ja, ik heb zojuist de handtekening voor de nieuwe olie- licentie binnen. Ze hebben het met hun eigen bloed ondertekend, hahaha. En we gaan nog niet naar huis, nog lange niet, nog lange niet. Ik ga mijn zwembad overdekken. Er heeft laatst een zwarte in staan pissen. Niet met een kwade bedoeling of zo hoor, maar zie ze maar eens op te voeden. Het is hopeloos, echt hopeloos. O ga jij naar Azië binnenkort? Daar laten we toch kinderen negen uur per dag het werk voor ons doen, dat kan daar nog, jongen, dat kan daar nog en als het niet meer kan dan verkassen we wel weer naar een regio waar we wel op onze voorwaarden kunnen werken en die zijn: een ander uitmergelen ten koste van alles om zoveel geld te genereren dat de toekomstige blanke generatie na ons nooit, maar dan ook nooit meer behoeft te werken. Het westen als rentmeester van deze aarde en maar beleggen. Dolce va niente. De goldmines draaien toch wel door. Leuk pak. Mooi horloge. Prachtige zeilboot. Wat een paleisje. Gebruik je deze cabrio eigenlijk weleens? Je eigen eiland? Mooi toch! Alles via internet. Wat kan je nog gebeuren?

Precies. India is ook interessant. Godverdegodver, wat een markt is dat jongen. China zitten wij al jaren. Verkoop een miljard mensen een mobieltje, dan praat je toch over groot geld hoor, hahaha. Alleen die verdomde communistische wetgeving hangt er nog overheen, maar die schieten we binnen de kortste keren lek. In Oost-Europa is het toch ook gelukt? All over the world, jongen, all over the world en ik zag dat het goed was. Ai, wat zijn we gehersenspoeld. Wie zijn we? Onderdeel van het grote graaien, waarbij elke dag dooien vallen. Als een lucifertje steken we elke seconde er een paar in de fik. Het bloed druipt van onze handen. De afgehakte ledematen vliegen ons om de oren. De jengels van ondervoede kindertjes die liggen te creperen is onze muzak. Wat nu leed van de wereld! We doen toch wat we kunnen? We geven toch geld? We proberen hen toch te helpen? We doen toch ons best om de wereld een ietsje pietsje beter te maken? We zingen toch in onze kerken en we bidden op onze landdagen om de hulp van God, want we kunnen het niet alleen af. We moeten wel liegen, de christelijke partijen met hun gezwatel over rentmeesterschap, op zondagen "ik geloof en daarom zing ik" en op maandagen gaat de beuk er weer in. Uitzuigers van de ergste soort, maar o zo christelijk en humaan en God tuint er elke keer wel weer in hoor. De grote Boss vindt het allemaal wel best. We zullen het zelf moeten doen. Onze leugenstromen detecteren. Onze mythes van

het vrije kapitaal doorprikken. Mensen proberen te worden in plaats van slagers. Onze kannibalistische geneugten opgeven. We zullen helemaal opnieuw moeten beginnen, vanaf het paradijs. Met genoeg voor iedereen en eerbiedig in het aangezicht van God. Zo is de wereld namelijk bedoeld. Niet als een martelkamer, niet als een slachthuis, niet als een gaskamer, als een abattoir, als de chemische gifton van een stelletje blanke alchemisten. Niet als pressurecooker van fascistoïde ideetjes over maatschappelijk verantwoord ondernemen en intussen de olieboel plunderen, platbranden, uitzuigen en desnoods vermoorden, als het maar meer, meer, meer, is. Nee, de wereld is bedoeld als een paradijs met genoeg, genoeg, genoeg, voor ons allemaal. God slaapt nu nog, maar als ie straks wakker wordt, kan ie behoorlijk kwaad worden. Dan zal hij de toringzooi die we er nu van gemaakt hebben overzien. Hij zal de kerkdienst van het kapitaal onderbreken en zijn donderpreek houden. Overal zal de wereld gaan vlammen. Om te beginnen nog een paar hoge gebouwen in New York. Want hij pikt het niet langer van zijn mensenkinderen dat zij elkaar opvreten. Dat gaat tegen zijn natuurwet in. Zijn soort mens was bedoeld als sociaal. Wat zullen we nou krijgen. God houdt wel van een strafje hier en daar. Overal rivieren van bloed. De tentakels van de kapitalisten afgehakt. De uitbuiters ondergedompeld in baden met zoutzuur. Maak jullie borst

maar nat, want hij kan de wind behoorlijk doen keren en dan zal het me toch gaan stormen over de dan kale aarde. Alles zal weggevaagd worden, want het is immers volstrekt waardeloos. Opnieuw beginnen, dat is wat moet en zal gebeuren. Weg met de bordkartonnen façades van de kapitaal-kantoren en de uit de hand gelopen settings van blanke suburbs met hun hekken en bewaking en honden. Branden zal het en goed ook, want er valt veel te vernietigen. Dus dat zal wel even tijd nemen, voordat de grote schoonmaak heeft plaats gevonden, de stal is uitgemest, de aarde is schoongewassen. Alle doden, alle dolende zielen, van hen die gedurende duizenden jaren zijn uitgeroeid, zullen allemaal een handje toesteken om God te helpen met zijn enorme karwei: de zuivering zal totaal zijn. Baasjes zullen door hun eigen honden worden opgegeten. De blanke kindertjes zullen als vette hamburgers gevoerd worden aan de zwartjes. God zal het Westen zijn liposuctie geven en wel zo grondig dat de patiënt tot op het bot zal worden afgekloven en die botten zullen te grabbel gegooid worden om mee te dobbelen onder de hete Afrikaanse zon, Het zij zo. En God zal weer over de wateren zweven en alles zal even stil staan en onbewegelijk zijn. Even geen stress, even geen rondwegen, even geen peptalk, even geen soap, even geen bedelaars, even geen productie, even geen geneuk, even geen kinderstemmen, even geen beleggen, even geen

huishouden, even geen ziekenbezoek, even geen pijn, even geen therapie, even geen autorijden, even geen school, even geen opvoeding, even geen bijles, even geen muziek, even geen boek, even geen gedichten, even geen seks, even geen liefde, even geen vakantie, even geen eten, even geen drinken, even geen gepraat, even geen gepraat, even geen vliegtuig, even geen zwembad, even geen hotel, even geen bagage, even geen huisdieren, even geen parkiet, even geen hazewindhond, even geen paarden, even geen patiënten, even geen gezeur, even geen water, even geen brood, even geen politie, even geen televisie, even geen kranten, even geen godsdienst, even geen kleine ruzietjes, even geen grote botsingen, even geen strelingen, even geen brandwonden, even geen opgeblazen bussen, even geen aardbevingen, even geen overstromingen, even geen hongersnoden, even geen natuurrampen, even geen gebed, even geen tuinieren, even geen voetbal, even geen bier, even geen gezelligheid, even geen toneel, even geen kunst, even geen museum, even geen file, even geen station, even geen buitenwijk, even geen duinen, even geen bos, even geen viaduct, even geen wallen, even geen hoeren, even geen warenhuis, even geen shoppen, even geen koopgoot, even geen Efteling, even geen kroeg, even geen kerk, even geen dromen, even geen visioenen, even geen dood, even geen taal, even geen

neurologische onderzoeken, even geen medicijnen, even geen filosofie, even geen academisch gelul, even geen hoogleraren, even geen laagdrempelige colleges, even geen restaurant, even geen postkantoor, even geen onderbroek, even geen bh, even geen sokophouder, even geen bloot, even geen zweepjes, even geen tandarts, even geen schoenenpoetsen, even geen pis, even geen stront, even geen ontbijt, even geen journaal, even geen journalisten, even geen Afrika, even geen Amerika, even geen Europa, even geen islam, even geen fundamentalisme, even geen linkse betweterigheid, even geen zure zult, even geen pulp, even geen geluid, even geen aanrakingen, even geen sigaret, even geen Maria onbevlekt ontvangen, even geen pastoor, even geen goede herder, even geen boze wolf, even geen bugs bunny, even geen MTV, even geen leuke band, even geen domme pech, even geen ongeluk, even geen snot, even geen oorsmeer, even geen puisten, even geen shampoo, even geen zonnebrand, even geen cappuccino, even geen markt, even geen huiswerk, even geen bril, even geen dierentuin, even geen bejaardenseks, even geen goed gesprek, even geen stervensbegeleiding, even geen chocolademelk, even geen beursberichten, even geen geldproblemen, even geen hamer, even geen spijker, even geen zaag, even geen tafel, even geen stoel, even op bed liggen, even helemaal

niets, even totaal ontspannen, even nergens aan denken, even geen kouwe drukte, even leeg, even nul, even Nirwana, even goed in je vel, even zonder iets te moeten, even zo maar, even ziezo, even neuriën, even lachen, even ontspannen, even een momentje voor jezelf, even zweven, even glijden, even vliegen, even ronddraaien, even niets hoeven, even op adem komen, even uitblazen, even niks, even drijven, even dobberen, even de diepte in, even op de hoogte zijn, even in de breedte toeven, even afstand nemen, even een zijwaartse beweging maken, even de onderkaak los, even de benen los, even de heupen los, en het bekken, even de schouders ontspannen, even het hoofd los, even het gezicht ontspannen, even de billen los, even de vingers los, en de tenen en alles even laten gaan, even de knoop in je buik losmaken, even het gefriemel in je hoofd laten voor wat het is, zoek je ware zelf, zoek het in jezelf, diep in jezelf en denk je lichaam weg, verlies je in dat wat er buiten jezelf is, je hebt helemaal geen lichaam meer, je kunt zijn waar je wilt zijn, je kunt vliegen en zweven en stilhangen en in een ander kruipen, je kunt even dood zijn en even glimlachen als baby, even god zijn, even iemand anders zijn, even het andere zijn, even tussen-werkelijk zijn, even niemand meer zijn, even alles zijn, even relativeren, even snoepen van de wereld, even likken aan al het vrouwelijke, even snotteren, even huilen, even opgeven, even niet meer verder

kunnen, even dralen, even breken, even jezelf laten gaan, even nooit meer iets willen, alleen nog huilen en tranen en kapot en stuk en nooit meer wie je was, huil nu maar.”

Daan Dodeman, de oude hippie, is volkomen lam van zijn voetstuk gevallen en wordt omzichtig weggedragen door een paar inwoners van Lebak, Zamira houdt zijn hand vast.

59

Mortelmans en de nog overgebleven mannen volgen vanaf het basiskamp het spoor het bos in. Vloetgraven, die als bij toverslag verdwenen is, heeft met zijn zware bergschoenen duidelijke afdrukken achtergelaten. Willemsen ontdekt tevens nog een ander spoor van een lichter persoon, de blote voeten van een jonge vrouw, of anders een meisje, wellicht nog een kind. Mortelmans begrijpt er niets van. Het is immers niets voor de doorgewinterde Vloetgraven om er in zijn eentje op uit te gaan en zich door een inboorlinge mee het bos in te laten tronen? Dan komt Joe, die vooruit is gegaan hals over kop teruggerend om hen de plek te wijzen waar blijkbaar een worsteling plaatsgevonden heeft. En ja, er kleeft hier en daar bloed aan de struiken, en het spoor loopt dubbel verder vanaf die plaats richting het dorp.

“Er zijn twee mensen teruggelopen naar het dorp, waarschijnlijk leeft hij nog.” oppert Joe. Maar Willemsen analyseert de sporen als die van een andere zware volwassen man en dezelfde jonge vrouw of wellicht kind. Waar is Vloetgraven gebleven? Plotseling geeft Charon een schreeuw. Hij heeft de bebloede afgesneden penis gevonden. Vol afgrijzen staren de mannen naar het corpus delicti, ongetwijfeld toebehorend aan hun dierbare kameraad, dat Charon in zijn grote zware hand omhooghoudt als een bedorven haring. De omgeving wordt systematisch verder uitgekamd, maar er worden geen andere ledematen gevonden. Mortelmans spiedt intussen door de verreijker naar het dorp. Er is niemand te zien. Dit geintje heeft Dodeman met zijn zieke geest hem geflikt, geen twijfel mogelijk. Waar zijn de Mongolen gebleven? Waar is Dodeman? Krijgen zij hem ooit te pakken? Het groepje mannen gaat terneergeslagen op pad, en naderen het grottendorp zo omzichtig mogelijk, hoog in de bomen begeleid door een klein legertje apen die hen krijsend volgen. Dichterbij gekomen, constateren zij dat er 's nachts een soort van bijeenkomst is geweest, er smeult nog een vuur met een spit erboven, met daaraan...Mortelmans adem stukt in zijn keel, in de nabijheid liggen tal van kledingstukken van Vloetgraven en diens schoenen, als hij nog eens goed kijkt ziet hij de afgestroopte huid

op de grond liggen. Dodeman heeft hem levend gevild en geroosterd. Een ontzaglijke woede stijgt op in de borst van de door de wol geverfde inspecteur. Hij hoort hoe Joe zachtjes begint te grienen. Willemsen komt naast hem staan. Hij ziet doodsbleek. Mortelmans legt zwijgend een hand op zijn schouder. Charon heeft zich over Joe ontfermd en trekt hem overeind. Mortelmans geeft kort een paar instructies. Even later sluipen de mannen als dieren dichterbij, hun zenuwen zijn tot het uiterste gespitst, zo gespannen zijn zij nu. Er spookt maar één dwanggedachte door hun hoofden: de monsterlijke Dodeman moet ten koste van alles gestopt worden. Charon betreedt als eerste het dorpsplein, hij sluipt naderbij, terwijl hij af en toe een van de kwetterende kwartels, die hem danig in de weg lopen, een trap verkoopt. In het midden bevindt zich een waterput, met een eenvoudig ophaalsysteem, buiten werking. Charon kijkt om zich heen, en gaat dan onder dekking van de anderen de eerste de beste grotwoning binnen, komt weer naar buiten, trapt vervolgens hier en daar een deur in van een van de andere woningen, maar het dorp ligt er volkomen verlaten bij. Wanneer hij bij een van de laatste meer terzijde gelegen grotwoningen komt, tuurt hij door een gat in het bamboehek naar binnen en dan verschijnt er een grote grijns op zijn gezicht. Hij roept de anderen naderbij. Hij heeft in deze laatste ruimte een munitiedepot en kisten vol met wapens

ontdekt. Met de grootste gemak wordt het hek door de ijzersterke reus verwijderd. Hij gaat als eerste naar binnen, even later verdringen ook de andere mannen zich om Charon die in een hoek een flinke stapel verouderde Uzi's en Kalasjnikovs, FAL - en LAR - repetereergeweren, en in de kisten een aanzienlijke hoeveelheid krachtige P 90 machinepistolen heeft aangetroffen. Al met al geen slechte vangst voor wat betreft deze dag. Mortelmans heeft zijn mind reeds opgemaakt: zij zullen het grottendorpje bezetten en als basiskamp gebruiken. Maar eerst dient Vloetgraven, althans wat daarvan nog over is, begraven te worden. Charon heeft ergens een houweel en een primitieve schep gevonden, Joe en hij zullen om beurten graven. Mortelmans en Willemsen zullen intussen de grotwoningen op de begane grond nog aan een verdere grondige inspectie onderwerpen.

60

1963. Daan Dodeman is allang weer terug op Het Christelijk Gymnasium. Hij heeft zich na zijn lange reis voorgenomen de wereld van de ouders te verslaan, en de school in Godsnaam dan maar eerst af te maken. Maar een jaar later, nu hij in de vierde klas zit, wil hij opnieuw van school af, ditmaal om naar de Toneelschool te gaan. Rochus Sr. is er op tegen. Hij neemt de jongen mee langs een paar beroemde toneelspelers en vraagt hen

om advies wat Daan het beste kan doen in deze situatie, die steeds meer op een soort patstelling tussen vader en zoon begint te lijken. Het advies is steevast helder en eenduidig: eerst die school afmaken. En zo wordt Daan alsnog gemanipuleerd, met behulp van een handjevol leden van zijn toekomstige beroepsgroep, om zijn kostbare tijd opnieuw stuk te slaan in de harde schoolbanken die hij zo haat. Hij pleegt nu echter op een andere manier obstructie: hij verdoet zijn tijd met het regelmatig organiseren van debatingclubavondjes, waar hij zelf steevast het hoogste woord voert, muziekavonden, waar hij zelf briljante opvoeringen geeft van tal van stukken voor piano, gecomponeerd door met name Chopin, en hij schittert in talloze schooltoneelstukken en zelf gemaakte one-man shows die hij met veel succes voor de leerlingen en met veel minder succes voor de leraren opvoert: die worden immers door hem genadeloos stuk voor stuk belachelijk gemaakt. De rector, die volgens Daan altijd onderaan de trap staat om de meisjes onder de rokken te kunnen kijken, loopt zelfs weg tijdens een voorstelling. Zijn hoofd ziet zo rood als een kroot, of dit nu van woede of van schaamte is? Hoe dan ook: Dodeman spant zich slechts minimaal in wat betreft het werken voor school. De leraren doen hun uiterste best hem toch nog iets bij te brengen, maar de enige lessen die hij met echte belangstelling volgt zijn de filosofielessen. Hij drinkt op

school Plato in alsof het een levenselixer is en stort zichzelf op Camus en Sartre en diens existentialisme. Na schooltijd zorgt hij ervoor altijd een meisje achter op zijn brommer mee te nemen richting de duinen in Scheveningen. Hij spreekt in dit verband graag over zijn “duinmeisjes”. Urenlange vrijpartijen, de ontdekking van het heelal aan de hand van de meest tedere omhelzingen, dan wel passionele paringen. Moeder Margaretha ziet dit alles met lede ogen aan, de ergste schoolsletjes wijst zij eenvoudig de deur. Zij probeert enige invloed te krijgen op haar meest eigenzinnige zoon, die haar zo dierbaar is. Tevergeefs. Daan is kortom een briljante jongen, die er volkomen op los leeft, zonder dat er iemand is die echt vat op hem krijgt. Intussen bouwt hij thuis vreemde bouwsels, zoals een hongermachine, die na inworp van een kwartje op en neer gaat bewegen en vreselijk gaat scheten en boeren en waarmee hij op de markt geld ophaalt voor de arme zwartjes in Afrika, waarna de ruime opbrengst vanzelfsprekend in zijn eigen zakken verdwijnt. De politie ziet zich genoodzaakt een einde te maken aan deze malicieuze praktijken en de machine eindigt een stille dood op de binnenplaats van het politiebureau. In de tuin bouwt hij aan de lopende band ingenieuze futuristisch uitziende met brommermotortjes uitgeruste zeepkisten, waarmee hij met de jongens uit de buurt racewedstrijden houdt. Op zijn zolderkamer

bouwt hij een complete speedboot waarna op een zondagse middag de complete koekoek van het dak moet worden gehaald, omdat anders deze prachtboot nooit aan een lange staalkabel via het ontstane gat neergelaten had kunnen worden. Ook investeert hij zijn zakgeld in terrariums, met de meest exotische dieren. Het begon met boomkikkertjes en waterschildpadden, later kwamen daar schorpioenen en slangen bij. Hij bouwt enorme volières met tropische vogels. Zijn ouders laten hem maar zo'n beetje zijn gang gaan, in de hoop dat hij uiteindelijk goed op zijn pootjes terecht zal komen. Hij leeft in zijn eigen droomwereld. Daan Dodeman erkent slechts één wetmatigheid: in de echte wereld dient alles waarvan je droomt ook werkelijk waar gemaakt te worden. Eerst schiet Daan met de windbuks op levende dieren, hamsters, konijnen, ratten. Later neemt hij vanuit zijn zolderraam, na geoefend te hebben op de lantarenpalen, echte mensen onder schot, hij presteert het een keer een oude baas, een fotograaf uit de buurt, te schampen, deze belt beneden aan, hevig verontwaardigd, bloedend aan één oor. Margaretha begint vreselijk te huilen wanneer zij het verhaal van de man aanhoort. Daan moet zijn hele verzameling inleveren. Met armenvol luchtdrukpistolen, waarmee je scherpe ijzeren pijltjes met een pluimpje kan afschieten en klapbuksen waarmee je op grote afstand gericht stalen kogeltjes op toevallig langskomende

burgers kan afvuren, de hele mikmak wordt door een wanhopige Moeder Margaretha naar het politiebureau gebracht, inclusief de schutter zelf. Daan gaat voor die dag de cel in. Dat zal hem leren.

61

“Hier lig ik nu, nedergedaald ter helle, de ratten krioelen over mij heen. Ik hoorde boven mijn hoofd vlakbij de vijanden graven, en ik hoor nu hun gebeden en gezangen. Ineens realiseerde ik mij dat die dode door mij gekannibaliseerd is. Wie ben ik dan? Daan Dodeman, de Dode. Er is iets fout gegaan in mijn leven. De grootste schoft ben ik zelf. Waar begin je te liegen en te opereren vanuit haat. Ja, er is maar zo weinig nodig. Het monster zit vlak onder de huid. Voordat je het weet leggen we iemand op de pijnbank om hem een voor een zijn nagels uit te trekken, uit naam van God bijvoorbeeld of van Allah of zomaar voor de gein. Want we willen wel wat meemaken in ons leven, altijd maar boeddhistisch aardig zijn voor de ander, dat houdt toch geen mens vol? Vannacht wilde ik iemand kwellen, iemand treiteren, molesteren, doodschoppen, villen, we zoeken altijd een schuldige, een zondebok, iemand die we de grond in kunnen trappen als ongedierte. De haat zit in ons als een kankergezwel dat zich wil uitzaaien. De buurman is een Duitser of een Jood, een

Moslim of Gereformeerd. Een Marokkaan of een Limburger, maar altijd een Mongool in onze ogen. Dwars doormidden snijden, vierendelen, vergassen. Op zijn minst flink uitschelden. Wanneer begint de wereld te stinken? Het start met de diepe haat tegen alles en iedereen die anders is dan wij. Het culturele onbehagen begint reeds in onze achtertuin en eindigt totalitair. Wij zullen wel uitmaken hoe de wereld eruit moet zien. We weten wel dat we altruïstisch zouden moeten zijn, maar we voelen ons pas werkelijk mens als we het dierlijke, het primitieve, het instinctmatige in ons zelf, tot het bittere einde toe volgen. Macht uitoefenen is een verslaving, al is het maar dat je om te beginnen je eigen echtgenote tot slaaf maakt. Het blaffen van de bevelen, daar gaat het om. De meeste huwelijken zijn fascistische instellingen met de vader als SS-er en de moeder als arme jodin of anders zijn de kinderen wel groot wild, dat slechts bestaat om te worden afgeschoten. Jij doet wat ik wil en anders kun je een knal voor je kop krijgen. Op het werk zijn de chefs de kleine krypto-fascisten die geschoold zijn om de meute zo te treiteren dat die uiteindelijk, een voor een, burn-out gaat, dan hebben zij als chefs hun werk goed gedaan, in opdracht van het hogere echelon: de mensapen die aan het hoofd staan van de corrumperende companies, de gedoodverfde leiders, de echte criminelen, de bandieten die hun exhibitionistische privé-uitspattingen beleven voor

het oog van het gepeupel, - kijk zo leren jullie ook nog eens wat. En zo verrijzen dan de badplaatsen met de lelijkste gebouwen als safe area's van de rijken, de lelijkheid is van een Roemeense decadentie, zo opdringerig de holle tempelimitaties, zo voos de palmen van plastic, zo'n pijn doet het kunstmatig gezellige straatmeubilair aan de ogen: welke NSB architecten zijn hier voor grof geld ingehuurd? Welke burgemeesters in oorlogstijd hebben hier hun toestemming voor gegeven? Welke notabelen zijn hier ingepalmd door de zakken vol fout geld? En zo dendert het monsterachtige over ons heen, want per definitie lelijk - vinden wij - maar als je een monster bent, vind je jezelf juist heel mooi, anders zou je immers geen monster zijn en zo geilen de monsterachtigen zich aan elkaar op en aan elkaars lelijkheid en zo vergiftigen ze de aarde met hun rotzooi en hun gedachtegoedje is een kort boodschappenlijstje, als van een kleuter: een ander moet afgebekt, uitgebuit en verslonden worden. Boter-kaas-en-eieren -denken, dan doe je het goed en het grof verdiende geld is nodig om alle anderen te kopen die tegenstribbelen. En zo worden de paar laatste toch reeds geflipte intellectuelen afgekocht. Niemand meer over in deze woestijn van beton. Waar is de oase van de onafhankelijkheid? Het domein van de werkelijke kritiek? Het koninkrijk van de armen? Waar is de rechtvaardigheid gebleven? Vermorzeld door de fundi's van het vrije

kapitaal en het christelijke geloof, de aartsvaders, nooit -moeders. De zogenoemde Vrijgemaakten, de Artikel 31-ers, de Staatkundig Gereformeerden of Nederlands Hervormden of geheime genootschappen van neofascistische Oudkatholieken en zo zijn er nog wel wat meer vuige groepjes van betweters, die ons wel eens een poepje zullen laten ruiken aan de smerige kont van het fascisme. De Mormonen of de idioten van de Pinkstergemeente, Scientology, de zonen van de moslim-fascisten en de islamitische neuroten met hun obsessie voor maagden en bloed. Overal heulen de monsterachtigen samen met God of Allah of Vishnu omdat zij zelf te zwak zijn om werkelijk mens te worden. Ja, deze samenleving is doordrenkt van de haat jegens de ander en zo gaan we ten onder aan onze eigenhandig ingestelde fascistoïde structuren. Die van het gezin, als broedplaats van onderdanigheid. Scholen, waar je geleerd wordt om je ellebogen te gebruiken. Kerk- en moslimgemeenschappen, waar je geloof bestaat uit het aanroepen van de almachtige Führer. Befehl ist Befehl, niks nieuw onder de zon, want vooral niet zelf nadenken, deze nobodies. Godverdomme, wat haat ik ze allemaal. Behalve de papen, die roomse gluiperds, die zich als teken hebben ingezogen in het lichaam van onze morbide maatschappij, ook de pietluttige protestantse proleten, met hun schijnheilige zondagsschoolsmoelen, de miezerige moslimapen met hun

orgastische zieke terreurseks, de lijpe libero's van het kapitalisme, en vooral ook de softe sociaal democratische sullen die zich dagelijks in de media afneuken op de gewone man, op de man in de achterstandswijk, op de kleine naast de pot gepieste lulletjes, op de oudjes, de zwakzinnigen, de gehandicapten, de uitkeringstrekkers, ja, op de zwakke broeders, want dat is echt lekker rukken. Wellicht zijn die socio's wel de gevaarlijkste labbekakken, omdat zij de macht over de zwakkeren ideologisch naar zich toe willen trekken. Hoe heette dat vroeger ook al weer nationaal-socialisme, ja, let op uw zaak mensen. O, ja, dan hebben we ook nog het Fortuynisme, dat binnen de kortste keren door de renegaten van de sociaal democratie werd omhelsd. Tel uit je winst: het krypto fascistische huwelijk tussen dezen gaat gekleed in een niet bepaald wit te noemen gewaad, eerder bruin dan rood. Gatver, wat een poepkleur! Tenslotte zijn er nog de linkse betutteleartjes met hun groene vingertje, de arrogante pikkies, de Hendrick-Jan de tuinmannen van het milieu, die ons met zes verschillende vuilnisbakken willen opscheppen, terwijl een paar honderd kilometer verderop de bruinkoolmijnen nog dagelijks volop hun giftige anusdampen de ether inblazen. Dat schiet lekker op zo met dat milieu. Zet die linkse lummels voor straf met hun vegetarische achterste in hun eigen glasbak. De wereld is een groot vuilnisvat, een valkuil, een gore bende, de

multinationals mogen immers alles onderkaken en schijten, wie doet me wat? Groen links in elk geval niks. We hebben een revolutie nodig en een nieuwe mens, maar ja dat mag je niet meer zeggen, want dan wordt je ingedeeld in het land van de totalitairers. Goed, dan neem ik dat voor lief. De wereld moet toch echt op zijn kop, omgewenteld, en het meest van alles de mens himself. Begin maar weer helemaal van voren af aan, met de anarchistische mens, de onafhankelijke mens, de mens die zich niets, door wie dan ook, laat gezeggen en die fundamentele vrijheid is er dan wel voor allen en niet alleen voor de happy few, die kunnen intussen in hun eigen sop gaar koken, zichzelf rondwentelen in hun vergiftigde oliepoelen, hun neus ophalen over de opwarming van de aarde, gniffelen over de vijftig zoekgeraakte koffertjes met kernbommen, over de langzame teloorgang van deze planeet, die ten dode opgeschreven is door hun domheid en bijziendheid, door hun luiheid, vadsigheid, door hun zwaarlijvigheid, ja, bij God, momenteel het grootste probleem in the States! - althans, volgens hun eigen briljante analyse. Jullie zijn varkens en zwijnen en maar kanen en vreten en ik maar denken dat varkens intelligente dieren zijn. O Heer, wees hen genadig, want zij weten niet wat zij doen. Ik spreek hier mijn haat uit tegen alles wat momenteel onder de menselijke soort verstaan wordt. Niets, maar dan ook niets menselijks heb ik

op deze wereld aangetroffen. Vuur, verdelg dit rattennest. Zwaard, vernietig dit addergebroed. Bliksem, tref uw gedegenereerde mensenkinderen met uw kracht en vernietig, ja vernietig dit ontspoorde zootje dat zich mens durft te noemen. De gruwelijkste beschrijvingen vallen in het niet bij de geringste actie van hem die zich heden nog tot de menselijke soort durft te rekenen, terwijl hij overal om zich heen de staketsels van de botten van de uitgehongerden ziet uitsteken boven het maaiveld van zijn gazon, de uitgemergelde lichamen van de stervenden op zijn beeldbuis gadeslaat met zijn magnetronmaaltijd op zijn schoot, de ene na de andere genocide als een goedkope video laat passeren, ja de bloeddorstigheid van deze wolven kent geen einde, zal pas gelest zijn wanneer er niemand meer over is om te doden. Oh, verdoemde soort, woekerend onkruid, vergiftigde geest, was uzelf en uw kostbare aarde toch eindelijk schoon met het eenvoudige water in plaats van alcohol. Geef uw hersenen eindelijk eens kans te gaan werken in plaats van ze voortdurend te benevelen. Zet uw medemenselijkheid in als troef. Geef de brui aan de bevelen. Doe wat u zelf goeddunkt en beschouw dit als het enige uitgangspunt voor allen dan zal ik van u houden, ik beloof het u, maar niet eerder. Mij rest nu niets dan de haat. Ik beschouw jullie als ongeneeslijk ziek en ikzelf ben het meest verkankerd van allemaal. Alle vuigheid die ik opgesomd heb ken ik van binnen

en van buiten. De antichrist ben ik, de Duivel himself. Maak jullie borsten maar nat. Oh zeker, ik ben heel goed in kwellen. Het liefste wat ik bezat, Isis, moest kapot. Ik wilde haar pijnigen door een ander te neuken waar ik helemaal gek van was. Zonder dralen, zonder denken, de beelden van de almaar doorgaande bewegingen van onze witte lijven hebben mijn liefste gek gemaakt, op de rand van de waanzin gebracht, maar ik vond dat het moest, uit naam van die andere liefde en zo verbijsterend zit de geschiedenis van de mens in elkaar. Het gaat altijd over driehoeken, de liefde gaat altijd gepaard met het grove nietsontziende geweld van de passies. De hartstochten zijn messen die ons doormidden splijten en als lillend vlees hangen we uiteindelijk aan haken, uitgeraasd en uitgetierd en uitgenaaid en uitgeblust en uitgezonderd. We zijn weer alleen, zoals altijd en onze liefdes torsen we als molenstenen mee op onze opengekrabde ruggen. Ja, fijn, hè, al die herinneringen en het enige wat ons te doen staat is onszelf te haten om zoveel domheid, en zoveel hypocrisie, en zoveel zelfgenoegzaamheid, en zoveel dierlijkheid, zoveel primitiviteit. Onpasselijkheid over jezelf is het enige echt eerlijke antwoord op dit gemankeerde, want uitsluitend instinctieve bestaan. Dit bestaan met vrouwen dat ons aan stukken scheurt, zoals leeuwinnen hun prooien, ja ikzelf ben de grote gier, die altijd maar weer zichzelf probeert te foerageren aan de hand van

de al geheel afgekloven botten van de lijken van mijn oude geliefden, de volstrekt nutteloze jacht op de schimmen uit het verleden, als een mijnpaard leg ik dezelfde route van dagelijkse gedachten af, hoe ik de natuur te slim af wilde zijn en hoe ik mijn geluk verspeeld heb met mijn hoogmoed. Ik die dacht een ander te mogen martelen, ik ben nu zelf de gemartelde, o liefste, muze, stop hier want ik ga er aan kapot, aan de eeuwige beurtzang van mijn verdriet, om het verloren gegane moment van eeuwig geluk, dat maar zo heel even duurde. Ik haat mijn eigen kortzichtigheid. Ik haat mijn eigen fascisme, mijn eigen pikgerichtheid, mijn eigen inhaligheid, ik had alles reeds en ik zocht naar nog meer. Dit verraad leverde mij het allerhoogste op en daarna viel ik tot in de diepste donkerte en daar lig ik nu en deze wereld is mijn gevangenis geworden. Ik heb levenslang gekregen, maar zelf had ik liever de doodstraf gehad. Dit is geen leven meer zo, maar de dood. Hoe kunnen we ooit ontsnappen aan ons oude afgetobde zelf, onze verminkte geest, onze rancuneuze zelfstaat, onze afgelikte liefdesspelletjes, onze minkukelige staat van zijn, waarbij we elke dag niets anders doen dan een ander vliegen afvangen, als een sinaasappel persen we onze naaste uit, we geven niets meer om de liefde, we zoeken alleen nog onze eigen bevrediging, al mijn relaties met mensenkinderen verdorren in de schroeiende hitte van mijn onvermogen om werkelijk nog lief te hebben,

ik heb mijn kansen gehad en ze geheel en al verspeeld, ik ben de seksverslaafde, de alcoholist, de junk die een overdosis heeft genomen, ik behoef slechts nog te wachten op mijn einde, de dood kan mij wellicht verlossen van mijn oude stinkende oversekste zelf, ik wil geen lichaam meer want ik ben er de slaaf van, ik heb genoeg van honger en dorst en van pijn, de machine van mijn lichaam is mij tot een hel geworden, overal razen de stromingen contrair en in het wilde weg banen zich spanningen een weg door mijn oude botten, de neurale nachtelijke bombardementen worden alleen maar erger, ik kan geen vat meer krijgen op mijn ingewanden, mijn ledematen doen niet meer wat ik onbewust altijd van hen vroeg, ik begin te haperen en mijn longen beginnen te raspen, mijn tong stottert straks alleen nog maar, ik ben zo ziek van mijzelf, de riolen van mijn lichaam zitten verstopt, de contacten in mijn hersenen zijn definitief kortgesloten, ik beef en huiver, wat zijn dit voor processen, welke plaatselijke kwellingen zijn mij nog meer vergund, kan ik nog wel zien, wat hoor ik toch allemaal, ik proef het zout van mijn ongeluk, mijn raderwerk mag stoppen, ik ga ten onder aan de bloedzeeën die mij doorstromen op weg naar mijn zekere einde, ik sta gelaten stil om mijn ondergang tegemoet te treden, geen berouw, geen besef van vergankelijkheid, geen genoegdoening van wat dan ook, nee ik ben er nu bijna niet meer en dat is het dan, o leven,

o vol bestaan, o geheugen dat overloopt van een terreur aan hartverscheurende plaatjes, de gewelddadigheid van de speelfilm van mijn ziel is niet meer te dragen, ik leg al mijn wapens voor mij neer en geef mij over, dit bestaan barst nu uit zijn voegen, zet de motoren nu maar stil, ik ga rustig verder in glijvlucht en zie wel waar ik wellicht nog land.”

62

Het lichaam van Vloetgraven, althans dat wat ervan over is, is inmiddels begraven en de manschappen hebben gebeden gepreveld. Ook hebben zij gezongen. Het verdere onderzoek van de grotten, duidelijk het hoofdkwartier van Dode-man, heeft nog een belangrijke vondst opgeleverd: een enorm zware oude scheepskist, die - eenmaal open gesloopt door Willemsen, stapels glimmende goudstaven blijkt te bevatten. Opgewonden door deze massieve vondst geeft Mortelmans aan nu ook de hoger gelegen grotten te willen onderzoeken. Deze zijn slechts bereikbaar via een ingenieus hijssysteem met rieten manden. Willemsen is alweer de gelukkige, hij kraait van plezier, terwijl Charon aan de lier draait waarover het hijstouw rolt. De uitgelaten adjudant belandt even later via de mand in de hoogste grot en treft een reusachtige vermoedelijke teleportatie-installatie aan die aangedreven wordt door zonne-energie. Hij

heeft al snel deze kwantumcomputer opgestart en heeft op goed geluk het woord Dodeman als wachtwoord ingetoetst. Klik vervolgens op een programma met de codenaam X/DN-plus. Zojuist heeft hij de laatste flarden van de gedachtetekst van Dodeman hierboven opgevangen, terwijl er tegelijkertijd allerlei gruwelijke droombeelden passeerden op een van de vele schermen. Dodemans virtuele zelf wordt blijkbaar op ingenieuze wijze voortdurend afgetapt en opgeslagen in deze wondermachine. Opgewonden wil hij verslag uitbrengen over zijn bevindingen aan Mortelmans, die echter intussen zelf zojuist na talloze mislukte pogingen eindelijk via zijn beeldtelefoon contact heeft met Trueman, - hij rapporteert deze laatste kort en bondig alle laatste ontwikkelingen en geeft de Commander-in-chief hun coördinaten door. Trueman is dolgelukkig dat zijn arrestatieteam nog in leven is, en hij wil bij voorkeur direct versterking sturen, maar Mortelmans houdt de actie nu voorlopig liever kleinschalig. Trueman stemt daarin toe, nadat Mortelmans beloofd heeft intensief contact met hem te onderhouden: hulp, c.q. luchtsteun is op onmiddellijke afroep beschikbaar. Mortelmans bedankt hem en hangt met een zucht op. Willemsen roept naar zijn meerdere beneden dat hij nu ook snel naar boven moet komen. Hij legt uit dat het via de kwantumcomputer wellicht mogelijk is in contact te komen met Dodeman. Mortelmans laat zich door

Charon en Joe ook omhoog hijsen in de mand en even later wurmt hij zich door de smalle ingang naar binnen. Het is aardedonker in de grot, maar dan ziet hij helemaal achterin de beeldschermen flakkeren, met ervoor het silhouet van Willemsen. “Zijn stream of consciousness in woorden is zojuist gestopt”, zo legt Willemsen hem uit, “.. blijkbaar is Dodeman in slaap gevallen, er zijn nu slechts een onafzienbare reeks van diens droombeelden te zien.” Willemsen heeft echter nog meer verrassingen in petto: er zijn nog een aantal andere personen die - weliswaar gecodeerd – via speciale programma’s aangeklikt kunnen worden, zoals bijvoorbeeld Y/DN-minus, al snel blijkt het in dit geval om de echtgenote van Dodeman te gaan, Isis. Ademloos luisteren de beide mannen naar haar onbewuste gedachtestroom, en bekijken tegelijkertijd, als in een soort speelfilm, de bijbehorende “denk” beelden van deze nota bene dode dame:

“..is het mogelijk mijzelf te hervormen, te kneden tot een gelukkige vrouw, een simple minded vrouw die tevreden is met de muziekjes van haar dagelijkse gedachtetjes? God, het is vandaag wel druilerig. Hiep, hiep! Ik ben jarig vandaag. Zo. Straks eerst eens even grondig de schedel wassen. Zo dadelijk komt Daan met de vruchtentaartjes. Hoera! Poes, poes, kom maar, martertje, je krijgt bij hoge uitzondering wat lekkers

van het vrouwtje. God wat een lekker spleetje heb jij, wat een lekker mokkeltje, nu begrijp ik waarom Dodeman je levend wil vangen, poes, poes, poes, kom dan maar even bij me, likken niet bijten, kutbeest. Zo. Dadelijk niet vergeten de schedel te wassen en zal ik nu mijn speciale zomerpakje aantrekken of gewoon lekker mijn dagelijkse kloffie? Straks maar even aan Dodeman vragen, kan ik nu in elk geval nog even in mijn witte onderbroekje rond blijven lopen. Wat een luxe! Hiep, hiep! Hé, Pietje, zing eens een liedje voor mij alleen? Hiep, hiep! Goed zo. Tierelier. Ik ben zo vrolijk als een mus. God, wat ziet die schedel er smerig uit. Kijk toch eens, daar heb je Zamira, het huidige Mongoolse liefje van Dodeman. Wat heb je me nou meegenomen, fiedeldijoppie? Vijgen!? Je weet toch dat ik alleen maar van vruchtengebakes.. ja, ik ga me zo aankleden, ik zal mijn witte onderbroek in de was doen ja, en de schedel zal ik ook wassen ja, zeg, zal ik mijn zomerpakje aandoen? Of zal ik eerst mijn schedel wassen en dan mijn dagelijkse kloffie aantrekken? Je zegt het maar, liefje. Nee, sorry, ik kom er niet doorheen hoor, door die vijgenmurrie op de vroege ochtend. Weet je wat, geef me nu je cadeau's maar, dan hebben we dat tenminste gehad. Eet dan es een beetje door..weet je wat, ik ga me wel even in mijn zomerpakje hijsen. Eet jij maar rustig van dat drilpuddinkie. Nee, ik zeg het je toch: ik hoef jouw tompoesje niet, schat. Wat nou niet gezellig, ik ben

in maanden niet zo vrolijk geweest! Hiep, hiep, hiep! Twiet, twiet, twiet.! Goed zo, Pietje Kierewiet. Wat is dit? Een schapenvachten muts? Omdat ik zo'n kale schedel heb zeker? Ha, ha! Hiep, hiep! En nog een zwembroek ook, een bikini van vijgenbladeren, maar ik hou niet van die bladercups om mijn melkquota en ook nog zo'n heel vijgentuintje onderin, dan begint het maar te schurften in mijn lies, dat snap je toch wel? Zamira, kan je hem nog ruilen? Hahaha! Poes, poes, poes, vreet mijn bakkie nu maar leeg, martertje. Ah! Likken, likken, niet bijten! Jezus, Zamira, wat is dit? Een boek? "Liefdesles, een beknopte samenvatting van seksuele technieken voor een rijker liefdesleven, uw partner zal niet weten wat hem overkomt." Wat een dik boek zeg, wel mooie plaatjes. Zamira, je bent me d'r eentje hoor, heb je zeker van Daan gekregen? Hiep, hiep, hiep! Zo, ik ga toch eerst maar eens die schedel uitwassen. Moeten die stoelen echt nu al in de kring? Heb je sigaretten? Pom, pom, pom, ja hoor, wie hebben we daar, Willempje, het Opperhoofd der Mongolen! En daar zijn alle andere inboorlingen. Dodeman is nog wel even bezig? Ook goed. Ga zitten, ga zitten. Hallo. Zo, dankjewel, bloembollen, hoe kom je erop, Willempje. Lief, om mij met zo'n zware delegatie met een paar knolletjes te komen verrassen. Zamira wil ook al dat ik de bloemetjes buiten zet. Ja zeker. Ik ga op liefdesles. Nee, dat leg ik je later allemaal nog wel eens uit. Niet zo boos kijken,

Zamira. Zij staat maar te wijzen, dat ik mijn schedel nog moet uitwassen. Willempje, echt leuk dat je aan me gedacht hebt. Hiep, hiep, hiep. Ha, ha, ha, dankjewel hoor, ouwe reus en tot ziens allemaal. Dag, Mongolen! Zo. Wat een vette plakkerd was dat zeg, en dat op mijn nog steeds ongepoetste schedel. Zamira, we gaan er een fijne dag van maken. Ik ga eerst maar es effe die schedel helemaal schoon poetsen, ten langens leste. Hé, meid, laat me je es effe bedanken voor je mooie cadeau's. Kom es effetjes bij me, lieve schat. Wat nou, kan ik het helpen dat ik mijn tanden nog niet gepoetst heb? Wil je me niet het grootste cadeau geven? Zamira, pak mij even daar beet, gewoon even voelen, hiep, hiep! Rot op, weg daar marter, je ziet toch dat ik bezig ben. Die vogel gaat ook al zo tekeer. Zo. Ja. Meid, eventjes maar. Blijf maar gewoon zo liggen met je gezicht naar de hemel. Ik stroop je broekkie wel af. Jezus dat is me pas een cadeau, meissie. Goedemorgen zeg. Hiep, hiep, hiep! Goed zo, Pietje Kierewiet!! Poes, rot op tussen mijn benen! Meid, meid, prop die vijgentaart dan desnoods bij mij naar binnen. Zo. Ja. Boek erbij. Liefdesles nummer uno. Blijf nou liggen, gaan wij effies lekker sleeën. Hoe bedoel je, je moeder? Dan wacht ze maar effe, laat d'r maar lekker roepen, we zijn net zo goed aan het glijen, fiedeldijdoppie! Toe nou, asjeblijft. Ik kom al in de buurt, mag ik effe je tompoezen d'r bij vast houden?"

Mortelmans en Willemsen staren als gebiologeerd naar de zonder meer pornografische beeldvoor- stellingen, die van een onvoorstelbare intimiteit getuigen, terwijl de stem maar doorratelt:

“Diep, dieper, diepst. Hiep, hiep, hoer..o God, de botten-bel! Een paar burens die aan de deur rammelen natuurlijk! Straks verder, Zamira. Schiet jij snel naar boven, dan trek ik intussen mijn ouwe kloffie aan. Zeg maar dat ik de schedel nog eventjes moet wassen. Dat ze nu een vijgenpud- dinkje kunnen krijgen en dat ze dan vanmiddag maar moeten terugkomen. Ik weet niet waar jij je onderbroek hebt gelaten. Jezus, hoe moet ik dat nou weten? Godverdomme, die ossekloot van een zwarte kutpoes is er tussenuit genepen met je slippie, die maffe marter, kuttekant geef terug. Ja ja, Zamira komt er zo aan! Pietje, bemoei jij je d’r niet ook nog eens mee! Zamira, doe in godsnaam open, dan maar geen slipje. Hoe kan ik in gods- naam opendoen? Ik loop hier in mijn witte onder- broek met een zeiknatte schedel nog na te drup- pen. Kankerkat, geef hier dat broekkie, ik draai je nog es de nek om. Zamira, ik geef het op hoor. Ja ja, we komen d’r an. Ok, ik doe zelf wel open. Dag vrienden! Dooie boel? Er is een jarig, hoera, hoera, dat kun je wel zien, dat ben ik!! Sorry hoor, maar ik moet de schedel nog wassen, ja. Dag lieve Zamira, ik zeg het je: ik kom, ik kom, ik kom.”

Mortelmans en Willemsen staren naar de ongelofelijk mooie orgastische beelden, de gestage associatieve tekststroom vanuit de laag van het immanente bewustzijnsniveau is even helemaal gestopt. Hier zijn geen woorden meer voor. Mevrouw Dodeman zendt hen nog slechts een onbeschrijfelijk intensief beeldbombardement, dat duurt en duurt en duurt.. Tenslotte klikt Willemsen de dode vrouw weg.

“Wat een vinding” – fluistert Mortelmans, “..je kunt met deze superkwantumcomputer blijkbaar alles en iedereen virtueel aftappen, niet alleen de levenden..maar ook de doden.” “..en dat niet alleen, ook bijvoorbeeld Dodemans verleden en diens toekomst, kijk maar.” Willemsen wijst Mortelmans op het programma X/DNplus/past. Mortelmans knikt: “Fascinerend, maar ook tamelijk beangstigend.” Willemsen beaamt dit laatste en klikt het programma desalniettemin aan. 11 X/DN-plus/past

63

1968. Het Toneel is dood, leve het Toneel. Daan Dodeman heeft zojuist deze leus op de muur van de kantine van de Toneelschool gekalkt. Nu Daan uiteindelijk na een lange toelatingsprocedure op de Toneelschool zit, bestaat er ineens helemaal geen Toneelschool meer! De lessen zijn inmiddels helemaal gestopt, de leraren, over het algemeen

acteurs en actrices van de oude garde, werden van de ene op de andere dag op straat gegooid en van de loonlijst geschrapt, het gebouw is bezet door de studenten, die een revolutie voorstaan. De ramen moeten open, de oude belegen schminklucht moet eruit, de tomaten vliegen in de rondte bij de sleetse voorstellingen van de oudere generatie, alles moet anders worden. De toneelspelers van de toekomst dienen de wijde wereld in te gaan. Het rode pluche in de schouwburgen mag dan geschikt zijn voor de kont van de elite, maar de jonge aanstormende acteurs willen theater maken in de fabrieken, voor de werkende massa's, voor de arbeiders. Die culturele elite bestaat toch alleen maar uit proleten, de doelgroep bestaat nu uit de nieuwe helden: de werkende jongeren. Er is zojuist uitgebreid vergaderd door het collectief van studenten en medewerkers van de school, inclusief de dame van de administratie en de koffiejuffrouw, of de voordeur van de Toneelschool ook in het weekend open moet blijven – een paar pestjochies uit de buurt hebben immers gistermiddag in de hal een brandje gesticht. “To be or not to be”, brult een laatste overgebleven oude toneelrot, theatraal zwaaiend met de voordeursleutel, een lichte waanzin heeft zich van de pedagoog, die jarenlang adequaat hele generaties toneelles gegeven heeft, meester gemaakt. Een zwaar ideologische discussie volgt, een van de fanatiekste jonge studenten pleit met schuim om

de mond dat de Toneelschool dag en nacht open moet zijn voor iedereen, d.w.z. voor het gewone Volk. Dat buurtjochies de school wel/niet in de fik steken doet principieel niet ter zake. Daan Dode-man heeft zo zijn twijfels, net als de leraar. Het is in deze sfeer van underground en rumoer dat Daan zijn eigen weg moet zien te vinden. Hij leeft er eindelijk lustigjes op los, volledig losgeslagen van zijn ouderlijk milieu. Misschien is hij in ideologisch opzicht nog wel fanatieker dan de rest. Hij kent zijn Marx uit het hoofd en tijdens een klassenavondje gaat hij swingend uit de kleren, al strippend voor de lekkere meiden uit zijn klas, terwijl hij hele stukken uit Marx' "Das Kapital" reciteert. Hij bezoekt de talloze studentenmeetings en volksvergaderingen in de stad, hij rent voor zijn leven als er rellen uitbreken en agenten in zijspan er in het wilde weg op los slaan, als het maar lang haar, een excentrieke snor of baardachtige bakkebaarden heeft. Daan is zonder meer zeer ontvankelijk voor de revolutionaire ideeën van radencommunisten en het gedachtegoed van raddraaiende anarchisten. Eindelijk voelt hij zich ergens bij horen. Hij leest alles wat los en vast zit over Marx' Onder- en Bovenbouw, de Verelendung, de Crisis, de Revolutie, hij verslindt de schrijfsels en politieke pamfletten van beruchte oproerkraaiers als Bakoenin en Kropotkin, onderzoekt grondig sociocratische vergader-technieken, want die zijn volgens hem veel

vernuftiger, want werkelijk democratisch, vergeleken met de huidige meetings, waar een meerderheid van stemmen uiteindelijk beslist. Het consensusprincipe: “ja, tenzij..”, waarbij een minderheidsstandpunt werkelijk gerespecteerd wordt, totdat een probleem naar tevredenheid van allen opgelost is, in plaats van de primitieve getalmatige meerderheden, waarmee de eeuwig gebrekkig werkende vergaderdemocratie op de Toneelschool het moet doen, past hij vervolgens ook toe op de school, met als gevolg: oeverloze praatsessies, waarbij de diverse standpunten onwrikbaar mijlenver uiteen blijven liggen. Soms vliegen de stoelen door het lokaal, dat moet worden gezegd, al doende leert men, nietwaar? Hoe fraai de theorie ook is, de praxis is altijd net iets weerbarstiger. Belangrijkste is dat er uiterst fel gediscussieerd wordt, op leven en dood. Hij leest bij Sartre over de gelijkheid van iedereen, over de wegen der vrijheid, en niet in het minst: de broederschap, die nu, reuze modern, “solidariteit” wordt genoemd. Engagement, daar gaat het om. En vooral: veel vrije liefde. Hij verbouwt zijn eerste huisje, gekocht onder de rook van Amsterdam, terwijl hij drommels goed weet dat het in een bestemmingsplan ligt, daar leeft hij zijn artiestenleventje als een Russisch romantisch grootvorst, met een schapendoes als hond en met een altijd rokende open haard. Hij heeft nog steeds een vaste relatie met een vriendinnetje van de

middelbare school, een kolonelsdochter, die hij af en toe in het weekend in zijn stulpje ontvangt. Haar vader wordt al snel zijn aartsvijand. De beste man prikt als beroepsmilitair zo conscentieus mogelijk de gehele dag door met vlaggetjes op een stafkaart. Wat de kolonel ook inbrengt over het gevaar van de Koude Oorlog, Daan verklaart deze ijzervreter steevast voor krankzinnig, oorlog is immers overduidelijk een aberratie en hij vergeeft het deze man nooit dat hij bij het overlijden van zijn vrouw, na een jarenlang ziekbed, staande aan haar graf in zijn gewone burgerkloffie, met tegenover zich een paar nog hogere hotemetoten van het leger in vol ornaat, uiterst onderdanig salueerde, en wel op het moment dat de kist met daarin zijn geliefde vrouw – waar hij al die tijd al niet de minste belangstelling voor getoond had - juist op dat moment dus, begon te zakken. Daan had hem het liefst een flinke trap onder zijn achterste verkocht, alsnog zijn eega achterna. Deze kolonel die het verdomt om zijn dochter een studietoelage te geven, is een harde klootzak, zoveel is zeker. Op zijn beurt probeert de kolonel zijn dochter los te weken van die “pacifist”. De zich wanhopig aan Daan vastklampende dochter wordt, mede door de Spartaanse opvoeding die haar ten deel valt, steeds meer een psychisch wrak en het is dan ook niet verwonderlijk dat zij ziekelijk jaloers wordt op andere meisjes die nu eenmaal bij bosjes aan Daans’ voeten liggen. Zo raakt hij verslingerd aan een nymfomane blondine

die uitsluitend dag en nacht met hem wil neuken, - hij moet haar soms letterlijk van zich af slaan, doet hij een jammerlijk mislukte poging tot homoseksueel contact met een bevriende aankomende acteur, stopt hier en daar zijn overwerkte prikstok in een wulpse dame die hem verleid heeft tot een one-night-stand, kortom hij leidt het leven van een al met al toch tamelijk burgerlijke Bourgondische kunstenaar, dit alles onder het mom van de in die tijd zoveel geroemde vrije liefde. Later, na de Toneelschool, speelt hij eerst een aantal jaren rollen bij een modern repertoiregezelschap, maar dit kameleontische werk bevalt hem maar met mate. In het hele benepen vaderlandse kunstwereldje krioelt het trouwens nog van de kunstpausjes: ooit zelfbenoemde dictators die sinds jaar en dag met strakke hand het publiek foerageren met wat het vooral wil vreten: amusement.

Jongeren moeten, als kleine paardjes aan de leiband, eerst jarenlang meelopen met de grotere en oudere werkpaarden, de hijgerige acteurs van de vorige generatie. De jonge ontevreden acteur Daan legt in de pauze uitnodigende velletjes papier op de stoelen en speelt na afloop van de reguliere voorstellingen, - waarmee hij overigens zijn brood verdient, eigen nachtvoorstellingen voor een publiek van louter liefhebbers. Solo. Subversief. Underground. Een van de monologen is een bewerking van een moorddadig verhaal van Ian Mac Ewan: "Conversatie met een kastbewoner."

Het gaat over een 18- jarige jongen die tot op hoge leeftijd door zijn moeder als baby is behandeld. Opgegroeid in deze primitieve moeder-zoon relatie, ontspoot deze wereldvreemde jongen in het maatschappelijk leven. Hij propt in het restaurant waar hij werkt op een gegeven moment zijn chef - die de arme jongen wekenlang voor "Puskop" heeft gescholden, in de grote restaurant-oven en zet deze op de hoogste stand... Dodeman wordt vaker op het matje geroepen, er ontstaan steeds meer conflicten met de Directie van het gerenommeerde toneelgezelschap. De oudere acteurs steunen hem na afloop van de voorstellingen weliswaar in de kleedkamer, maar zijn te bang om op de regelmatige gezelschapsvergaderingen hun bek open te doen. Daan is solidair met ontslagenen, eist ander repertoire, valt topregisseurs aan, dreigt met processen, vecht allengs tegen windmolens. Hij spreekt voor allen, maar staat alleen. Angst regeert en hij wordt eenzamer dan ooit. Hij besluit daarnaast filosofie te gaan studeren. De filosofie trekt weer aan hem, als vanouds, zoals elke wetenschap eigenlijk. Hij ziet de filosofie vooral als een bindende factor, die het grondslagenonderzoek voor de diverse andere wetenschappen niet alleen moet bewaken, maar ook structureel moet stimuleren en garanderen dat er steeds opnieuw aandacht voor werkelijk relevante, dat wil zeggen, fundamentele onderzoeksvragen is, op welk terrein dan ook.

Dat alles vanuit een grote alles omvattende visie, die van de objectieve wetenschappelijke waarheid. En dergelijke holistische visie is, zeker in die tijd, nog niet zo'n erg gebruikelijke, de diverse hoogle-raren zitten immers allemaal op hun eigen kamer-tjes, c.q.eilandjes, geheel en al verloren ergens in de desolate universiteitsgebouwen, dagelijks te mierenneuken op totaal geatomiseerde deelge-bieden. Proefschriften over de meest onwaar-schijnlijke onderwerpen verschijnen dagelijks in grote hoeveelheden, maar gelezen worden deze schrijfsels door niemand. De academische wereld is geworden tot een gesloten bolwerk, een reser-voir, een dierentuin, een zandbak waar duur be-taalde professoren hun vluchtige zandtaartjes bakken, die steeds meer op hondendrollen be-ginnen te lijken, en dat alles op kosten van de ge-meenschap. Er ontstaat nooit eens iets gemeen-schappelijks, er lopen geen dwarsverbindingen, er bestaan geen correlaties tussen de verschillende secties van de universiteit, er bestaan slechts uitsluitend verzuurde achterhoedegevechten over nonissues, tussen professoren onderling die zich stuk voor stuk steeds meer als hoogst individuele betweters ontpoppen. Aldus Dodeman in het Uni-versiteitsblad. Ook hier breekt een ware revolutie uit, ook hier moet alles anders. Wetenschap moet, net als kunst, zich engageren met de samenleving. Maatschappelijk verantwoorde onderzoeken, studenten die zelf bepalen wat zij willen studeren,

stakingen tezamen met arbeiders! Zo wordt Dodeman toch vooral op eigen kracht in die jaren gevormd tot de autonome totaalkunstenaar en lucide allround wetenschapper die hij later zou worden. Meer dan gezond is, blijft hij zijn leven lang zonder meer overtuigd van zijn eigen genialiteit en daarmee vooral van zijn eigen Grote Gelijk, ten koste van alles en iedereen. Totalitair.

De rigide Dodeman heeft altijd de Waarheid in zijn achterzak, en dat zal men weten ook. Hij is inmiddels getrouwd met de kolonelsdochter, maar na twee jaar oorlogshuwelijk net zo rap weer van haar gescheiden, ook al omdat hij op dat moment net iets te veel relaties onderhoudt met maar liefst vijf verschillende liefjes tegelijkertijd, iets waardoor zijn echtgenote psychisch volledig derailleert. Zij raakt in een zware psychose en Dodeman raadt haar een jonge bevriende psycholoog aan met wie zij later gelukkig getrouwd is. Hij raakt zelf verslingerd aan een aantrekkelijke sexy blonde doktersdochter, nota bene met brains, een eigenzinnige dame die later zijn grote liefde zal worden. Zij, Isis, is, minstens zo vaak als Dodeman, met betrekking tot tal van zaken ook overtuigd van haar Grote Gelijk. Juist dat vindt Dodeman wel erg grappig aan haar, eindelijk weerwerk! Zij schenkt hem uiteindelijk vier zoons, hun beider levenswerk. Maar halverwege deze zwangerschappen bedriegt hij ook haar met een paar andere lieftallige dames. Zij geeft hem uit ware liefde de ruimte voor zijn

overspel, en dan is het snel voorbij. Hij kiest verder voor monogamie, en spreekt tegenover zijn vrouw nog immer van vrije liefde. Elke dag samen is er één die wordt veroverd op de eeuwigheid, in ware liefde.

64

“Land van dromen. Zie mij hier nu liggen. Deze mestvaalt mijn voorgeborchte. Oh stank van etensresten, oud zaad en kapotjes. Ben ik dat echt? Die uitgemergelde zak met botten? Die doorgelopen voeten? Die moestuin met doorgeschoten gewassen? Die afgetobde grijze doorleefde hersenmassa? Dat vieze ranzige vliedunne fluïdum, dat heel in de verte ergens doet denken aan een mens? Oh hoofd bedekt met wonden. Oh penis die zijn urine niet meer kan ophouden. Oh gat die hoognodig gekrabd moet worden. Oh mond met kwijlende poëzie. Geef mij nog eenmaal een pond verlangen, een kilo hartstocht, een ons passie is al voldoende. Oh de droom van de geliefde, die gekmakend door mijn neurale stelsels dendert, als een op hol geslagen locomotief, door bergen, door dalen, door tunnels, een razende moloch op zoek naar zijn einde. Is er een station waar de rails eindigt? Laat me dan maar vliegen als een vlinder. Een heel licht gefladder van gedachten die langs je dijen stromen, je borsten, je ogen. De oogverblindende blankheid

van je rug, de ongenaakbare naaktheid van je hoofd, de lumineuze lichtheid van je torso en de grote geiligheid van je stem die rond zoemt in mijn hoofd, het zachte kloppen van je vleesetende roos. Oh nu begrijp ik al deze trillingen, maar nu is het te laat, mijn leven is bepaald op een moment dat ik nog van niets wist. Ik heb mij laten meesleuren door mijn gehunker, door de zoete smaak van mijn kussen, door de natheid van de lijven, door de draaikolk van de liefde, die weliswaar onvergankelijk is, maar de wiskundige curve van de passies heeft mij omgekeerd evenredige pijnen bezorgd en toch blijven hersenen knagen van verlangen naar een ander en het ultiemste, terwijl ik allang in armen lig van mijn liefste voor het leven, haar zachtheid mij reeds opgeslorpt heeft, de draagster van mijn zoons, zij die mij heeft voortgezet in het nieuwe vlees van verse generaties, de moeder van mijn intiemste gevoelens, de hoedster van mijn eeuwige verdriet, de alma mater van mijn spirituele zelf, mijn spiegel, mijn tegenpool, mijn soevereine koningin van de nacht, mijn godin. Zo houden we onszelf bezig met onze eeuwige dromen. De narigheid van dat het altijd elders beter is, van het: daar word ik pas echt gelukkig. Mijn echtgenote? nee mijn minnares, de stad? nee het platteland, school? nee thuis, de auto? nee de fiets, de felle zon? nee eindelijk een buitje, in de kut? nee in de kont, kip? nee ei, vlees? nee vis, depressief? nee vrolijk, zout? nee zoet, schaamhaar? nee

kaalscheren, blank? nee zwart, christen? nee moslim, nijver? nee lui, schaken? nee dammen, kinderen? nee huisdieren, licht? nee donker, nooit? nee altijd, houden van? haten!, aantrekken? afstoten!, duwen? Trekken!, losgooien? Vastbinden!, zwaartekracht? Gewichtloosheid!, wetenschap? kunst!, filosofie? Theologie!, supermarkt? buurtwinkel!, antiek? Modern!, rijk? nee arm, voorspel? nee naspel, lift? nee trappen, top? nee dal, muziek? stilte, vorm? inhoud, geweld? vrede, water? ijs, lach? nee traan, lopen? stilstaan, volwassen? kinderlijk, slapen? waken, schreeuwen? fluisteren, paradijs? de hel, plop? plons, pief paf poef ? gebroken geweertje, eiland? vasteland, borsten? billen, bloedworst? achterham, ja, ik heb honger gekregen. Zo bestaan we dus nooit echt, altijd in onze dromen, op zoek naar het andere. Verlangen we te zijn wie we niet zijn. De oneindige mogelijkheden van het goddelijke razen door ons bloed. We kunnen alles, we willen alles, we zullen alles, we moeten alles, we durven alles, we neuken alles en we kunnen onszelf niets leren, ons niet kleiner maken, niet geringer achten, niet bescheiden zijn, we kunnen nooit toe met het hoogstnoodzakelijke, wat brood en water en dan reflecteren, imploderen, in plaats van exploderen, je innerlijke weg gaan, te voet, geen hulpmiddelen, behalve je lichaam en de wereld om je heen, om zo uiteindelijk in de virtuele werkelijkheid terecht te komen, door de visualisaties van je engelen en

demonen, door toe te geven aan wie je werkelijk bent, door na te gaan waar je vandaan komt en waar je naar toe gaat, je bewust te worden van je eindigheid en je eeuwigheid, je als een god te voelen en als een mier, als een ster en als een steen, je klein te voelen en heel groot, je lichaam te verliezen door het tot de uitersten te verkennen. Sla het verleden van je af. Gooi je ouders van je rug, durf je zwak te voelen en flikker al je materiële rotzooi in de brand. Fileer jezelf tot op het bot. Schil jezelf af en ga tot het uiterste, totdat je de meest magische kern hebt gevonden, het eigenste zelfbeeld tegenkomt en je de synchroniteit ziet van je zijnde met je nietzijnde bestaan, leven en dood. Oh kijk, op het einde van deze tunnel, de goden gunnen me een blik in hun achtertuin, dank u wel. Deze sterren zijn mijn vrienden. Ik fluister hen mijn geheimen toe, zij kunnen goed luisteren. Zij glimlachen om mijn grapjes, huilen met me mee om mijn liefdesverdriet, geven geen commentaar op mijn gewaagde theorieën, zwijgen als het graf over mijn diepe verlangen naar de volmaaktheid. Alle furiën zijn nu verdwenen. Ik lig hier alleen met mijn percepties en mijn dromen. Het perspectief is oneindig. Het altijd aanwezige ligt open voor mij, ik heb geen vorm meer en kan vertoeven waar ik wil, ik ben een onderdeel van het grotere, van de altijd zijnde energie, die zich vastzet in de tijdelijke vormen van lichamen van dino's of apen of mensen of mieren. Sterf maar. Stop maar, hart.

Adem niet langer, long. Buik, hou je nu maar in. Rug, breek. Benen, slaap nu. Armen, gewiekt naar de hemel, houdt stil. Vingers, bevries. Mond, blijf open. Sluit, ogen. Haar, val maar uit en lijf, ontlast je zelf. Woorden, stop nu. Drijf nu maar heen. Verder. De Styx af. Laat gaan je neuronen. Laat los je wil om te weten. Geef op dit bestaan. Bezoek de dood. De zichtbare wereld vernevelt. We reiken hoger. Taal schiet te kort. Ik verlang nu slechts naar verlangen. Ja, droom nu van een paleis met oneindig veel ruimtes, met glas in de plafonds en zo wit door het gestreken licht, ik kan daar dwalen en trappen op- en afdalen, torenkamers bezoeken, er is niets, geen mensen en steeds witter worden de ruimtes, hoeveel schakeringen wit zijn er wel niet, ook de vloeren zijn er wit en alles is zo evenwichtig en volmaakt, er zijn geuren van pijnbomen, van marjolein, van vossen, een zacht geklingel van engelenbellen, mijn huid wordt zo warm en nu zie ik iemand staan. Is zij dat, de paradijsvogel, zij spreidt haar verenpracht, ik kan haar pauwenlijf aanraken, het is zo rank, zo perfect en mooi en nu gaat zij naar de schommel en naakt komt zij steeds weer op mij af gevlogen met een zachte lach om haar mond en om haar kut die mee open en dicht gaat, ik heb geen zusjes dus ik mag kijken, wie ben jij koninginnetje met je gouden tepels en kun je meteen even zeggen wie ik ben, mag ik mij verliezen in jou en je heerlijke vlees, ik zie de film van je ogen, de reis die gaat

beginnen, de tocht naar binnen, naar het geheim van de dood, overal zoeken engelen een plaatsje om het allemaal goed te kunnen zien en daar beginnen we aan onze voorstelling, kijk ons eens mooi in elkaar glijden, het past zo wonderwel, ja graag een applausje voor dit koningskoppel, godenvonken beginnen te knetteren, de wrijving doet het heelal juichen, we zingen het voor en we vormen de ideale globe, we zijn een nieuwe mogelijkheid, een nieuwe planeet, een bol. Zo zijn we allemaal uiteindelijk één. We zijn allemaal hetzelfde. Alles is alles. Er zijn geen onderdelen. Er is geen afbakening. Er zijn geen grenzen. Geen talen. Geen culturen. Geen verschillen. Geen zondes. Geen bedrog. Geen beuzelarijen. Geen tijd te verliezen. Elke molecuul is er om oneindigheid vorm te geven. Het niets kan in stand blijven door onze liefdes. Onze verlangens zijn de metafoor van Gods dagdromen: een wereld die zichzelf voortdurend herschept. De kwantumfysica maakt duidelijk dat het in alles om steeds dezelfde deeltjes gaat en zo zijn alle zichtbare zaken gekoppeld aan hun immateriële evenbeeld. We hebben allemaal een schaduw en een virtueel nevenleven. De stof van onze gedachten en dromen is evenredig aan die van onze lichamen en zo wordt sterven een makkie, een fluitje van een cent, we vergaan eenvoudig in onze lichamen en schieten door in een volgend vormpje. We blijven echter de elektriciteit die we reeds waren en altijd

zullen zijn en zo kun je schouwen in het machtige theater van de eeuwigheid. De loges volgepakt met engelen en demonen en het schouwspel van leven en dood vertelt het verhaal van jou zelf. De coulissen geven steeds weer andere perspectieven, de special effects hebben een indrukwekkende impact op je zintuigen. Kijk dan hoe je worstelt, hoe je zoekt, hoe je misgrijpt, hoe je droomt. Al je nachtmerries passeren en al je verlangens en al je ego's. Al je woede en angsten en al je gelukkige gevoelens, dat alles ligt al ergens klaar en moet alleen nog even door jou ontdekt worden. Vul het maar in, voer het maar uit, wanneer jij dat wilt. Je kunt jezelf zijn in alle opzichten. Wees maar wie je wilt zijn, want je kunt dat zijn en je kunt er ook niet meer zijn, als je dat wilt. Geef het maar op. Ontdoe jezelf van je oude leven, zoals een slang zijn huid afstroopt. Kom maar uit je cocon en vlieg weg. Dit gebeurt steeds weer opnieuw, allemaal tegelijkertijd. Er is geen tijd. Er is geen leven, geen dood. Er is slechts de fictie van een bestaan, dat zich geheel en al in het niets van het heelal uitdrukt. Struin je mind af op zoek naar mogelijkheden. Alle opties staan open. Wees als een baby zonder taal en begrip en zuig als een spons alles in je op, ook je niet-zijnde ervaringen zoals die dag en nacht bestaan en probeer niets meer te benoemen, alleen maar te zien en te kijken en te schouwen. Geen oordeel. Laat dat maar aan anderen over, aan de

mierenneukers. Wees vrij, wees open en geef toe aan alle verlangens die in je leven. Er zijn geen wetten, geen beperkingen. In je dromen bestaat geen moraal. Snij af die strot. Krab, kus die kut. Klauw je vast in het vlees van je geliefde. Vermoord een keer een kind. Schreeuw je vrij richting goden. Je bent zelf een god. Open die oude wonden en laat de pus van de verlopen en verloren jaren eruit stromen. Gun je rottige zogenaamde zelf een ingang naar je werkelijke zijn, een uitgang naar jouw er-niet-meer-zijn. Gun jezelf een hergeboorte, een reïncarnatie, een dood. De mens, zoals ie als mens bedoeld was: oorspronkelijk. Een gewrocht van driften en passies en verstand en intuïtief weten. Een wezen dat dagelijks leefde met de dood, die beschouwd werd als een goede vriend, die je elk moment de hand kon reiken en nu? Totaal onderdrukte want gesublimeerde doodsverlangens, die zich manifesteren in een alles vernietigende jacht naar bezit en een totaal uit de hand gelopen materieel bestaan. Voor altijd een totale ontkenning van eindigheid, in een wereldwijde zucht naar meer en meer, de gouden materie als een bewijs van onze eeuwigheidsduur. Oh vreselijke vergissing die de mens begaat die niet durft te sterven, niet durft op te houden met bestaan, niet durft te zoeken naar zijn bron, zijn goddelijke oorsprong. Durf je voor te stellen dat je een klein aapje bent, dat, met een schuine blik naar God, per ongeluk uit de boom

valt en val dan net zolang totdat je weer leven voelt. Ja, ik geloof dat ik herboren ben. Mijn wieg staat hier op aarde. Wat een heerlijke bries, een geur van jasmijn, wat een prachtig paleis in mijn hoofd draag ik mee. Kom, sta op en wandel en zie naar de wereld om, die elk moment vergaat en wellicht valt er iets van te maken. Ik voel zelfs een heel oud verlangen naar rechtvaardigheid, naar geborgenheid voor ieder, in de machtige arm van de dood, die ons altijd weer trouw staat op te wachten, om ons te doen inzien dat we allemaal gelijk zijn en die de maden en wormen op ons loslaat, om ons zo snel mogelijk van onze oude vormen te verlossen. Kom maar! schreeuwt zijn rauwe stem door een microfoon boven het rumoer uit, ik heb nog wel andere mogelijkheden, kies maar, durf aan dit touwtje te trekken van mijn kermisattractie, ik zal je zeker hoe dan ook belonen met een presentje, soms is het een cheap plastic dingetje van niets, maar voor sommigen is er wel degelijk een hoofdprijs weggelegd en een troostprijs is er zeker voor iedereen, dus huil niet langer en waag het erop. Bingo! Dat zeg ik, geluksvogel! Ik ga de wijde wereld in om mijzelf verder in kaart te brengen. De ochtendkou doet mij rillen. Het bos van mijn gedachten moet nodig gekapt. Aanmeren in de echte wereld, dat is wat ik nu wil. Ik laat mij gaan. Verlang geleefd te worden door anderen, die ik ook ben. Ja zie, deze puzzel past wonderwel, de stukjes van het labrynt vallen

ineen, nu durven verder op zoek te gaan, deze tocht kent nog meer geheimen. Zijn hier ooit al mensen geweest? Ah, een ambulante! Ik zoek naar niemandsland. Kunt u mij de weg wijzen naar Vrouwe Fortuna? Ik verlang naar haar, ja. U geeft mij wel 50 euro hoor, mijnheer, is dat niet wat veel? Niets terug? Nee? Mag ik het houden? Mag ik u houden? Mag ik van u houden? Mag ik eeuwig van u houden? U bent te goed voor mij. U weet wie ik ben? Wie ben ik dan? U droomt zelfs wel eens van mij? Ik ook van u, ik ook van u! Wat een merkwaardige samenloop van omstandigheden. Wilt u op uw beurt wellicht wat geld van mij? Ik heb geld hier, mijn gehele fortuin, 50 euro. Nee, ik heb niet kleiner. Sorry, maar dat geeft niet. Neemt u het alstublieft aan. U doet mij er een groot plezier mee. Precies ja. Ben ik mijn broeders hoeder? Wel dus. Wat u zegt. Waarom zou ik niet goed voor mijn broeder zorgen? U bent immers een afgeleide van mijzelf? U bestaat immers dankzij mij? Uw wezen roep ik op vanuit mijn perspectief, dat ook het uwe is en we kunnen deze film ook eeuwig terugdraaien in de tijd, wat u maar wilt, we zien elkaar terug in de Middeleeuwen of op de Agora in Athene of als spelonkbewoners of als diepzeevissen of als ratelslangen of als steenbokken of als mug of als mieren of als olifanten of als kleiduiven, - oh, nee, sorry, foutje! maar hoe dan ook kun je van een ontmoeting spreken in onszelf en buiten

onzelf in deze wereld en in de andere wereld tot in der eeuwigheid, Amen.”

65

Een virtuele maalstroom van X/DN-plus, alias Daan Dodeman, een tijd lang online, is zojuist via teleportatie in zijn geheel afgetapt door Mortelmans en Willemsen. Daarvoor hebben zij een fragment van X/DN-plus/paste beluisterd en bekeken. In een later stadium zullen zij al deze fragmenten uit het verleden van Dodeman verder inventariseren en analyseren. Ineens klinkt doordringend geroep van buiten, Charon en Joe staan diep onder hen met het hijstouw in hun handen en maken hen duidelijk dat zij zo snel mogelijk naar beneden dienen te komen. Zij hebben namelijk iets heel vreemds ontdekt. Uit de oude kapotte waterput midden op het dorpsplein meent Joe geluiden te hebben waargenomen. Ook Charon, die op verzoek van Joe ernaar kwam luisteren, meende zojuist een soort doordringend gesnurk te hebben gehoord. Misschien van een dier dat in de oude droogstaande put zijn schuilplaats heeft gezocht, maar hoe is dat dier daar dan terecht gekomen? Een voor een worden Mortelmans en Willemsen met de rieten mand uit de bovenste grot weer neergelaten en het verzamelde groepje mannen begeeft zich meteen naar de oude waterput. Rondom hangend over de

rand, kijken zij in het diepe duister van de put en proberen zij geluid te onderscheiden. Mortelmans' oren zijn tot het uiterste gespitst op een geluid, maar dan, heel even, meent hij vage schimmen ergens diep onder hem te onderscheiden. Hoe langer hij in het donker van de put staart, hoe meer spookachtige beelden hij ziet. Hij houdt deze ervaring bij voorkeur voor zichzelf, het zal ongetwijfeld zijn verbeelding zijn die door alle stress en vermoeidheid hem parten speelt? Dan geeft Joe ineens een signaal met zijn vinger op zijn lippen, ten teken dat hij wat gehoord heeft, en dan horen zij vanuit de diepste diepten een heel zacht gekir, een gegiechel, en dan een luider lachen van een menselijk iemand die het niet meer houdt, het lachen wordt luider en luider en het geproest werkt nu zelfs zo aanstekelijk dat ook de mannen moeten glimlachen, en voordat goed en wel de ernst van de situatie tot hen is doorgedrongen, krijgen zij één voor één de slappe lach. Het meest krankzinnige van het gelach uit de put is nog wel dat al gierend het hele alfabet doorlopen wordt! Met de A is er nog weinig aan de hand, maar zodra de B en C en D etc. op klinken, wordt het hele gebeuren steeds absurder. De slappe lach van een waanzinnige, zoveel is zeker. Joe slaat zich met zijn handen op zijn knieën, zo'n pret heeft hij, Charon ligt een moment later op de grond te schuddebuiken van het lachen, Willemsen stompt Mortelmans in zijn maag en zoent hem op zijn kale

schedel, terwijl de tranen hem over de wangen stromen van het lachen, en Mortelmans zelf bast er ook vrolijk op los, en ziet er steeds meer uit als een primitieve blaasbalg, met zijn schouders die bij elke lach machinaal op en neer gaan. Algehele hilariteit. Dan dreunt ineens een zware stem vanuit de diepte: "Hier spreekt Daan Dodeman." Het groepje mannen staat als versteend. De almaar gezochte Dodeman is gevonden! En nog wel binnen handbereik. Mortelmans weet zichzelf als eerste te hernemen en buigt zich opnieuw voorover over de rand van de waterput. Zijn stem trilt, maar wordt allengs vaster:

"Heer Dodeman, mijn naam is Henk Mortelmans, Inspecteur generaal van de Nederlandse Recherche en Hoofd van het Team Speciale Zaken. Ik maak deel uit van een internationaal opererend arrestatieteam, onder leiding van Harry Trueman, u dacht ik welbekend. Ik arresteer u in Naam der Wet, u zult zich te zijner tijd dienen te verantwoorden voor de talloze door u begane misdaden voor een Gerechtshof. Ik verzoek u vriendelijk zelf naar boven te komen. U heeft vanzelfsprekend recht op een advocaat en u kunt zonder meer gebruik maken van uw zwijgrecht. Weest u echter verstandig en geeft u zonder omwegen eerlijk antwoord op al onze vragen, dit zal uiteindelijk in uw voordeel werken."

"U bent de eerste politieman in de geschiedenis van de Mensheid die gaat proberen een Dode te

arresteren, mijn beste. Ik wens u daarbij veel succes.” Stilte. “Mijnheer Daan Dodeman, het is absoluut niet onze bedoeling om geweld te gebruiken, maar indien dit noodzakelijk is zullen wij niet aarzelen u met geweld te overmeesteren. Laat het niet zover komen, dat is in alle gevallen nu echt het beste.” Stilte. “Mijnheer Dodeman?” Mortelmans neigt terug van de rand van de put en kijkt zijn manschappen een voor een besluiteloos aan. Er staat angst op hun gezichten te lezen. Hij besluit om het er nog een keer op te wagen: “Mijnheer Dodeman, ik verzoek u, voor de laatste maal, kom op eigen initiatief naar boven, er zal u dan geen haar gekrenkt worden. Anders komen wij u halen.” Dodeman repliceert meteen: “Ik zou zeggen, probeert u dat laatste toch vooral, van de doden niets dan goeds, nietwaar?” Mortelmans’ gezicht betreft heel even, dan geeft hij Joe een kort bevel om zijn wapen te gaan halen, en om de put te bewaken. Mortelmans zal zich met Charon terugtrekken in een van de grotten om te beraadslagen, hij heeft tijd nodig om samen met hem een goed aanvalsplan te bedenken, dat zo min mogelijk risico’s met zich meebrengt. En misschien bedenkt Dodeman zich binnenkort nog wel. Eerst wordt Willemsen weer opgehesen: hij zal zich met het oog op de toekomstige intensieve verhoren met behulp van de kwantumcomputer verder op het verleden concentreren van de eindelijk getraceerde, zo gevreesde prooi: de weledele

X/DNplus, of liever: X/DN-plus/paste, oftewel Daniël Dodeman, vanwege zijn hoogst criminele verleden: Most Wanted.

66

1978. Daan Dodeman heeft naast zijn beroep als acteur en de studie filosofie ook een klein zakelijk imperium ontwikkeld. Het zit ongetwijfeld in zijn genen, het zakenbloed van Grootvader, - die hij overigens nooit gekend heeft, stormt door zijn aderen. Hij koopt en verkoopt als een bezetene alles wat los en vast zit: antiek, boten, aandelen, huizen. Hij koopt voor heel weinig geld weliswaar vervallen maar mooie oude huizen op die ooit een zekere allure bezaten, en dat in tal van landen, hij restaureert deze eigenhandig, met door hem zelf in de locale omgeving verzamelde oude materialen. Deze zogenaamde Kunsthuizen worden door hem uiteindelijk instapklaar ten verkoop aangeboden en opgeleverd, ook de vrijwel altijd antieke inrichting neemt Daan Dodeman voor zijn rekening. Tot in de kleinste details werkt hij de tientallen huizen, boerderijen, kastelen af, geheel en al in stijl en met een goed gevoel voor een artistieke mix van een weloverwogen, romantische eenvoud en hedendaags comfort. Het zijn daardoor zeer gewilde objecten en hij maakt superwinsten op deze projecten, die hij zelf vaak vergelijkt met het maken van een schilderij: als je het af hebt wil je wel weer

een volgende maken, want het is nooit helemaal goed genoeg. Deze eeuwige zoektocht naar de schoonheid van het imperfecte houdt zijn werkdrijf immer gaande, en het ene na het andere project passeert, en omdat een en ander in diverse landen plaatsvindt, raakt hij bedreven in tal van bouwtechnieken, in hout, steen, en zelfs leem. Hij heeft echter geen enkele technische opleiding genoten en nooit mechanicalessen gehad. Op een zekere dag in juli is hij bezig de laatste hand te leggen aan een grote schuur op een landgoedje aan de rivier, een schitterend object, een 250 jaar oud dijkhuis, met diverse bijgebouwen, met een boomgaard met oude vruchtbomen, bloeiende seringen en hortensia's. Aan de andere kant van de dijk liggen de grienden, en er is zelfs een klein zandstrandje bij de rivier. De grote schuur heeft een enorme overspanning en is geheel en al in oude stijl van houten materialen opgetrokken. Dit zijn de leukste objecten, simpel rechttoe, rechtaan. Probleem voor Daan is wel dat de bouw van dit grote object net in de bouwvak valt, alle bouwmaterialenzaken zijn dan ook wekenlang gesloten en eigenlijk constateert hij zelf reeds een weliswaar gering tekort aan wat zwaardere balken en dergelijke, voor met name de constructie, maar hij bouwt stug door. Het is niets voor Daan om zich door zoiets te laten ontmoedigen, hij bouwt de schuur in een mum van tijd op, hij kan immers altijd in een later stadium nog hier en daar de boel verstevigen?

De voortvarende Daan is afgelopen week door een buurvrouw ten voorbeeld gehouden aan haar echtgenoot, de buurman, die nu al vijf jaar lang het voornemen heeft ook een schuur neer te zetten, maar het blijft vooralsnog bij plannenmakerij en schetsjes met vage berekeningen. “Kijk nu toch eens naar die Daan Dodeman, die dondert in twee weken zo’n schuur neer!” Buurman geeft geen antwoord, maar trekt nerveus herhaaldelijk bedachtzaam aan zijn pijp. Dodeman bevindt zich vanochtend helemaal alleen bovenop het enorme dak om als laatste klus vandaag nog een paar nokpannen boven op het dak te metselen en dan is ook dit project weer gereed. Toen hij vanochtend voorzichtig naar boven klom via het dak met de duizenden antieke dakpannen, begon het dak vervaarlijk te golven, hij zal inderdaad nog hier en daar draagbalken moeten bijzetten, zodra de bouwvak voorbij is, hij schrok er zelf behoorlijk van. Hij zit nu in het midden schrijlings op het dak, zijn laatste handelingen uitvoerend: het vastzetten van de grote nokpannen met cement, hij heeft nu de allerlaatste afgestreken en gooit triomfantelijk zijn werkemmer met een wijde boog naar beneden. En dan gebeurt het. Met een enorm geraas slaat ineens het hele dak onder hem weg. Dansend in een hel van brekend materiaal, dat veel te inferieur was qua constructie, temidden van te dunne balkjes, ruw geschaafde pannenlatten, en

brekende dakpannen, stort Dodeman ettelijke meters naar beneden, hij wordt levend gevild. Hij bereikt de grond, links en rechts om hem heen steken vlijmscherpe spiesen van gespleten tengels in de lucht, hij blijft als verdoofd liggen. Naast hem ziet hij een volledig geplet plastic kruiwagentje van een van de kinderen die af en toe al beneden hem in de schuur speelden. Hij blijft roerloos liggen, het oorverdovende lawaai van de brekende pannen nog in zijn oren, het klonk als een straaljager die door de geluidsbarrière is gebroken. Dan staat hij heel langzaam op, hij heeft niets gebroken, hij leeft nog. Hij had net zo goed dood kunnen zijn. Hij kijkt om zich heen om de ravage in ogenschouw te nemen. In de tuin naast hem ziet hij ineens de buurman staan, met zijn handen in zijn zakken. Hij lurkt rustig aan zijn pijp, maar zegt verder niets. De dood zat Dodeman vaker op de hielen. Kort na elkaar sterven een aantal van zijn beste vrienden. Arend was een van hen. Deze reus was ook acteur, zij maakten samen poëzieprogramma's die een goed onthaal vonden in het kleine zalencircuit van het theater. Ook ontwikkelden zij in eigen beheer dramaproducties voor de Nederlandse Televisie. Arend was ijdel en zorgde ervoor dat hij altijd de hoofdrol speelde, Daan schreef de teksten en regisseerde, en speelde de rollen die niemand wou hebben. Soms voerden zij enorm felle debatten, waarbij Arend ging bulderen en Dodeman minstens zo hard terug ging schreeuwen.

Buitenstaanders dachten op zo'n moment dat het nooit meer goed zou komen tussen die twee, maar het was hun manier van werken: elkaar tot de grond toe afbreken, diametraal van mening verschillen en elkaar toch blijven respecteren. Zo werden zij juist elkaars vrienden. Arend was homo, met weliswaar een vaste vriend, een zwarte jonge danser uit de States, met het mooiste lichaam dat Daan ooit gezien had, als hij danste keek je niet alleen naar de meest onmogelijke en grillige lichaamsbewegingen en dansstanden, - de specialiteit van deze jonge maestro, maar je raakte vooral ook gebiologeerd door zijn onvoorstelbare spiergebruik en onwaarschijnlijk goed getrainde lichaam, maar ondanks al dit moois kon Arend er geen genoeg van krijgen om via steeds wisselende contacten vrijwel dagelijks zijn lusten elders met jonge jongens te botvieren. Daar had zijn danser overigens in het geheel geen problemen mee, omdat deze er exact dezelfde praktijken op nahield. Arend was een van de eerste slachtoffers die vielen in de oorlog die aids heet. Hij kwam terecht in het AMC te Amsterdam waar de aidsafdeling destijds vol lag met voornamelijk doozieke homo's die reeds opgegeven waren, sommigen schreeuwend tegen de wanhopige artsen, dat zij hen moesten helpen om er een einde aan te maken, anderen timide hun eigen doodsstrijd afwachtend. De ziekte hield aanvankelijk verschrikkelijk huis onder deze jonge jongens, zij

kregen meestal eerst ondragelijke darmproblemen, dan Karposi, een soort huidkanker, de open wonden op benen en voeten genazen niet meer, waardoor zij niet meer konden lopen, sommigen raakten blind, uiteindelijk werden ook de hersenen aangetast en begonnen zij te dementeren. Arend dokterde zoveel mogelijk zelf. Hij las alles wat los en vast zat over de nieuwste behandelmethoden en als hij bij wijze van nieuw experimenteel medicijn een Tibetaanse paardenvijg moest slikken deed hij dat, ongeacht de uitkomst. Elke dag moest zijn lichaam via een zogeheten porthocat gespoeld worden in het ziekenhuis, iets dat dagelijks urenlang in beslag nam. Hij wilde echter zolang mogelijk door blijven werken en had bij de behandelende geneesheren een mobiele oplossing voor deze medische marteling geëist. Hij kreeg het voor elkaar dat er een speciale mobiele behandelset werd samengesteld, waarbij steriliteit van levensbelang was, dus inclusief een ijskastje, dat hij overal mee naar toe kon nemen. Hij was bezig met Daan nog een film in een studio op te nemen, en zo goed en kwaad als het ging lukte het hem wonderwel om zich tussen de opnames door te spoelen via de porthocat. De artsen waren hierover zo enthousiast, dat Arend en Dodeman opdracht kregen om een instructiefilm te maken over het juiste gebruik van de mobiele set ten behoeve van andere aidspatiënten. Arend, met een vanwege de Karposi zwaar geschminkt

ontbloot bovenlichaam, vouwde zo beminnelijk mogelijk voor de camera het steriele veld uit, en vertelde onderwijl honderduit over de diverse slangetjes en kraantjes, de injectienaald, en hoe die in te brengen in de porthocat. Dodeman filmde dit alles, stiekem huilend. Toen Arend uitgepraat was trok hij wat pleisters los op zijn bovenlichaam en viel daarmee prompt smartelijk door de mand. De camera draaide door. Toen hij zelf de Karposi zag onder de zware schmink, lachte hij breeduit naar de camera, en sprak tot slot: "Ach ja, net echt!" Toen hij later echt te ziek werd, was hij de eerste die thuis verpleegd werd, ook hier kwam een opdracht van het AMC voor een film over thuisverpleging uit voort. Toen Arend allang overleden was, achtervolgde zijn vriend Dodeman nog dagelijks in de montagekamer, waar hij de instructiefilms, met Arend in de hoofdrol, aan het monteren was. Zijn begrafenis was geheel en al door Arend zelf geregisseerd, maar er mislukte helaas het een en ander. Het begon met zijn zelfdoding. Arend had dag en uur bepaald waarop hij zijn heildronk zou innemen - na een waardig afscheid van zijn gelieven, dat wil zeggen, na met hen te hebben geklonken op zijn aanstaande dood -, waarna hij vervolgens zou sterven. Zijn geliefde en vrienden vonden hem nog veel te goed, vroegen om uitstel, wilden hem nog in leven houden, maar Arend was niet te vermurwen. Het moest en zou op de afgesproken datum gebeuren.

Een voor een mochten zijn meest nabije vrienden bij hem langs komen. Dodeman zat aan zijn sterfbed en keek zijn vriend diep in de ogen die schuilgingen achter een ijzeren ziekenfondsbrilletje, omdat Arend blind aan het worden was. Hij was inderdaad nog ongelooflijk levendig, voor iemand die zo dadelijk zou gaan sterven. Hij lag zich nog vreselijk druk te maken om de levensverzekering, de zelf gemaakte houten doodskist die zijn broer verkeerd had gemeten, de muziekfragmenten voor zijn begrafenis. Dodeman zei niets en keek alleen maar naar hem. Toen viel Arend eindelijk stil. “We hebben mooie dingen gemaakt, samen, Daan. Het beste.” Hij trok Daan naar zich toe en kuste hem onhandig. Daan wilde verschrikkelijk gaan huilen, maar hij hield zich in. Waardigheid, voor alles. Later klonken zij in een kring om zijn sterfbed met Arend en namen voorgoed afscheid van hun vriend. Na een aantal uren lag Arend nog steeds te ademen, terwijl de hoeveelheid dodelijke middelen meer dan genoeg was om een olifant te vellen. Er werd telefonisch overlegd met de artsen. Er moest nog enig geduld worden geoefend. ‘s Ochtends om 5 uur raakte Arend in coma, maar was nog steeds niet dood. De dokter moest eraan te pas komen om hem een extra spuit te geven, om er uiteindelijk een einde aan te maken. Nog later lag hij in de houten kist met een klein ruitje waardoor je zijn gezicht kon zien. Hij lag er lachend bij, en leek nog helemaal

niet dood. De dag van de begrafenis brak aan. Boomlange Arend woonde driehoog achter en lag opgebaard in de houten kist in een zijkamertje. De vrienden, onder wie Dodeman, zouden de kist naar beneden tillen, zodra de volgauto's zouden zijn gearriveerd. De auto's kwamen de straat inrijden, en met vereende krachten werd de kist het kamertje uit gedragen, de trap af. Na enkele treden bleef de kist echter in een bocht van de trap klem zitten. Buiten klonk een driftig getoeter van allerlei automobilisten die geen zin hadden nog langer te wachten. Wrikken en wringen mocht niet baten. De kist kwam weer terug omhoog, Arend moest eruit getild worden en zo daalde hij, gedragen door de vele handen van zijn giechelende vrienden, hortend en stotend de trap af. Aan de voorkant van het huis was inmiddels het raam verwijderd, en de enorme kist werd naar buiten getakeld en met touw en blok neergelaten. Amsterdamser kon het niet. Dat vonden de chauffeurs van de wachtende auto's blijkbaar ook, en misschien hadden zij gelijk: waarom zou je blijven wachten, en dan nog wel op de Dood?

67

Dodeman rijdt nu al dagenlang op en neer naar het bejaardentehuis in Zeist om zijn zieke vader, Rochus Sr., te bezoeken en bij te staan. De oude baas, al ruim 83, was tot op heden altijd nog kras

en bij de tijd, en hij vermaakte zich tot voor kort nog prima met de andere oudjes. Hij zette zich naar vermogen voor zijn medebewoners in, hij had het namelijk zelfs tot een geliefd en gevreesd Voorzitterschap van de Inspraak Commissie De Looborch weten te schoppen. Het gereformeerde bejaardenvolkje kon zich natuurlijk geen betere Voorzitter wensen, Rochus Sr. was nog immer kaarsrecht in de leer, een rechtvaardiger en onpartijdiger intermediair tussen de vaak uiterst koppige ouderen en zo mogelijk nog koppiger Directie van dit bejaardentehuis was in Zeist en zeer wijde omtrek nauwelijks te vinden. De hardste kop behoorde echter toe aan de Voorzitter. De meest uiteenlopende klachten van de bewoners van het tehuis werden door hem zo serieus mogelijk vertaald in formele eisen die hij vervolgens vakkundig uitonderhandelde met de Directie, met wie hij na verloop van tijd overigens kon lezen en schrijven. De oudjes gingen door het vuur voor hun zo waardevolle woordvoerder, die het bijvoorbeeld voor elkaar kreeg om veel betere maaltijden geserveerd te krijgen, of een groepsuitje naar Avifauna afdwong, of met de Kerst zorgde voor extra zakgeld voor die oudjes die alleen van een AOW-tje moesten zien rond te komen, zodat ook zij in staat gesteld werden om op de jaarlijkse Kerstmarkt de snuisterijen en prullaria en boeken van andere oudjes – dikwijls na hun recente overlijden -, aan te schaffen. Maar

nu ineens was De Voorzitter zelf ernstig ziek. Dodeman rijdt de oprijlaan van De Looborch op en kijkt schuin omhoog naar het raam op de vierde verdieping, waarachter normaal gesproken zijn oude Vader in blijde verwachting van zijn komst op de uitkijk staat. Niets te zien. Hij denkt heel even terug aan de oude Volvo 240, die destijds nog van zijn vader was en waarmee deze steeds weer wilde gaan rijden, terwijl dit door de dokter nadrukkelijk verboden was. Elke dag stond hij urenlang voor het raam, om naar zijn oude vertrouwde wagen uit 1979 te kijken. Halverwege de dag sloop hij dan vaak zo onopvallend mogelijk langs de receptie en zat even later pontificaal achter het stuur. Hij had al diverse malen een paaltje of muurtje geraamd bij het wegrijden, op een keer had hij bijna een van de oudjes die net naar buiten kwam, van de sokken gereden, maar tot op heden was het allemaal met een sisser afgelopen. Na een korte telefonische vergadering werd een noodplan van Daan door zijn broers aangenomen. Hij had zijn broers gevraagd of iemand de wagen wilde kopen, niemand had echter belangstelling. Vervolgens had Daan geld overgemaakt op de girorekening van zijn Vader en hem gezegd dat de wagen verkocht was. Iedere keer als de 83-jarige in paniek opbelde dat de auto weg was terwijl hij hem juist nu zo nodig hard voor een tochtje met het Bestuur, kon Daan hem nu verwijzen naar het bedrag in het giroboekje, “..de wagen is verkocht,

Pa, kijk maar op bladzijde 35 van je giroboekje, daar vind je het bedrag dat die prachtauto van jou heeft opgebracht.” “Juist ja, ik zie het, heeft nog aardig wat opgeleverd zeg, hij was toch best al oud?” Zijn vader had er op deze manier vrede mee, Dodeman kende hem van binnen en van buiten. De wagen stond nu al jaren als oldtimer bij Daan in een van zijn schuren, ook al vertegenwoordigde het stokoude barrel voor hem vooralsnog slechts emotionele waarde. Daan Dodeman informeert bij de Receptie beneden of er nog bijzonderheden te melden zijn, maar die zijn er niet. Hij spreekt af dat hij aan het eind van de dag wel weer even contact zal opnemen, er moet namelijk een beslissing genomen worden of Vader naar de ziekenboeg van het Tehuis zal verkassen, ja dan nee. Een en ander is mede afhankelijk van de resultaten van de laatste onderzoeken van de behandelende specialist, uitslagen die Daan vanmiddag aan de balie zal komen rapporteren, nadat hij met zijn Vader in het ziekenhuis is geweest. Hij loopt naar de lift en kijkt automatisch in het voorbijgaan even om de hoek van de recreatiezaal, om te zien of zijn Vader zich daar bevindt, ook al is dat nu vast niet het geval. In de lift overvalt hem altijd een licht gevoel van claustrofobie, wellicht door de spiegels en de nadrukkelijk aanwezige rode Noodstop, of de met koeienletters geschreven aankondiging van een Bingoavond en de briefjes met:

“Verloren, mijn portemonnee met inhoud, s.v.p. terug te bezorgen bij mevrouw Penning.” Het zweet staat op zijn voorhoofd, hij wist zich snel af. De lange gang in talloze tinten roestbruin, de muren bedekt met de meest verschrikkelijke tafereeltjes van een bos- of heidelandschap, de geur van spruitjes, dat alles maakt het er al met al niet beter op, hij rent nu bijna alsof hij achterna gezeten wordt door een leger van gereformeerde demonen, nog in ruime mate onbewust aanwezig in zijn calvinistische geest. Hij gooit de deur open van de laatste kamer, die van zijn Vader, en hij staat meteen als verstijfd. Vader zit als een kleine vogel weggedoken bij de kachel in een van de crapauds met een dunne deken om zich heen geslagen, hij bibbert en klappertandt. De boord van zijn overhemd staat wagenwijd open, zo kent Dodeman hem helemaal niet, dit is niets voor hem, de oude Hagenaar. Hij heeft een heel vreemde, bijna donkerbruine gelaatskleur, die weinig goeds voorspelt. “Ik heb het zo koud.” Rochus Sr. steekt een hand tussen zijn overhemd en begint ter hoogte van zijn borsthaar zichzelf te krabben. “Waarom doe je dat?” vraagt Dodeman ongerust. “Jeuk, jongen, over mijn hele lichaam.” Dodeman knikt maar zo’n beetje en helpt hem even later zich in een pak te hijsen, zijn Vader staat erop een zomerpak aan te trekken, terwijl het nota bene hartje winter is, tenslotte buigt Daan zich voorover om zijn Vader de zwaargehavende opengewerkte

leren gevlochten zomerschoenen aan te doen. Een kwartier later draait hij met zijn doodzieke Vader de oprijlaan van het Ziekenhuis op. Zij stappen uit, en gaan door de draaideur naar binnen. Zijn Vader groet allereerst de portiers van de Receptie en vraagt of zij het goed maken? Dan begint een lange wandeling naar de betreffende afdeling, Interne Geneeskunde. Terwijl Daan hem ondersteunt, blijft zijn Vader iedereen onderweg groeten en aanspreken, patiënten spreekt hij bemoedigend toe, verpleegsters krijgen een kushand en een welgemeend compliment dat zij veel te hard moeten werken, doktoren in witte jassen vraagt hij naar hun naam, en deelt hen dan de verbasterde naam van zijn behandelend geneesheer mee met de vraag of zij weten waar die ergens uithangt, met eindeloos geduld troont Dodeman hem dan weer met zachte drang met zich mee, net zolang totdat zij uiteindelijk beland zijn in de wachtkamer van dokter Desmet, de internist die Vader behandelt. Zij behoeven niet lang te wachten, de dokter komt hen zelf ophalen en kijkt Daan Dodeman even doordringend aan. Eenmaal in de stoel tegenover Dodeman en zijn Vader gezeten barst hij meteen los, terwijl hij het dossier open slaat: “..het is erg jammer, erg, erg jammer. Hoe oud bent u nu, mijnheer Dodeman? Toe maar zeg, ruim 83, een zeer respectabele leeftijd, ach, ach, ach, wat jammer nu toch!” Daan informeert voorzichtig naar de resultaten en uitslagen van de diverse

onderzoeken, hij krijgt in bedekte termen te horen dat zijn Vader een zeer ernstige levercirrose heeft, ook werkt de alvleesklier niet goed meer, de gal wordt niet goed meer afgevoerd, en "...daarom heeft uw Vader zo'n bruine kleur, de ontlasting komt linea recta in het bloed terecht, uw Vader heeft geen enkele kans meer, hooguit een paar dagen, of misschien nog een paar weken. Ach, ach, wat sneu nou toch." De dokter maakt de indruk het echt jammer voor Vader te vinden. Vader Dodeman heeft het nog niet helemaal goed begrepen. "Kunt u zeggen wat nu het beste is om te doen in mijn situatie, dokter DeBest?" "Dokter Desmet hier zegt zojuist dat je geen overlevingskansen meer hebt, Vader." "Dus het is vrij ernstig? Hoe lang geeft u mij dan nog, dokter, een jaar, twee jaar?" "Nee, Vader, een paar dagen, hooguit een paar weken." "U zult binnenkort komen te overlijden, mijnheer Dodeman, het spijt mij echt vreselijk, ik vond u verder nog zo goed, erg, erg jammer, ik zal u een middel geven tegen de jeuk." Daan Dodeman informeert wat er nu verder gaat gebeuren. De dokter maakt hem nogmaals duidelijk dat hij niets meer kan doen voor Vader Dodeman. "Verdere behandeling heeft geen enkele zin. Het beste is dat hij terug gaat naar De Looborch, daar zal hij dan wel na verloop van tijd in de ziekenboeg terecht komen en men heeft in het bejaardentehuis ervaring genoeg met mensen die in de laatste levensfase zijn, maakt u zich daar

geen zorgen over en als het noodzakelijk is nemen we hem natuurlijk alsnog op in het ziekenhuis, maar ik verwacht niet dat nog nodig is, laat staan dat het enige zin heeft.” Hij schudt Daan de hand ten afscheid. Dan grijpt hij de oude Dodeman bij zijn arm en schudt hem langdurig de hand: “Ik wens u echt het allerbeste, mijnheer Dodeman, plezierig kennis met u gemaakt te hebben. Het spijt mij dat ik niets voor u kan betekenen. Het ga u goed.” “U hartelijk bedankt voor al uw goede adviezen, dokter, het was mij aangenaam. Tot ziens. “ Daan Dodeman kan ineens een snik maar ternauwernood onderdrukken. Hij neemt zijn Vader onder de arm weer mee de gang op. Van alle kanten steelse blikken op de werkelijk poepbruine kleur die zijn Vader inmiddels heeft aangenomen. “Wat mankeer ik nu precies, jongen?” informeert Vader terwijl zij alweer de draaideur doorgaan, om richting de parking te lopen. “Levercirrose, Vader. En als je lever niet goed werkt is er geen medische oplossing meer.” Vader repliceert: “Net als Grootvader destijds. Leverkanker. Een familiekwaal. Pas jij ook maar goed op jezelf, later.” “Wat heb je nu het liefst, Vader, wil je dat ik straks vraag of je in de ziekenboeg mag liggen?” Zij draaien de oprijlaan van de Looborch op. Rochus Sr. verkiest het om eerst weer naar zijn kamer teruggebracht te worden. “Zet de kachel maar een tandje hoger, ik red mij verder wel.” Zo laat Daan hem uiteindelijk na ruggespraak met de Receptie op zijn eigen

kamer achter, goed ingepakt, vlakbij de kachel, nog steeds rillend. Zijn Vader is totaal in zichzelf gekeerd. Hij belooft hem morgen terug te komen, maar de oude man hoort het al niet eens meer. 's Avonds belt hij alle broers, met de uitslag van de onderzoeken. Hij legt hen zo goed mogelijk het medische verhaal uit en waarom Vader ten dode opgeschreven is, en ook dat Vader er zelf voor gekozen heeft om terug te gaan naar de Looborch, om daar te sterven. Wanneer Daan daar de volgende dag weer arriveert, is zijn Vader echter verdwenen van de kamer. Zijn oudste broer, Rochus Jr., inmiddels reeds jarenlang zelf arts en gynaecoloog, heeft gisteravond laat nog telefonisch overleg gehad met dokter Desmet. Rochus Jr. eiste alsnog een operatieve ingreep, een omlegging, waardoor Vader wellicht minder last zal hebben van jeuk. Ook Vader heeft hij gebeld en hij heeft hem uitgelegd dat dit echt het beste is om te doen. Desmet stemde uiteindelijk toe, ook al zag hij er zelf absoluut het nut niet van in, maar deze ingreep kon niet op korte termijn in het Zeister Ziekenhuis plaatsvinden. Rochus Jr. heeft de zaak hoog opgespeeld en heeft Desmet tenslotte zover gekregen dat Vader afgelopen nacht naar Zoetermeer is vervoerd met een ambulance, met gillende sirene, alwaar de operatie, die al met al twee en een half uur geduurd heeft, vanochtend vroeg heeft plaats gevonden. Vader is een uur geleden teruggekomen naar Zeist en ligt in een

apart kamertje in de ziekenboeg. Op de gang staan familieleden, Rochus Jr. en zijn echtgenote, een exverpleegkundige, komen juist naar buiten. Zij doen hun verslag en wekken de indruk de touwtjes strak in handen te hebben genomen. Daan gaat naar binnen, zijn vader herkent hij nauwelijks meer. Hij ziet er uitgeput en grauw uit. Hij ligt te woelen en is blijkbaar totaal in de war en buiten kennis, een diepe woede stijgt op in de borst van Daan, die dagenlang juist alles op alles gezet heeft opdat zijn vader rustig, in zijn eigen omgeving, zou kunnen heengaan en een waardige dood zou sterven. Daan voelt zich machteloos, en hij voelt een diepe haat tegen zijn broer en alle artsen. Zijn Vader brabbelt wartaal, de rest van de familie komt erbij, en na een paar uur overlijdt hij zonder nog bij kennis te zijn geweest. 's Avonds laat wordt het vermolmde lichaam van Rochus Sr. door de vijf broers Dodeman afgelegd, zij wassen hem zo omzichtig mogelijk, trekken hem zijn zomerpak en – schoenen aan, kammen zijn haar. Er is slechts één klein probleempje: zijn mond valt steeds open, “..hij heeft nog steeds praatjes..”, tenslotte wordt deze in een soort ijzeren klem vastgezet. Dokter Rochus Jr. heeft de eer de vette watten die hij van de Surinaamse verpleegster heeft gekregen in zijn ouwe mannenkont te mogen proppen.

“Zwarte vogels, vlieg maar met me mee naar mijn dodenakker, want ik voel mij heel treurig worden. Waar blijft de vreugde, de blijheid om te bestaan? Telkens val ik weer terug in mijn zwaarmoedigheid. Mijn kankerpit begint weer te jeuken. Graven fluisteren hun teksten als geheime codes. De gebeitelde jaartallen zijn de pincodes van menselijke levenslopen. Wat rest, rot weg onder scheefgezakte armzalige eerbetonende beton-plaquettes, verlepte, dus stinkende dahlia’s, roestige kruizen, pokdalige steenplaten met keukenspreuken, scheuren in het marmer. Ga toch uit je dak, doden! Van je familie moet je het maar hebben. En waarom altijd grind op die paden? Waarom geen gouden tegels of grachtjes met gondels, zodat je zachtjes met een als Charon verklede bootsman de doodstocht kunt nabootsen? Wie zijn er allemaal dood? Spreek op, jullie slaapkoppen, wie zijn jullie, wat voor een lijdenswegen hebben jullie achter de rug? Zoek, mijn zulte ziel, naar hun stemmenkoor. Wees genadig, goden, en blaas hen leven in. Dans, doden in mijn hoofd en spreek uit: jullie geheimen, jullie fantasieën, drinkgelagen, slagen, je verminkingen, misdaden, jullie moorden. Lieverds, wees niet bang, ik ben het maar: de demonendokter. Ik kan jullie bevrijden van jullie zware hoofddeksels. Begin maar te leven, het sterven hebben jullie immers achter de rug? Wie is

dat daar op mijn rug? Zeg, mooie vrouw hier aan mijn arm, ben je verliefd op me? Ik hoor kindergehuil, een baby als wurm onder de wurmen, een delicatessen! Overal hoor ik het knagen van de maden. Zoveel leed moet worden weggewerkt, zoveel lijden stijgt op uit de kelders, hoe goed ook gesloten. Steeds meer geweest en tandengeknars. Is er dan niemand onder jullie die kan en wil lachen? Geef mij een lach van een dode en ik zal in de mensheid blijven geloven. Niets, niets? Oh onzalige wezens, waarom is de Hades mijn huis? Wat zoek ik hier? Met honderden slenteren jullie achter mij aan, geketend door jullie verledens, verslaafd aan wanhoop. Jullie verknoeide levens, de vermorste energieën, de verloederde levensgangen, de gefnuikte herinneringen met een minimum aan geluk, te laat, te laat. Geef je alsnog over aan de grilligheid van je passies, hoogtepunten bereik je nu met groot gemak. Je driften, vier ze maar bot op elkaar, je kunt nu eindelijk zijn wie je werkelijk bent. Wees dan nu die grote schoft, die je altijd al geweest bent, wees die veel te mooie bitch die altijd zo chagrijnig was. Eeuwige hypochonder, maak eens een grapje over je eigen dood. Nuchtere notaris, die de boel altijd zo netjes afhandelde, til nu eindelijk eens voor één keer de successiebelasting. Talentvolle actrice, die je goede reputatie verkocht in een reclamespot, lach nog eens zo mooi, maar nu om jezelf. Rukkende en trekkende tiener, zo eenzaam dat je zelfmoord

pleegde, zoek toch nu gewoon een leuk dood meisje. Chirurg, die toch maar wat aan zat te klooiën tijdens operaties, stop eindelijk met slachten en word vegetariër. CEO die altijd slechts flauwtjes kon glimlachen om malversaties, gun jezelf toch die slappe lach wanneer het weer eens geflatteerde cijfers regent. Kleutertje, dat gewend is zijn poep op de muur te smeren, ga je gang, ga vooral je gang. Huisvrouw, die nog nooit klaar is gekomen, leg het aan met die bouwvakker, die zich expres van de steiger gooide, in de armen van een onderwijzeres, die het met jongens uit de klas doet, die in hun latere levens ballonnetjes worden, die gegooid worden door het vierjarige jongetje met jeugdanker, naar de Clinic clown, die vast zit aan een cactus, geef je over aan nieuwe levens, probeer het nog eens en nu goed. Ga ervoor tot in den volgenden dood. Wat houd je tegen om iemand terug te pesten? Iemand zijn hersens in te slaan? Iemand met een stok in zijn kont en mond te poeren? Om diabolisch te lachen om een oude man, die struikelt over een stoeptegél? Een baby met zijn hoofd tegen de muur te slaan? Een zonnebank te gebruiken om iemand zachtjes te roosteren? Ik zeg jullie: je tijd is nu daar. De dag des oordeels breekt nu aan. De jongste dag zal daverend zich manifesteren in al jullie kleine aberraties, jullie lichte stoornissen, jullie overkomelijke onvolkomenheden, jullie onbenullige gebreken en minimale karakterfoutjes, jullie

genetisch verklaarbare ontsporinkjes, jullie terloopse hersenbeschadigingen, jullie vanzelfsprekende defecten: leef ze uit! Toe, alle begrip voor jullie slachtpartijen, geen probleem met de mentale martelsystemen van jullie totaal verrotte bedrijven, onderste uit de kan, toe maar, het mag en het kan en het moet er allemaal uit. Wees niet meer bang voor jezelf en voor je naaste. Niks dooie boel, leef je uit in het hiernamaals en laat ons sidderen om wat we nooit onder ogen hebben gekregen, wat we nooit voor mogelijk hadden gehouden. De opstanding gaat beginnen. Schiet maar wild om je heen. Kom tot leven. Ja, de dodendans is begonnen, de polonaise van de geraamtes, flikkerend in het maanlicht en het worden er steeds meer, duizenden, honderdduizenden, de disco van de doden draait zijn lied van verlangen naar een nieuw bestaan, alle daden der doden trekken aan mijn geestesoog voorbij, elk woord, elke handeling, elke droom, elk beeld, elk leugentje om bestwil, elke goede daad, elke radicale misvatting, elke langgerekte liefdesdaad, elke uit de hand gelopen ruzie, elke persoon. Oh miljoenen die geleefd hebben, jullie bestaan en zullen altijd blijven bestaan, want alles dat er is geweest bestaat nog en zal bestaan en zal opnieuw worden beleefd, elk moment. Zo bestaan jullie allen in mij, voor altijd, dus wil ik jullie vragen hoe ik op mijn beurt zal leven, hoe ik elk moment zal invullen? Ik kan kiezen uit de triljoenen

mogelijkheden die jullie mij bieden. Ik zal de wanhoop van mij afschudden, als een zwaan het water van zijn verenpak. Het lijden is voorbij. Ik heb nu gezien dat de volmaaktheid bereikt kan worden. Jullie serene rust in de dood zal het ijkpunt van mijn verdere daden zijn. Ja, dans maar om mij heen, wees gelukkiger dan ooit, omdat jullie dood ergens toe dient. Het is de voedingsbodem voor nieuw leven, nieuwe kansen, de grondstof voor de werkelijke vrijheid om te leven zoals ik dat zelf wil. Ik zie mijn vader dansen met mijn moeder. Nog wat stijfjes. Pa, gooi haar maar heen en weer in je armen. Geef die Bijbel maar even aan mij. Kun je eens een tango proberen? Ma wil wel! Die hangt al achterover voor een kus. Ma, huil maar niet langer over het leed van deze wereld, want je mag nu huilen van geluk, omdat die man van je eindelijk laat zien hoeveel hij van je houdt en jij daar, dans, mijn goede vriend, die als een boom werd geveld door aids, ik zie je wonden en hoe stekeblind je bent geworden door de oorlog in je lichaam, maar zo ziet God er soms uit: als een levend lijk met een klein ijzeren brilletje op zijn neus, ik omhels je mijn dode vriend, je leeft, je leeft en oh toerende Toeareg, mijn makker die zich zonodig met zijn motor te pletter moest rijden, je kunt zeker nog steeds niet van de dode vrouwtjes afblijven, ja fluister het maar in hun oor hoeveel kindjes je wilt maken, je krijgt er immers nooit genoeg van en jij daar, zwager, die jezelf door het

dikke, dikke glas gooide vanuit je flat op negen hoog: wervel je zelfmoorddans, met je hoofd in je nek die je brak en kijk: de miljoenen muzelmannen die op Zyclon-B werden vergast door Hitler, die nu als hun diskjockey voor eeuwig veroordeeld is hen gelukkig te maken met dreunend geluiden als van bulderende kanonnen, op deze slagen is het mooi knekeldansen, en wat een grappig spelletje: wie het hoogst komt op de berg van lijken voor de deur van de gaskamer, nu eindigen voor de verandering eens niet de sterksten maar de zwaksten bovenaan. Zo zijn de daden der doden ergens goed voor, zij zijn de toetsstenen van de morele beslissingen die we elk moment nemen. Elk moment is er ruimte voor reflectie, het lijden is er niet zomaar, het geeft ons de keuze om te zien of wij in staat zullen blijken morele volmaaktheid te bereiken, die zich pas werkelijk kan manifesteren aan de hand van onze gruwelijkste ervaringen. Goddelijke gedachten en goede daden dienen ons evenzeer tot leidraad als de grofste en schofterigste gedragingen van onszelf en zo worden we het heelal in geslingerd op zoek naar de volmaakte balans tussen demon en deemoed. Altijd krijgen we een nieuwe kans, nooit is het alleen het kwaad dat wint of het goede dat uitsluitend zegeviert. De wedstrijd gaat altijd door om ons verder te ontwikkelen tot alwezens, dat wil zeggen wezens die alles gedacht, gevoeld, en doorstaan hebben, die elke bestaansvorm materieel en immaterieel door zich

heen hebben laten gaan, die dus het geheim van de kosmos ontdekt hebben: dat alles met alles samenhangt en dat alles een en hetzelfde is en die volmaaktheid is de zegen van de dood: het inzicht dat je verwerft, dat er slechts eenheid is. Een synchroon continuüm van vorm en inhoud. Er bestaat geen tijd, want er is geen begin en geen einde en geen verloop. Er is maar één perspectief, dat van het momentane, dat tegelijkertijd meteen vervliegt en dus nooit bestaat. Wat bestaat is en is niet. Het is allemaal een volmaakt absurd zijnde, dat een niet-zijnde is. Je kunt het misschien nog het beste vergelijken met een spiegel: ik ben de stof en heb een lichaam, een levensvorm, en nu maak ik een beweging, die zich onmiddellijk vertaalt in de spiegel: de virtuele vertaling van mijn vorm, mijn doodskader, mijn tegenbeeld, mijn tweelingbroer, mijn dubbelganger en mijn schaduw. Maar hoe ik ook probeer deze te pakken, zij vervliegt en is efemeer, zoals alles in allen altijd bestaat uit illusies: van een realiteit die bestaat uit leven, maar in werkelijkheid tegelijkertijd dood is.”

69

Nacht. Zojuist waren in de verte de dreunende inslagen van bommen te horen, Trueman heeft zich kort daarop gemeld met de mededeling dat een groepje Mongoolse inboorlingen in het donker

met hun prauwen het eiland probeerde te ontvluchten, maar dat na een korte aanval vanaf de kanonneerboten en een gericht bombardement de bootjes al snel rechtsomkeert maakten, terug de baai in. Op het strand hebben een paar gealarmeerde paratroepers de handvol overlevenden zonder noemenswaardige problemen weten te arresteren. Onder hen een zekere Zamira, die reeds de nodige persoonlijke info omtrent Dode-man heeft prijsgegeven. Mortelmans heeft de slecht doorkomende boodschap zonder verder commentaar aangehoord, hij denkt er intussen het zijne van. De Yanks kijken nu eenmaal niet op een paar onschuldig gedode burgers meer of minder. Waar gehakt wordt vallen spaanders, zeker, maar was dit nu werkelijk nodig? “Het blijven een stelletje cowboys.” moppert Mortelmans tegen Willemsen die zojuist weer via de mand veilig geland is op de begane grond. Inmiddels is de beeldtelefoon uitgevallen, de accu is leeg. Mortelmans smijt het ding met een slinger kapot tegen de rotswand. Willemsen brengt Mortelmans kort verslag uit van de wanhoop die spreekt uit de laatste virtuele computergegevens van Dodeman. Wanhoop die niet alleen uit zijn virtuele verleden blijkt, maar ook uit zijn meest recente actuele kwantumtoestand. “Hij denkt dat hij al dood is, Henk, de man is volslagen kierewiet. Hij slaapt nu, overigens.” Mortelmans praat Willemsen op zijn beurt op fluisterton bij over het actieplan: Charon

en Joe zullen zo geruisloos mogelijk tot de tanden bewapend afdalen in de put, om te proberen de levensgevaarlijke Dodeman in diens slaap te verrassen. Willemsens taak is het om de actuele kwantumtoestand van Dodeman aan de computer nauwkeurig te bewaken. Mortelmans zal, mocht Dodeman onverhoopt wakker worden, de mannen opdracht geven onmiddellijk terug te keren en dan zelf intensief op Dodeman inpraten, net zolang totdat hij zich overgeeft. Zo gezegd, zo gedaan. Charon en Joe hijsen eerst Willemsen weer opnieuw naar boven die zich dodelijk vermoeid opnieuw achter het scherm zet om de actuele X/DN-plus kwantumstatus van Dodeman op de voet te volgen. Zo te zien is Daan Dodeman in diepe rust, zijn rustige abstracte droombeelden gaan niet vergezeld van een tekststroom, hij slaapt. Willemsen heeft de grootste mogelijke moeite om zelf niet in slaap te vallen. Maar het is nu of nooit, slapen kan later altijd nog. Nadat hij het X/DN-plus programma aan heeft geklikt valt zijn oog op de Tap Toekomst. Overigens heeft hij dit programma, X/DN-plus/future, nog nooit bekeken, het intrigeert hem wel, juist vanwege de zuigende tekst die eronder vermeld staat: **STRICTLY FORBIDDEN**. Charon laat zich even later als eerste over de rand van de put zakken, zichzelf vasthoudend aan het hijstouw, laat hij zich heel voorzichtig, stukje bij beetje, in het donkere gat zakken. Hij wenkt Joe hem te volgen en de

mannen verdwijnen langzaam maar zeker in de diepte. Mortelmans kijkt hen gespannen na, af en toe werpt hij een blik omhoog naar de bovenste grot, maar Willemsen bemerkt kennelijk nog niets onrustbarends in Dodemans' actuele kwantumtoestand. Willemsen zou zeker meteen reageren zodra dat wel het geval is. Afgesproken is dat een van de mannen onderin de put hem een teken zal geven zodra zij op de bodem van de put zijn beland door flink aan het touw te trekken, en Mortelmans zal na twee keer trekken de door Charon gerepareerde hijsinstallatie in werking stellen, om de gearresteerde Dodeman op te hijsen. Er gebeurt echter nog niets. Mortelmans spitst zijn oren, maar hij hoort helemaal niets. Hij zal nog enig geduld moeten oefenen. Hij kijkt weer even omhoog, maar ook van die kant nog steeds geen enkel teken. Willemsen zal toch niet in slaap gesukkeld zijn? Minutenlang staart Mortelmans roerloos in de put, en ineens klapwiekt een uiltje vlak voor zijn neus de put uit. De vogel cirkelt even boven zijn hoofd, geeft een korte schreeuw en verdwijnt dan in de verte. Dan klinkt een ijskoude gil. Het is Willemsen. Hij verschijnt wankelend bij de ingang en staat een moment doodstil in de grotopening. Hij torent hoog boven Mortelmans uit die zijn adjudant niet meteen herkent. Zijn lichaam is zwartgeblakerd, hij is zwaar verbrand. Zijn gezicht ziet asgrauw. Het programma X/DN-plus/future heeft hem parten gespeeld,

de computer heeft hem, nadat hij het geheime programma ondanks het verbod toch geopend heeft, op slag geëlektrocuteerd. Willemsen stort met een rauwe doodskreet naar beneden, en ploft vlak voor de voeten neer van zijn superieur Mortelmans, die niets meer voor zijn ondergeschikte kan betekenen. Onderin de put klinkt nu enig rumoer en gelach, ineens beweegt het touw en Mortelmans begint direct koortsachtig te hijsen, terwijl hij vlak boven de put de namen roept van Joe en Charon. De hijsconstructie werkt gelukkig prima en na een tijdje ziet hij de contouren van een eerste lichaam, dat van Joe. Dan geeft hij een korte schreeuw van angst: het is het lichaam van Joe, maar zonder hoofd. Joe draagt wel een ander hoofd in zijn armen: dat van Charon.

70

1988. Daan Dodeman is vooruitgegaan naar Pusztamerges in de zeer afgelegen regio rondom het stadje Kiskunmasja dat zich in Zuidoost Hongarije bevindt, tegen de grens met Roemenië aan. Na de val van de muur en het ophalen van het IJzeren Gordijn was Dodeman een van de eersten die op huizenjacht ging in deze regio's. Het is hier vlak land, tussen de Tisza en de Dunau, het betreft de voormalige Puszta. Vroeger was het een grote kale zandvlakte, tegenwoordig groeien er bossen en worden de natuurgebieden,

afgewisseld door de in cultuur gebrachte landerijen, waar gemengde bedrijven vaak tweemaal per jaar oogsten, omdat de leemachtige vruchtbare grond zich uitstekend leent voor de teelt van talloze gewassen. Hij bezit hier inmiddels een vijftal zogeheten tanya's, fraaie oude herenboerderijen, temidden van uitgestrekte landerijen. Deze huizen, vaak nog in authentieke staat, zijn onlangs door Dodeman voor een appel en een ei aangekocht maar moeten nog wel gerestaureerd worden. Een mooi project voor zijn opgroeiende vier zoons, die hij hier heeft uitgenodigd, inclusief een flink aantal vrienden, voor een intensieve werkvakantie. Dodeman vindt het van groot belang dat de jongelui met hun handen leren werken en dat zij ontdekken dat het niet vanzelfsprekend is dat er vanzelf water uit een kraan komt, of dat je eigen uitwerpselen met een enkele druk op de knop in een toiletpot achter je in de diepte verdwijnen. Dodeman is vooruit gereisd met een wagen met aanhanger die gevuld is met tal van bouwmaterialen en gereedschappen en is zojuist in het halfduister in de stromende regen gearriveerd bij een van de mooist gelegen tanya's in het bos: "Omama Tanya". Hij heeft zich daar zo goed en kwaad als het gaat geïnstalleerd. Deze tanya's hebben geen stroom en er moet water uit de grond worden opgepompt dat overigens ondrinkbaar is, maar dat wel geschikt is om je te wassen. Toen hij zijn gezicht afspoelde, sprongen

er juist een paar herten voor hem langs, het bos in. Bij het licht van een paar kaarsen heeft hij vervolgens een bed voor zichzelf opgemaakt, hij is gesloopt door de helletocht door het gordijn van regen dat hem vandaag vanaf Wenen heeft achtervolgd. Morgen zal hij verder kwartier maken, nu staat hij op het punt te gaan genieten van een welverdiende rust. Na een uur schrikt hij badend in het zweet wakker van het lawaai van heftig zwiepende takken, die tegen de ramen boven zijn bed slaan. Dit is natuurlijk wel het land van Dracula, en sinds jaren is hij is helemaal alleen, de angst giert door zijn lichaam. De regen kletst met kracht tegen de ruiten en de wind loeit in de schoorsteen. Hij meent vreemde geluiden te horen en stemmen, gefluister, gerochel en af en toe woeste kreten. Hij blijft doodstil, als geparalyseerd, liggen en durft zich niet meer te bewegen, het is alsof er een verschrikkelijke demonische kracht bezit van hem neemt, het Kwaad daalt die nacht in hem neer, tot in zijn uiterste nerven. Pas na een half uur voelt hij zich iets rustiger worden. Na uren van waken valt hij tenslotte in een halfslaap. De volgende ochtend arriveren overal vandaan ineens uit het niets de jongelui, met hun oude auto's komen zij het bospad op scheuren. Dodeman ontvangt hen hartelijk, wijst hen de weg, legt uit hoe zij zich bij de pomp kunnen opfrissen, en vertelt hen bij de koffie over zijn beangstigende nachtelijke ervaringen. De jongens luisteren gedwee, maar

het verhaal maakt weinig indruk. Zij zijn te opgewonden en willen het liefst meteen aan de slag. De oudste, Davide, vraagt of hij met de gloednieuwe wagen van zijn vader, alvast de ladders en steiger op de aanhanger naar een van de andere tanya's kan brengen, de zogeheten "Gresza Tanya", die op een steenworp afstand ligt van de Omama Tanya. Zijn broer Guillaume helpt hem de aanhanger op te laden, de jongens binden de spullen nauwelijks vast, en al helemaal niet die lange ladder, de Gresza Tanya is immers vlakbij en even later stapt Davide in en met zijn vriendinnetje naast zich rijdt hij stoer met een flinke vaart het terrein af, met de aanhanger denderend er achteraan.

Guillaume roept hen nog na: ".. niet te hard!" Dan klinkt nog geen halve minuut later een enorme klap vlakbij in het bos. Een van de kleintjes Dodeman, Eduard, die in het bos met zijn jongste broertje Luwe aan het spelen was, komt hijgend en buiten adem het terrein opgerend, hij komt aanvankelijk niet uit zijn woorden, zo opgewonden is hij.

Dodeman neemt hem op de arm en dan wordt het allengs duidelijker: er is een ongeluk gebeurd en Davide, die blijkbaar al rijdend een keer over zijn schouder omgekeken heeft of de spullen wel goed in de aanhanger bleven liggen, - met name die lange ladder, is midden in het bos met hoge snelheid frontaal tegen een boom opgereden. Iedereen zet het op een rennen naar de plek des onheils. De wagen is total loss, de vriendin met

haar hoofd door de voorruit geknald, Dodeman ziet talloze glassplinters glinsteren in de diepe wond op haar voorhoofd. Zij huilt een beetje. Hij neemt haar mee in een van de andere wagens naar Kiskunmasja en de rest van deze dag wordt bepaald door het wachten bij de Eerste Hulp, de bureaucratische rompslomp en het één voor één met een pincet uittrekken van de glassplinters door een van de lokale dokters. De volgende dag neemt de bouw een aanvang. Er wordt in twee ploegen gewerkt. Dodeman verdeelt de gereedschappen en geeft de jongens van zijn ploegje kort instructies. Er zal een gat voor een groot raam gehakt moeten worden in een van de lemen zijmuren, dit gaat het beste met een houweel of met een grote bijl. Nog geen uur later ligt Niels, een van de vrienden van zijn zoons, languit op de grond met een paar voortanden om zich heen. Hij heeft driftig in de eeuwenoude zijmuur staan hakken met het houweel, helaas vanaf een klapstoeltje, en dat loopt dan tandeloos af. Weer volgt een bezoek aan een hulpverlener, ditmaal aan een tandarts in Kiskunmasja. Deze zet de meegebrachte voortanden weer terug in de mond, en klopt deze met een hamertje zo goed mogelijk weer vast. Er be-hoeft niets afgerekend te worden. En de volgende keer konden we dit toch makkelijk zelf af? Zo gebeurt er elke dag wel iets dat tegenzit, en niet zo'n klein beetje ook. Het duurt een week voordat Dodeman een verband gaat leggen met zijn droom over het Kwaad.

Hij begint erop te letten of dit rampscenario zich nog verder dag in dag uit ontrolt. Het is inmiddels snikheet geworden, met overdag temperaturen van wel 45 graden Celsius. Aan het einde van iedere werkdag neemt Daan zijn bouwploegen altijd mee naar het Thermaal Bad in Kiskunmasja, waar ook een buitenbad is met een strandje. Dodeman heeft de laatste keer grote kikkers zien rondzwemmen in dit lauwarme bad en hij waarschuwt de kids niet onder water te duiken en bij het zwemmen te zorgen dat zij geen water naar binnen krijgen. Dit is natuurlijk tegen dovemans oren gezegd, de jongens vinden het veel te leuk om uitgelaten te splashen en elkaar achternazittend vanaf de zwembadrand het water in te duiken. Die nacht krijgt Eduard ineens heel hoge koorts. Hij heeft diarree. In de loop van de volgende dag begint ook kleine Luwe ziek te worden. Ook hij heeft hele hoge koorts en wordt doodziek, krijgt zware hoofdpijn en heeft doorlopend spuitpoep en binnen afzienbare tijd zijn de beide jongetjes bezig alles onder te kotsen. Bezoek aan de locale huisarts brengt voorlopig geen soelaas, er wordt een paardenmiddel tegen de diarree voorgeschreven, maar dat slaat niet aan. De jongens zijn ook de daaropvolgende dagen dood- en doodziek, de koorts bereikt inmiddels een angstwekkende hoogte die dan ook een snel afbrokkelende reguliere status van hun fysieke toestand veronderstelt: er volgen steviger maar vooral effectiever

maatregelen. Zij krijgen injecties met penicilline van de huisarts, een aardige en behulpzame vrouw, de enorm dikke injectiespuiten worden vaardig door haar de kleine kinderarmpjes ingedreven. Inmiddels beginnen er ook slachtoffers te vallen onder de grotere jongens, de ziekenboeg telt inmiddels vijf slachtoffers. De koorts van de jongetjes stabiliseert weliswaar, maar de symptomen blijven zich hardnekkig manifesteren, de kuur moet hoe dan ook verlengd. Na een week telt Dodeman negen zwaar zieken, de tanya lijkt wel een militair hospitaal. Overal waar je kijkt zie je de kinderen op de grond liggen worstelen met hun ziekte, ook de arts maakt zich intussen ernstige zorgen. Dodeman racete de godganse dag heen en weer met de patiënten, totdat de vrouw hem ten einde raad meldt dat haar gebruikelijke voorraad penicilline op is. Dodeman moet er zelf maar op uit gaan om bij de artsen van de dorpen in de omgeving om extra voorraden te vragen. Radeloos gaat hij in het wilde weg op pad. Het is bloedheet en tussen de middag, en met de zon in het zenit staat Dodeman voor een zoveelste dokterspraktijk die niet geopend is, als hij zichzelf ook ineens ziek begint te voelen. Hij besluit dat het voor vandaag welletjes is, en rijdt terug naar de Omama Tanya. Daar wacht hem een onaangename verrassing: Eduard is inmiddels zover heen dat hij niet meer op zijn beentjes kan staan. Hij is af en toe reeds buiten westen geraakt, en hij is inmiddels totaal

uitgedroogd. Als een haas draagt Dodeman hem in zijn armen naar de auto en stuift met het oude barrel over de bosweggetjes naar de Provinciale Weg, om pas na ruim een uur aan te komen in Szeged, een grote universiteitsstad aan de grens. Hij loopt met de asgrauwe Eduard, die inmiddels buiten bewustzijn is, de trap van het Gemeentelijk Ziekenhuis op, maar moet halverwege zijn pas inhouden omdat hij zelf dreigt flauw te vallen. Dan komen er gelukkig verplegers naar buiten gerend die het kind van hem overnemen en ook hem ondersteunen, en die deze zwaar zieke buitenlanders mee naar binnen nemen. Eduard, die nu heel hoge koorts heeft en in direct levensgevaar verkeert, wordt eerst bijgebracht en meteen onder een koude douche gezet, om de koorts te drukken, de arme jongen rilt en beeft over zijn hele kleine jongenslichaam, waarvan je de ribbetjes inmiddels kunt tellen. Daarna wordt hij aan een infuus met medicatie gelegd, dit zal de eerstvolgende 48 uur noodzakelijk blijven. Dodeman zelf krijgt ook een aantal injecties, maar hij moet naar huis, de anderen kunnen niet zonder hem. Hij neemt afscheid van Eduard, en gaat nog even langs de Hongaarse verpleegster om bij haar te informeren hoe laat het bezoekuur 's avonds is. In een piepklein zijkamertje is de zuster bezig fluisterend voor zich uit woordjes te oefenen met een boekje Hongaars-Nederlands en mompelend repeteert zij zojuist: „..pijn?” Dodeman, al eerder tot in het

diepst van zijn ziel geroerd door de inzet van de artsen en het verplegend personeel, weet nu dat ook het Goede echt bestaat.

71

“Tunneldenken. Vlagen van angst die ons opjagen, vlerken van demonen die ons naar adem doen snakken, in onze eeuwige hang naar de Elegische velden, met gezang dat ons inpalmt en met de zoete geuren van laurierbomen, die ons bedwelmen. Ons hart slaat weer op hol bij de gekmakende onzekerheid van ons echte einde, ons heuse begin van een reis die we nog niet kennen, terug naar onze oorsprong, een leven lang verdrongen dit alles bepalende momentum, en dus nooit bewust sterven, maar paniek en hallucineren en ademnood en hyperventilatie. Het lichaam raakt in alle staten door de adrenaline van het nooit eerder verworven einde, het uiteindelijk te bereiken doel, het altijd op gepaste afstand bewaarde doodsheim. Sterf dan honger, sterf dorst, sterf mijn lichaam, houd maar op adem, lucht blaas uit, temperatuur daal, sterf de dood: mijn armen en benen en buik en borst en ballen, houd stil nu, mijn handen. Onderschrijf nu slechts de stilte die over je daalt en open je ogen om eindelijk naar binnen te kijken. Schroef je hersenen maar uit elkaar, verlies jezelf, sterf gedachten en egobetrokkenheid, geef de ruimte van je omhulsel, je stoffelijke

overschot maar over aan de ruimte die binnenin je ontstaat. Rust uit ledematen, blaas voor het laatst longen, naar bed nu met je geslacht, niets meer om voort te planten. Waarom nog fronsen, nooit meer slikken, gelach is onnodig, ween, als je wilt, om het visioen van het nieuwe, dat al zo oud als de wereld is, alleen heb je er nooit eerder naar gekeken, omdat je ziende blind was, maar nu vallen de schellen je van de ogen en de innerlijke geheimen beginnen te stromen en voor je geestes-oog voltrekt zich de film van je leven, je gedane tijd en net als de baby die je ooit was, zonder taal, neem je de werkelijkheid in je op, zonder iets te benoemen, vanuit pure ervaring keek en kijk je naar de wereld buiten jezelf en in jezelf en daar lig je nu weer, omringd door geuren van je jeugd, terwijl de wind heel zacht begint te ritselen in de bladeren en je wordt wakker en voel je de natuur? en hoe die zich uitdrukt in jou en je begint heel zachtjes te kirren en te lachen om alles en je trappelt met je beentjes, omdat je wilt leven. En zo sta je even later in een zaal waar je kunt hardlopen en o je vliegt door deze ruimte, terwijl je vader en moeder je lachend naroeppen en dan vallen en het valt mee en je rent rond en rond, omdat je daar bent. En zo zit je stil in een schoolbankje te luisteren naar een kleuterjuf die je uitlegt hoe je een matje kunt vlechten, rood en wit en even later heb je zo'n matje gemaakt, een wonder van vernuft en voel je de trots in je borst, omdat je

misschien wel voor het eerst zelf iets geschapen hebt, en dan wordt je heel erg bang, want je moeder is ineens verdwenen. Kom naar huis, waar het altijd warm is en goed en muziek en zingen bij de piano en in bad, twee aan twee en mijn vader boent de ruggen en mijn moeder huilt wanneer de ruzies te hoog oplopen, maar altijd wordt de vrede weer gesloten, maar jij bent bang voor de volgende ruzie. De optocht van de ouders met hun 5 kinderen, allen zoons, die naar de kerk gaan, op zondag, allemaal met gesteven boord en manchet, en een zwart gestrikt koordje om de hals en de kapsels gereformeerd strak en met een scheiding op de juiste plaats en je bent bang uit de toon te vallen. Nu sta je in de rij op het schoolplein en dan wordt Meester Burggraaf zo boos dat hij zijn verstand verliest en Japie Spaans wordt tegen de grond geslagen. Wimpie van Dokkum en jij willen hem te hulp schieten, want hij blijft bewusteloos liggen, maar totaal buiten zinnen beveelt Meester Burggraaf ons de rijen te sluiten. We marcheren af. Japie blijft liggen. Er druipt wat bloed uit zijn oor. Dit is niet leuk meer. Japie is onze boezemvriend. Hij moet wel blijven leven natuurlijk, de angst snoert onze kelen dicht. Later sta je op de kermis bovenaan de houten ton met de steile wandrace, de motoren brullen beneden in de diepte en daar gaan ze, a deux, als een gek in de rondte, harder en harder en hoger en hoger en ze passeren in razende vaart op tien centimeter de rand van de

houten ton en je ruikt net als de mannen op de motoren eventjes aan de dood, die zeker op een dag zal komen, zo werd je gezegd en je was best bang. Met de Kerstkou zit je in je pyjama op de grote zitbank met de lichtbak, vader is achter met slager Ko Kolfshoten, de konijnen worden geslacht, zo werd je gezegd, dan wordt er geroepen en je kijkt door een spleet van het gordijn naar buiten en dan kijk je recht in het grijnzende smoel van Ko Kolfshoten, hij houdt de witte bloederige staart van je lievelingskonijn in de lucht en je hebt er daarom nooit een hap van willen eten. Bang, bang. Ja, elke dag was er wel iets om bang voor te zijn: de man met mes onder je bed, de politie, het kanaal, de spoorweg, meisjes, de vrachtauto's, de gestoorde buurvrouw, de aardige buurman verderop: wel een Nsb-er, en je domste vriend Jos de Waard gaat aanbellen en jullie buurtjongens hebben je goed verstopt en jij, Daantje, hebt de volgende tekst voor Jos verzonnen: leve de Hollanders, weg met de NSB! en ja, het lukt, hij wordt razend op Jos en dan hoort hij het jongensgelach vanuit de bosjes opstijgen en Jos rent voor zijn leven, maar struikelt en wordt te pakken genomen en meegenomen voor verhoor door de NSB en even later gaat de NSB-Buurman met Jos stevig vast in zijn nekvel één voor één de huizen langs en ik sterf duizend doden in de bovenkamer en dan wordt er gebeld en even later sta ik, onder druk gezet door mijn moeder, huilend in de hal excuus

te maken, ja de oorlog hing als een klamboe over onze jeugd. Later word je achterna gezeten door Vader en je hoort hem hijgend achter je, jij loopt nota bene in een bijna lui gestrekt drafje en nog kan hij je niet bijhouden, en oh wat is hij kwaad en op een gegeven moment geeft hij het op en vloekt iets, wat hij, verdomme, maar één keer in zijn hele leven deed en je vertrouwt het nog niet en je verstopt je in een ton op het erf bij de boer en je wacht af wat er verder zal gaan gebeuren en na verloop van tijd til je de deksel van de ton en op dat moment draait ineens zijn auto het erf op en weet hij je te vangen in zijn koplampen. En de gestoorde leraren van het Christelijke Gymnasium waren ook ware tovenaars in het bespelen van de angsten van hun slachtoffers, overal wisten zij de demonen tot leven te wekken, vooral bij jou, omdat je altijd weigerde onder hun juk door te kruipen. En weer een winter, de Ierse setter van Ids Veenbaas is zoek. Ids is een beetje achterlijke, maar heel geliefde jongen en dan wordt zijn hond gevonden onder het ijs, hij is al rennend een wak in gegleden en een heel eind doorgeschooten. Wij allen kijken toe hoe Ids staat te stampvoeten op de plek waar zijn trouwste kameraad hem aanstaart vanonder het ijs en Ids brult als een stier en huilt en huilt en wij huilen allemaal met hem mee, want wat kunnen we doen, helemaal niets, het ijs is zeker veertig centimeter dik en Ids grient het hardste van allemaal, als een dier, ik hoor het nu nog. Je was

eigenlijk altijd wel bang voor iets of iemand, een dominee of een of andere zoveelste klojo, die meende de autoriteit te moeten uithangen. Want daar ging het om: je moest bang worden gemaakt. Je moest door het stof leren kruipen. Je moest worden voorbereid op de ontmoeting met de laatste grote autoriteit, die van de Dood. En nu? Altijd gaat er het om of je bang zult worden of dat je jezelf durft te blijven en de druk durft te weerstaan. Alle goden nog an toe, je bent niet de eerste die de pijp uit gaat, zeg! Als er iets de gewoonste zaak van de wereld is dan is het dat. Nothing to worry about, okay? En toch is dat makkelijker gezegd dan gedaan, ik voel mijn maag zich samenballen, net als toen ik voor het eerst, op zondag nog wel, - wat niet mocht, mijn eerste speelfilm zag in bioscoop Forum en die film ging over drie ontsnapte Russische krijgsgevangenen die door de Duitsers achterna werden gezeten met herdershonden, uiteindelijk weet slechts eentje te overleven, de anderen worden aan flarden gereten, kijk, zoiets is nou goed voor je culturele opvoeding, vooral omdat het strikt verboden was natuurlijk. Ja, ik heb echt een goede opvoeding in doodsangst gehad, ik kan daar heel goed mee leven. Mijn lichaam begint nu te razen, ik laat mij meesleuren over de rivieren van kolkend bloed, nachtelijke tocht door mijn bloedbanen, ik verg het uiterste van mijn longen, de voeten zijn ijsklompen, mijn hoofd kookt over van de herinneringen. Oh, ik

wil jou niet verliezen, ik wil jou niet verlaten, ik wil jou niet missen. Ik wil je nog één keer omarmen, ik wil je nog kussen, ik val nog één keer op mijn knieën, in volledige vervoering voor je schoonheid. Je tussenwerkelijke nabijheid wordt lichamelijk en tastbaar, zo sterk is de kracht van onze liefde. Sluit mij in je armen, ik hang aan je lippen, jouw ogen zijn mijn sterrenkijkers. Zal ik nog één keer je nek strelen, voordat ik het heelal betreed? Wat moet ik zeggen tegen je? Er zijn geen woorden meer over om te zeggen wat ik voor jou voel, de gedachten worden vlees, smeden ons aaneen tot een wassen beeldengroep. Zo willen we voor eeuwig getekend blijven. Geketend onze lijven, met vrijwillige omknellingen, die een pijn veroorzaken die we juist willen voelen, de pijn van het vlees dat schroeit en onze harten raken elkaars ritme, voel maar, liefste, ik ben jou en ik blijf bij je, blijf jij bij mij, ik kan niet zonder jou, ik besta door je heen, ook al ga ik nu dood, hou me vast en huil niet zo, ik leef toch nog, al is het maar een beetje? De zwellingen op mijn armen zijn maar schijn, de kneuzingen van mijn benen zijn als special effects aangebracht om de film van mijn leven nog spannender te doen eindigen. Ja, we gaan straks naar de climax van het verhaal. Hou me ten goede, ik zal het er van nemen, als ik dan toch sterf zal ik er wat van maken, iets bijzonders, iets waar ik zelf verbaasd over zal staan, zo goed gelukt zal het verhaal van mijn dood eindigen, geen gewone dood, geen

afgeknepen geluiden en zacht gerochel en gereutel in een achteraf kamertje van het verpleegtehuis, geen op slag dood van een auto-ongeluk, geen zelfmoord, geen dood door schuld, nee, een heroïsche dood, dat is een dood die er mag zijn, een dood die impact heeft, die indruk maakt, die zich vastzet op je netvlies en die je nooit meer loslaat, een dood die je leven verandert en die je de ogen opent voor het hiernamaals, dat verhaal gaan we tegemoet. Een dood waar er maar één van is, een unieke, eenmalige, ontroerende, indrukwekkende dood. Zo zal ik zonder angsten weten te sterven. De lichamelijke pijn, dat is natuurlijk een ander verhaal. Er is altijd iets, waaraan je dood gaat, je gaat niet zo maar vanzelf dood. De motor van je lichaam begint te sputteren en de machine van je lijf begint te haperen en dat kan verschrikkelijke pijn doen, waardoor je angsten beginnen te vliegen, je geest door elkaar schudden, je meenemen in de maalstroom van de nachtmerries, van de verschrikkingen, van je dromen, al je schuldgevoelens, al je zondes, al je leugens, al je ruzies, al je getreiter, al je geschreeuw, al je paniek, al je razernij, al je waanzin, dat alles gaat stromen, maar hou het beeld vast, ga door de pijn heen recht op je doel af om waardig te sterven, bewust en met een innerlijke rust die je de kracht geeft om alle negatieve krachten de baas te blijven en zo zul je volkomen gelouterd uit je verleden stappen. Als een slang stroop je de

oude huid van je af en zal je in het witte tussen-gebied komen, waar je zal zweven op de thermiek van de goddelijke winden, op zoek naar een nieuw begin en altijd zal je nog hoger kunnen stijgen. Er is slechts oneindigheid en gun je zelf dat zweven, dat dunne bestaan op de rand van leven en dood en zie alle kleuren van de kosmische krachten die je omgeven en ga ze binnen die wereld van smaragd of azuur of goud en laat je verrassen door de goddelijke gelaagdheden, de oneindige reeksen van sterrenstelsels en kijk: daar ontmoet je alle bekende gezichten, het is een groot bombardement van beelden, reeksen van gebeurtenissen, stromende gedachten, je kunt zomaar in en uit iemand stappen die je kent, je kunt zomaar door een muur lopen, je kunt zomaar in de armen van je lief kruipen, je kunt jezelf een plant wanen of een tor of een kwal of een stinkdier of een schelp of een prins op een wit paard of een bewaker in een concentratiekamp of een President van de Verenigde Staten of een Mongooltje of een wesp. Zie maar wat je doet, deze wonderlijke wereld zit nu in jou en jij in hen. De werkelijke wereld is de immateriële wereld en dat is de wereld van de gedachten en de dromen waar alles in alles kan bestaan en die wereld kent geen grenzen, geen belichaming, geen vaste vorm, geen pardon, geen moraal, geen oordeel, geen goed en kwaad, slechts miljarden elektrische verbindingen die elk moment een andere connectie kunnen aangaan,

tot de zoveelste macht, met mijn stervende neuronen.”

72

Er vliegen gieren rondom de open plek voor het grottendorp. Er zijn er ook al een paar op gepaste afstand geland en deze wippen met wijd gespreide vleugels brutaal op en neer bij de put, waar de vreselijke gebeurtenissen zich hebben afgespeeld. Een heerlijke geur van bloemen vermengt zich met die van de rottende lijken van de drie mannen die op rij het leven hebben gelaten in de niet aflatende strijd tegen Daan Dodemans. Mortelmans ligt uitgeput tegen de rand van de put en probeert om een stel al te brutale gieren te verjagen. Het lukt hem niet om overeind te komen, hij pakt een steen en gooit deze zo hard mogelijk in de richting van de afschuwelijke beesten, die de dood hebben geroken en zich niet lang meer zullen laten afschrikken. Hij pijnigt zijn hersens hoe hij Dodeman het beste uit zijn tent kan lokken. De man moet er inmiddels verschrikkelijk aan toe zijn. Hij heeft wel het lichaam van Charon, althans wat daarvan over was, naar boven gestuurd. Nadat Mortelmans eerst Joe met het hoofd van Charon in zijn armen over de rand van de put had getrokken, werd er opnieuw onder onderdrukt gelach van Dodeman aan het touw getrokken en heeft Mortelmans ook het grote en zware lichaam van de onttakelde

Charon met heel veel moeite naar de plek gesleept waar hij de twee andere lichamen reeds verzameld had: in een van de grotwoningen op de begane grond. Hij heeft de lichamen bedekt met bladeren en de ingang gebarricadeerd met palmblieden, die aan het begin vlijmscherpe punten hebben, en hij hoopt dat hij de roofvogels op die manier nog een poosje van zijn gesneuvelde strijdmakers weg kan houden. Mortelmans krabt zijn baard. Hij is sterk vermagerd en vervuild. Hij heeft geen idee meer van tijd en ruimte, er is iets dierlijks in hem gevangen sinds de dood van al zijn metgezellen. Het is alsof hij het Kwaad in zich omhoog voelt borrelen, hij laat het bij zichzelf toe, als een hand die langzaam een handschoen aantrekt, verkent hij deze nieuwe woeste en wilde habitus. Een alles overheersende wraakzucht drijft hem naar de uitersten van zijn denken, dat hoe langer hoe primitiever in hem huishoudt. Hij is vastbesloten de draak te verslaan, het monster dat Dodeman heet in de boeien te slaan en het recht te doen zegevieren. Hij heeft nu een dag en een lange nacht rond de put gewaakt en is hoe dan ook van plan Dodeman te arresteren. Desnoods hem te doden. Hij heeft urenlang boven de put gehangen, gepraat, geroepen, gehuild, geschreeuwd, maar Dodeman geeft geen krimp. Sinds hij, Mortelmans, de lijken naar boven heeft gehesen werd niets meer van hem vernomen dan enig heel zacht gemurmel. In de put heerst nu een angstwekkende

stilte. Alleen het onrustige geklapwiek van de gieren is te horen, Dodeman staart in de ochtendzon die hem verblindt. Hoe lang kan dit mentale gevecht nog duren? Hij voelt zijn krachten met de minuut verminderen, en tijdige hulp van buitenaf is hoogst onzeker geworden nu de communicatie verbroken is. Er zit maar een ding op: hij zal zelf dienen af te dalen in de put. Oog om oog, tand om tand. Jetzt geht los. Hij hijst zich omhoog, en begint zijn ultieme expeditie voor te bereiden. Hij ontdoet zich allereerst van zijn kleding, en besmeurt zichzelf met donkere modder, op zijn hoofd plaatst hij een zelf gemaakte soort van lauwerkrans, gemaakt van vijgenbladeren. De camouflage doet hem denken aan zijn diensttijd. Dan steekt hij zijn vlijmscherpe bajonet tussen zijn tanden, nog eenmaal gooit hij grommend met een steen naar de gieren, ten afscheid, en dan laat hij zich langzaam in de put zakken, als een aardworm die zich een weg graaft, de diepte in. De geuren en kleuren onderweg doen hem denken aan de geboorte van zijn zoons, soms kruipen vreemde insecten over zijn armen en benen, onwerkelijke vervormde geluiden klinken heel in de verte. Hij voelt met zijn handen langs de gladde wanden, hier en daar zitten richels waarop hij even uitrust. Hoe dieper hij daalt, hoe meer de duisternis toeneemt, toch ziet hij van alles in het donker. Het is alsof de put bevolkt wordt door vage schimmen, even meent hij zijn vader te zien,

overleden vrienden van vroeger, zijn vrouw. Ineens houdt hij zijn adem in. Hij hoort een zacht gemurmel van klanken, als van een klaterend beekje, het is de zwakke stem van Dodeman die op sterven ligt. Hij luistert ingespannen en durft bijna niet te ademen, Dodeman moet nu vlakbij zijn, hij pakt heel voorzichtig het mes over in zijn rechterhand. Terwijl Dodeman maar doorgaat met hardop zingzeggend zijn gedachtestroom te ventileren, begint Mortelmans nu in doodsangst zelf ook steeds meer te malen. Wat gaat er gebeuren? Als hij alsnog eerder sterft dan zijn gehate vijand, hoe zal die dood dan toeslaan? Hij klemt het mes stevig vast en laat zich centimeter voor centimeter nog verder zakken.

73

1990. Daan Dodeman speelt een solovoorstelling die hij speciaal als kleine experimentele kleine zaalvoorstelling heeft ontwikkeld. Het verhaal gaat over een pianist maudit, Isak, dat betekent zoveel als: hij-die-lacht, dat is tevens de titel van het programma: "Isak, hij-die-lacht". De tekst van deze voorstelling is filosofisch en poëtisch. Het gaat over een man op de rand van de waanzin, die leeft voor zijn muziek, en die in, op en onder zijn concertvleugel woont, samen met een witte rat. Over de enorme vleugel ligt een schitterend rood scharlaken doek gedrapeerd, waarover de

zorgvuldig afgerichte witte rat soms zijn razende rondjes rent. Daan heeft maandenlang gewerkt aan deze experimentele voorstelling, hij heeft deze nu een week lang iedere avond gespeeld voor een ademloos publiek, dat avond aan avond totaal verbijsterd zit te kijken naar de ondergang van dit personage, Isak, vol bewondering voor Daan die als acteur bij iedere voorstelling opnieuw het uiterste vergt van zijn kunnen. Er wordt door hem in deze voorstelling niet alleen gemusiceerd, gezongen, gedanst, ook worden tal van zwaar filosofische teksten gedebiteerd tijdens het spelen van moeilijke composities op de vleugel, en recensenten worden uitgescholden door middel van opgewonden mitrallades die als een soort van intermezzo onderdeel uitmaken van de voorstelling. Ook heeft hij tijdens de voorstelling nog de regie over de witte rat die hij van jongsaf aan heeft afgericht om over zijn naakte lichaam heen en weer te lopen, terwijl hij als een razende de verschillende muziekstukken speelt. Soms loopt de rat over de toetsen terwijl de pianist Isak hem uitscheldt, tijdens het musiceren probeert Isak bij wijze van achtervolgingsspelletje het beestje te pakken te krijgen. De muziekstukken combineert hij met flarden van briljante teksten van befaamde schrijvers en filosofen die eenzelfde structuur bleken te hebben als bepaalde bestaande stukken muziek van fameuze componisten. Terwijl hij musiceert, declameert hij in razend tempo die

teksten. Een tekst van Ronald Laing over Hans en Grietje matcht precies met de structuur van de Arabesque van Robert Schumann. Een hamerende tekst van Bertold Brecht kan zo als liedtekst onder een boogie-woogie. Sonnetten van Shakespeare passen precies onder menuetten van Mozart. Dodeman viel tijdens de voorbereidingen van deze voorstelling van de ene verbazing in de andere. Er blijken geheimzinnige onderliggende wiskundige structuren te bestaan die hermetisch geldig zijn voor zowel een bepaald muziekstuk als een bepaalde tekst! Het is eigenlijk een onmogelijke voorstelling. Terwijl Daan de verschillende muziekstukken op piano speelt, debiteert hij tegelijkertijd de vaak zeer moeilijke teksten precies op de maat en in het ritme van de muziek, en zo begeleidt hij als het ware zichzelf, zingzeggend. Het is de laatste voorstelling, de moeilijkheidsgraad is dermate hoog dat het soms niet alleen het publiek duizelt, maar ook Daan Dodeman zelf, als acteur. Hij werkt op de top van zijn kunnen, voelt zich net een koorddanser. Het publiek, opgesteld en ronde, is muisstil. Langzaam maar zeker voert hij hen binnen in de waanzinnige wereld van Isak, de mislukte concertpianist, die steeds opnieuw morrelt aan de grenzen van het abnormale, het absurde. Het laatste deel bevat een tekst die beschrijft hoe Isak uit pure liefde voor zijn prachtige vrouw haar gezicht vernietigt met vitriool, want hij wordt verteerd door jalousie, kan het niet

aan dat anderen ook van haar schoonheid genieten. Deze tekst, gebracht op atonale muziek van Schonberg, grenst aan regelrechte waanzin en één voor één declameert Daan zorgvuldig de gebeeldhouwde zinnen, terwijl hij de toetsen van de vleugel teistert en streelt, en de rat zich stilletjes in zijn lange haar op zijn hoofd genesteld heeft. Ineens valt alles stil. Er is alleen nog een zacht ruisen in de oren van de acteur te horen. Daan Dodeman weet: als hij nu de grens van de waanzin die in hem gevaren is door het spelen van dit personage, nog verder oversteekt, zal hij zelf knettergek worden, voor de rest van zijn leven. Een gruwelijke mengeling van beelden van gekkenhuizen en gestichten, van stemmen die hij hoort, flarden onbestaanbare muziek, demonische beelden die hij met zijn innerlijk oog ziet, flarden van gruwelijke nachtmerries, bloed dat uit een pompend hart stroomt, dat alles vormt een pijlsnel vliedend visioen dat al met al slechts een fractie van een seconde duurt. Hij dwingt zichzelf met alle geesteskracht die in hem huist net op tijd terug te keren naar de realiteit van het theater, en van de voorstelling. Hij ademt snel diep in en uit, als een gewond dier. Hij zit dubbelgekapt voorover voor de reusachtige concertvleugel, het radeloze publiek weet al minutenlang niet wat te doen, kijkt naar een onthoofd lichaam, is de voorstelling misschien afgelopen? Dan hervindt de acteur zich gelukkig weer en vervolgt hij de performance, met

verve. De waanzin en de gekte heeft net geen vat op hem gekregen. Dodeman speelt de voorstelling verder alsof zijn leven ervan afhangt, Op het eind van het stuk verdwijnt Isak onder de vleugel, de witte rat blijft eenzaam achter op het rode doek. Het beest loopt een paar rondjes, denkt na, gaat zitten, denkt opnieuw na, er klinkt een begin van applaus, en dan besluit hij uiteindelijk zich bij Isak onder het kleed te voegen, onder oorverdovend applaus. Als één man staat het publiek op in de verwachting dat Dodeman samen met zijn rat zijn werverdiende beloning wel in ontvangst zal komen nemen. Ook deze code wil Dodeman doorbreken: hij blijft met de witte rat onder de vleugel onder de grote scharlakenrode doek verborgen, ook deze grens van theater en realiteit afbrekend. Onzeker sterft het applaus uiteindelijk een zachte dood, en begeeft het publiek zich zachtjes roezemoezend naar buiten, in totale verwarring.

74

“De duizenden gedachten gaan nu cirkelen. Labyrint met in het midden een kooi met krijsende apen. Fontein waar wijn uit komt. Iemand die zich aan zijn haren uit het moeras probeert te trekken. Een keukenhulpje, dat je rond moet draaien om eieren te klutsen. Mijn zwemdiploma, fiets met dikke banden, de scherpe smaak van zwart op wit, de baard van mijn oma en hoe ze zich elke

morgen elektrisch schoor met de Philipsshave, de enorme konijnen die je moest vastpakken om het hok te kunnen schoonmaken en die wild gingen spartelen, waardoor je onder de striemen kwam te zitten van hun scherpe nagels, de zwarte kolenboeren die door het huis sjouwden met hun zware last, de behanger die je mocht helpen de voorkamer te behangen, de smaak van tomatensoep op zaterdagavond, met een wit kadetje, de zang van tropische vogels, die op een dag allemaal met hun pootjes naar boven lagen, gestorven bij gebrek aan eten, - dat gaat heel snel met die kleine maagjes, het immense lawaai van de talloze kermissen en van de autocross, de denderende gezangen op Paaszondag, “..daar juicht een toon, daar klinkt een stem, die schalt door gans Jeruzalem” en de Heer die elk jaar weer was opgestaan uit de doden. Ik begin het nu te begrijpen: de dood kan overwonnen worden, je kunt opstaan uit de dood. Zo, nu nog een laatste snik, een laatste lach, een laatste spoor van verlegenheid, een laatste neuriën, een laatste blik op oneindig, een laatste roes, een laatste slaap, een laatste visioen, een laatste gedicht, een laatste gedachte, een laatste ademtocht, een laatste afscheid van mijn geliefde, van mijn zoons, van mijn vrienden. De moed kan in de schoenen zinken, de telefoons mogen blijven rinkelen, geen haast meer nu, geen boetedoeningen, geen zwerftochten, geen oorlogen meer die nog moeten

worden uitgevochten, geen werk en geen woord meer, geen geluk meer, geen gevaren, geen geloof, geen glijmiddel, geen roem, geen dronkenschap, geen neurosen, geen dwangneurosen, geen honden, geen katten, geen muizenissen, geen parkieten, geen kikkerdril, geen paalwoningen, geen gebladderde verf, geen knoestige oude bomen, geen noeste arbeid, geen gewichtigdoenerij meer, geen seksuele obsessies meer, geen stoeve contacten, geen helse taferelen, geen pleisterplaatsen, geen wonden, geen pijn meer, geen terreur, geen gesnoef, geen gezever, geen haken en ogen, geen haken en kruizen, geen kranten, geen televisie, geen computers, geen meningen, geen rassendiscriminatie, geen islamitisch fundamentalisme, geen christelijk gereformeerd fundamentalisme, geen neokapitalistisch fundamentalisme, geen socialistisch fundamentalisme, geen anarchistisch fundamentalisme, geen televisiegeborgenheden, geen therapieën, geen poses, geen theater, geen grappen, geen grollen, geen clowns, geen gebeden, geen hoge dunk, geen lage dunk, geen gekwek, geen gesnater, geen getoeter, geen gepraat, geen geloei, geen gedaas, geen graaien, geen grijpen, geen zakkenvullen, geen onrecht meer, geen voelhoorns, geen gedaas, geen gevoeligheden, geen aberraties, geen naalden, geen speldenprikken, geen gestampvoet meer, geen geneuzel, geen gebrek, geen dorst, geen honger, geen sabels,

geen speren, geen bommen en granaten, geen Donald Duck, geen van Gewest tot Gewest, geen de Broekenkoning, geen twee halen één betalen, geen rommelmarkten en geen vlooienmarkten, geen sigaretten meer, geen stuff, geen sterke drank, geen geloei van koeien, gemakker van schapen, gehinnik van paarden, geen rot muziek, geen houtwurm, geen dieet, geen leuke band, geen schoolreisjes, geen gebakken eitje, geen gebakken schol, geen gebakken lucht, geen stormen, geen regens, geen hagel en geen sneeuw, geen bananen, geen gebakken aardappels, geen appelmoes, geen hopjesvla, geen wintertenen, geen zomersproeten, geen lente-kriebels, geen hoofdpijn, geen rugpijn, geen kiespijn, geen oorpijn, geen voetbal, geen tennis, geen darts, geen pingpong, geen gezwem en gezwam, geen geschaak en geen gedam, geen doktoren, jammer genoeg ook geen verpleegsters en geen femme fatale, geen seksbommen, geen vaginaal va et vient meer, genoeg, genoeg, genoeg van deze wereld. Alles beproefd, alles gedaan, alles onderworpen, alles verhaald, alles gezien, alles veroordeeld, alles geproefd, alles uitgespuwd, uitgekotst, verworpen tijd, verdaan, verdwaald, verdoemd, verdonkeremaand, verdund, verdiend, verdrongen, verweten, verwaterd, verneukt, bedoeld, bedeed, bedaan, bedonderd, bedroefd, besodemieterd, begeesterd, belendend, bevel, bezoek, bekokstoofd, belabberd, beneveld,

bereik, beroemd, bekakt, bemoedigend, beroerd, bestookt, bedwelmd, bevoorrecht, beladen, begonnen, beslagen ten ijs, beloftes, beloning. Woeste vogels cirkelen om mijn brein, stampende treinen met wagons vol mensen, geblaf van herdershonden, de witte lichamen van de stapels doden voor de deur van de gaskamers, de sterkste jonge mannen liggen boven reikhalzend naar de luchtgaten, daaronder de jonge meiden, dan volgen volwassen mannen en vrouwen, vaders en moeders met onder hen hun kinderen vertrapt en wel, en helemaal onderop liggen de ouden van dagen, geplet, gemangeld onder het gewicht van de generaties na hen, het trieste beeld van een mesjoche mensheid, een mensheid die zich altijd weer geroepen voelt een zondebok te zoeken, zichzelf te verheffen boven de ander, zichzelf kannibalistisch te exposeren door de ander te vernietigen, vergassen. De alles doordringende rook van de crematoria brandt in mijn neusgaten, ik hoor het gejammer en geschreeuw van de miljoenen onschuldige doden, ontelbare dode onschuldigen. Hoeveel dagelijkse mensenoffers brengen wij om ons zelf te bepalen? Onze identiteit ontlene we aan het geweld waarmee we onze tegenstanders uitroeien in een nooit aflatende orgie van gewelddadigheid. Bloed is onze dagelijkse drank, wij zetten elke dag, voor een gezonde maaltijd, onze tanden in mensen-vlees. Zo zijn wij de gekken, de geflipten, de

geknakten van het heelal, ontspoord, ontmenselijkt, ontdaan van welk gevoel dan ook, de waanzinnigen, de roependen in de woestijn, de schuimbekkende diersoort, die zich in zichzelf heeft vastgebeten, hondsdolle neuronen die pas gaan knetteren wanneer we onze buurman levend roosteren, de ultieme barbecue als beeld van de barbarij. Heer vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen. Is dat de dood? Is dat het einde? Is dat ons verdiende loon? Oh razernij om de uitgehongerde kinderen, die we elke dag onze schoenen en T-shirts laten maken, we wanen ons beter dan zij, maar we zijn het allemaal zelf, wij verminken onszelf, wij fileren onze eigen soort, we eten desnoods onze eigen kinderen op, want we hebben altijd honger en dorst naar meer. De vampiers storten zich nu met honderden op me, wat zien jullie nog in dit armzalige lichaam, deze botten zijn al kaal, wat valt er te kluiven, ga weg, ga weg, ik vervloek jullie inhaligheid, jullie bloeddorst, jullie domheid, er hangt nog een babyarmpje uit je bek, schoft, en dan wil je al aan mij beginnen? Hier, pak aan, ik ben uit het juiste hout gesneden, dit aas is te taai voor jullie, pik me maar, ik ben de enige Adam die ongrijpbaar is, ik zal jullie bij je strot grijpen en je teruggooien de ravijnen in, rot op ongedierte, geteisem, nozems, flikker op met je 4-wheeler drives, en je Rolexen en je automatische gazonmaaiers en je piepende vibrators en je georganiseerde drijfjachten en je golfbanen en je

ballotage en je foute opblaaspoppen en je surrogaat bestaantjes. Mogen jullie allen branden in de hel, verteerd worden, moge alle slachtoffers zich wreken door het vuur van helse ovens, dood en verderf is jullie loon. Verander nu deze wereld in een paradijs voor allen, het is jullie gegeven om dat te bereiken, ga er maar aanstaan, begin er nu maar aan, geen seconde meer te verliezen, genoeg gemarteld, uitgebuit, gedood. Geef je over aan de orgie van het geluk voor allen, lever maar in die rijkdom, het is niet van jou, geef terug die olie, die cacao, die suiker, die bananen, die koffiebonen, die maïs, dat goud, die diamanten. Kruip in het stof en schaam je diep, slinger je gebeden de ruimte in, wellicht is er iemand die je wil horen? Ik niet, ik spaar je niet, want ik ben net zo schuldig als jullie, ik heb meegegeten aan jullie tafels, de kristallen kroonluchters hebben mijn levenspad ook verlicht, ook ik heb mij verzadigd aan gillend dure spijzen, heb mijn ogen gesloten voor het onnoemelijk grote leed van deze wereld, mijn schoenen zitten ook onder het bloed, mijn handen zijn net zo vuil als die van jullie, mijn ogen hebben alles gezien, maar ik heb mijn oogkleppen op gedaan en mijn blik op oneindig heb ik mijzelf nog mooier gemaakt dan jullie, terwijl ik het meest verrot ben, het meest door en door verkankerd, het meest totaal verdorven en daarom smeed ik om genade aan alle wezens die mij nu omringen. Ik zie nu gelukkig ook een aantal goudgeklede

engelenscharen rondzingen, vergeef mij en alle anderen mijn wandaden, mijn oorlogszuchtigheid, mijn bloeddorst, mijn terreur. Ja ik ben, die ik ben, een samenraapsel van afval, een hoopje van weggesmeten stukken vlees van de stinkende lijken van mijn slachtoffers, allen die ik vertrapt heb, die ik onder water heb geduwd, die ik heb verkracht en aangerand, heb beschimpt en in het gezicht heb gespuwd, heb verminkt en geslagen, heb genaaid en weggegooid heb, heb gedood en opgegeten en weer uitgespuwd. Dat zou je een laatste oordeel kunnen noemen. Oh, je vervloekte daden, die je achtervolgen, als wolven in de sneeuw, de goudgerande decibellen van je stem, die dit alles krijsend tracht te overschreeuwen, kom tevoorschijn, waarheid, scheer jezelf maar kaal en sta naakt voor de godsgerichten, alles maar dan ook alles telt, we weten wie we zijn en wat we uitvreten en nog gaan wij iedere dag door met deze wereld uit te mergelen, onze onsterfelijkheid negeren we. Het gaat echter steeds over onszelf en zo komen de zwarte wolken van de doodseskaders over ons rollen en als een zware deken worden we ingepakt in onze wandaden en valt er dan nog wat te sterven? Nee, ga er maar aan staan, brandt in deze hel die je leven geweest is Zie het inzicht te verkrijgen in wie je werkelijk geweest bent, als je dat lukt: in alle deemoed te erkennen dat je als een wolf in plaats van een mens hebt geleefd, kun je misschien

zover komen dat je je levensvorm gaat verliezen, je omhulsel komt dan vrij als materie die ongetwijfeld hergebruikt zal worden, de as van je door en door verrotte stoffelijke overschot zal worden gerecycled voor nieuw ontstaan, met nieuwe kansen, nieuwe loten aan de eeuwig bottende stam van de levensboom. Laat nu alle waanzin maar toeslaan, de volumeknop van je diepe sound van je stem kan open gedraaid en slaak je kreten maar naar de hemel, roep de materie aan op zoek naar de harde kern van jezelf en van de kosmos, geef jezelf maar over aan de sidderingen van het afgetobde lichaam, de neuronen willen nog eenmaal knetteren, nog eenmaal vonken, alle mogelijke contacten worden nog een keer beproefd, welke gedachten, welke beelden, welke dromen en visioenen dienen zich nu nog aan, je verstand begint te haperen, hier past slechts een stil ondergaan, een luisteren naar de stemmen van oorsprong, de SF-film van het heelal ontrolt zich in een steeds sneller tempo voor je geestesoog en achter elke matrix bevindt zich weer een nieuwe wereld die gewonnen moet worden, deze trein is dit keer niet meer te stoppen, duik nu de tunnel in, zie maar wie je onderweg tegenkomt en vraag onderweg vergiffenis voor alle rottigheid die je uitgehaald hebt, alle snoeverij, alle leugenachtigheid, alle wraakzucht, alle inhaligheid, alle hufferigheid, alle fanatisme, alle onnozelheid, alle giftigheid, alle moordzuchtigheid, alle geweld

en je zult je leven achterste voren nog eenmaal beleven en teruggaan naar de tijd dat je begon als een kostbaar kleinood, een broos leven van het biggetje dat je ooit was, roze vlees dat de wereld van de kosmos exponeerde als een juweel van existentie, een spons die alles in zich opzoog en daar slechts een kirrend commentaartje op had, je wist nog niet beter dan dat alles volmaakt was en zo kom je dan in de buurt van het nulpunt, het punt waarop alles met alles samenvalt, van waaruit alles explodeert, je valt in je werkelijke status, een diep zijnde wordt ge-established, je zoekt niet meer naar iets nieuws, nee, nu overkomt je dat wat er allang is en zo ben je niet meer in staat om je met je verleden bezig te houden of met de toekomst te stoeien, nee, nu ben je en tegelijkertijd ben je er niet meer, je sterft, dus ben je (niet), dat is het heilige moment waarop de algehele kosmos geënt is, waarop in de Tempel het doek van de voorhang scheurt, waarop de bliksem gaat flitsen en de donder gaat rollen en de godganse goegemeente van kosmische krachten door je heen dendert, de totale vervulling van alle functies die er zijn te bedenken, alle notoire bedenksels over wie we zijn, waartoe en waarom dit alles, wordt dan nog eenmaal ingevuld en dat is het moment waarop we mogen breken, want wie weet, waait weg. Heel even heb je kennis kunnen nemen van wat het diepe geheim is van het bestaan, de verheving van alle materiele en immateriële

functies tot een cluster van ervaring van de oneindigheid, van het niets en dan kan de marionet ineens zijgen, de touwtjes worden losgelaten, de voorstelling is afgelopen, het theater van de wreedheid eindigt in de poëzie van de geknakte pop, die zijn dans heeft volbracht, de opwinding van de als een gek bewegende marionet is voorbij, niets meer te bewegen, niets meer te roepen, niets meer te fluisteren, niets meer te buigen of te barsten, geen applaus, geen roem, geen nagesprek, geen vervolg, geen bloed dat vloeit, geen geweld van God meer, een diepe stilte die valt, zoals in de late avond de dag, - opgeslokt en volgevreten -, zich overgeeft aan de nacht, zo lig je daar nu sereen en met geloken ogen, niets meer dan stilte en zo zacht voelt de aarde, dat je durft te slapen zonder dromen, zonder gedachten, het is volbracht.

75

Hoe dieper Mortelmans afdaalt naar de bodem van de put, hoe luider de stem van Dodeman weerklinkt. Hij hoort diens gemurmel, de kreten, en zijn onafgebroken woordenstroom van associaties, half gezongen en dan weer gesproken, net als een beekje dat eerst hoog in de bergen begint te tinkelen, dan steeds meer lawaai gaat maken door het vallende water en tenslotte een kolkende massa wordt, met stroomversnellingen,

watervallen om uiteindelijk als een brede rivier de zee in te stromen en op te lossen. Mortelmans stuit op de bodem van de put. Dodeman is nergens te bekennen. Hij onderzoekt op de tast of er wellicht toch ergens een geheime ingang is, hij heeft geklopt en gehamerd en de natte muren en bodem onderin centimeter voor centimeter met zijn blote handen bevoeld, maar hij heeft niets speciaals kunnen ontdekken. Hij roept een paar maal de naam van Dodeman, geen antwoord. Mortelmans kan deze situatie niet goed hanteren, hij is aan het einde van zijn krachten. Dodeman flikt hem wederom één van zijn kunstjes, maar welke? De hartslagen van Mortelmans bonken heftig, aritmisch. Doodmoe van de afdaling gaat hij op zijn rug liggen en valt in een sluimerslaap, zijn gepijnigde hersenen blijven op halve kracht doormalen. Hij weet eigenlijk niet zo goed meer of hij nu Mortelmans of Dodeman is. Wat is dat voor elegische muziek? Een ode aan de getergden? Zo zuiver en simpel! Even niet te hoeven overleven en zelfs niet bezig te zijn met sterven. Er is soms een moment dat kantelt, dat even lijkt te duren voordat het wegschiet in de vergetelheid. Dat moment breekt nu aan. Er klinken nog steeds gefluisterde teksten, maar deze zitten ook als gedachten in het hoofd van Mortelmans. Hij geeft zich over aan Dodeman, die hem meesleurt in zijn denkwereld. "Zonnekoningen vergezellen nu mijn tred. Prachtige paarden trekken mijn wagen

omhoog. Ik ben de grote witte vogel die slechts meegevlogen is, de albatros, de betrokkene, maar niet de betreffende, ik ben wat doorgaat, wat nooit sterft, het nieuwe en het oude, het rustige en het rumoerige, het tijdelijke en het eeuwige, ik voel mijn hart bonzen als de hartenklop van de godheid, het bloed dat opnieuw, ja, opnieuw in me stroomt, dat bloed is het badderen van God, een heerlijke douche van bubbelende bloedbellen, een bruisende bries steekt op in mijn longen, adem in en uit mijn romp! voet voor voet nader ik mijn wedergeboorte, het licht maakt ook mij doorschijnend en de armen spreid ik omhoog, om te pakken wat ik pakken kan, de onderwereld is verzwolgen door de genade van het licht, ik reik naar de hemel en vind de bekende paleizen, de gouden straten, de palmen, de gezangen, de nectar en de honing. De doden nemen mij mee naar hun huizen, oh rijkdom aan frêle tuinen, hangend en wel onderhouden, zacht gepraat in alle talen, als een fluistering zijn de gesprekken die ook werkelijk louterend zijn, iets toevoegen aan het bestaan, een nieuw elan genereren, een nieuwe kijk op alles, een schitterend vergezicht van hoe de wereld zou kunnen zijn, met een verdeeld genoeg van de talloze rijkdommen, de verwondering dat er meer dan genoeg is voor iedereen, geen adel, geen kasten, geen klassen, maar liefde voor elkaars verschillen, onwezenlijke zingende gevoelsstemmingen vlieden als kleine vogels heen

en weer, maar nooit met een doel, alleen ter afwisseling, kinderen zuigen op elkaars vingers om de ander een plezier te doen, met strijkstokken beladen gaan jongeren een gebouw in om Mozart te ontdekken, hoor, hoor! en daar zitten ouden van dagen op hoge torens van waaruit zij alles goed kunnen overzien, zij hebben zich allang geleden neergelegd bij het ritme van het grote wagenwiel van de planetaire stelsels, zij hebben er vrede mee hoe de wereld draait met meetkundige precisie en de grote doelloosheid is een gegeven dat een ieder van de wezens belichaamt, niets hoeft, alles kan en mag en is, er is nergens sprake van een moeten, zo wordt er her en der gefilosofeerd op hoge toon over wat er altijd al is, maar dat gebeurt met een diepe liefde voor de waarheid, zonder dat iemand een ander probeert academische vliegen af te vangen, er is nergens sprake van haat, want die heeft immers geen functie meer in een wereld waarin alles voorhanden is voor iedereen, de natuur gaat zoals gewoonlijk zijn gang en het ecosysteem werkt ook hier, maar niemand noemt dit nog wreed, want we weten nu dat alles altijd is, was, en zal zijn, dus daarom kan men hier optimaal genieten van elkaars illusoire kannibalistische bestaan, eten of gegeten worden is een vanzelfsprekendheid die functioneert maar die nooit uit de hand loopt, er is sprake van ultiem inzicht in wat nodig is om het niets in stand te houden, alle zijnswijzen hebben recht op een

bestaan of zij nu stoffelijk of onstoffelijk zijn en zo drijft deze wereld als vanzelf door het heelal, als een kostbaar stuk speelgoed van God, de speeltuin waar je nooit uitgespeeld raakt, er is geen einde aan deze gelukzalige dag, slechts nieuwe ervaringen die nog weer meer vervoering teweeg brengen, geen pijn meer, geen armoede, geen uitbuiting, iedereen heeft het belang van de ander voor ogen, want dat ben jezelf en als je in staat bent vanuit de ander te leven, kom je er pas achter wie jezelf bent, ik geef mij over aan deze nieuwe wereld, ik betrek mijn paleis met de vier torens, er bevinden zich talloze vertrekken tussen de twee hoge torens, aan de achterzijde bevindt zich een galerij met bogen, daarachter mijn dagverblijven, een muziekkamer, een bibliotheek, een studeerkamer en een grote woonkamer, met talloze voorwerpen die aan mijn vroegere wereld herinneren, een bonte verzameling culturele bagage die mijn dierbaarste kunstvoorwerpen en andere specifieke verzamelobjecten bevat ter meerdere glorie van mijn verleden, als de mens die ik ooit was op aarde, in de torens voeren witte stenen trappen naar verdiepingen, die verder leeg zijn met slechts enorme bedden, met witlinnen lakens, die een hele ruimte beslaan en kijk mijn geliefden bewegen zich loom en lui, zij lezen dikke boeken over de liefde, want dat is een wetenschap die hier heel hoog aangeslagen wordt en waar men elke dag voor wenst te studeren, op basis van

vrijwilligheid. Waar men op aarde ooit er vanuit ging dat alles betreffende de liefde wel zo'n beetje in kaart was gebracht, is er hier steeds weer verlangen naar verdieping, dorst naar meer, deze bron raakt immers nooit uitgeput en ja, mijn terras is onafzienbaar groot, betegeld met het verblindend witte Carrara marmer en dan de kleinere torens met mijn hangende tuintjes en helemaal op het einde van het terras een enorme springplank, ik sta op het puntje van de plank en diep onder mij is een eindeloze blauwe zee, ik zie dolfijnen springen en ik waag het erop: een sprong in het heelal en het water neemt mij op en ik ben even Neptunus, de God van de zee en daar vind ik een rijk van weer nieuwe mensenkinderen, die zich als vissen met mensenhoofden door het water bewegen en elkaar bepotelen met hun ronde monden, zij strijken langs mijn hoofd om mij te paaien en ik voer zwijgend een gesprek over de schoonheid van deze goddelijke zee en zij voeren mij mee naar hun onderwaterwoningen, waar koraalriffen de boulevards zijn van hun dromen en even later bevind ik mij in een diepe onderaardse grot, zo koel en aangenaam, met overal om mij heen de duizenden kleine vissenkinderen, die zich in een kolk om mij wentelen, ik kan zelfs onder water hun gejuich horen, zo welkom ben ik hier en het water begint zo heftig te wervelen, dat ik mijn etherische lichaam dreig te verliezen, ja ik dreig te vervluchtigen en ik maak een teken en zij laten mij

gaan en in een oogwenk ben ik weer boven en hijs ik mijzelf op aan het trappetje van goud en inmiddels is de avond gevallen en is mijn paleis verlicht met honderden toortsen en overal achter de ramen van de vertrekken bewegen de schaduwen van de liefdesparen, de hitte van de dag wordt vertaald in nachtelijke genoegens en er klinkt een zacht zoemen als van bijen en dan begint het paleis te smelten uit alle hoeken en gaten begint de honing te druipen, het paleis is een groot raat van honing en ik ga op zoek naar mijn koningin, ik de imker zoek mijn vrouw, ik dwaal langs de vertrekken, ga op en af de trappen, totdat ik op het dak kom boven de galerij, ook hier imposante hangende tuinen en een laan van palmen, een zoete avondbries verlicht mijn tred en daar in het midden van de daktuin bevindt zich een reusachtige sfinx, hier vind ik mijn geliefde en de reusachtige afmetingen doen mij rillen van genot, deze reuzin moet ik werkelijk beklimmen en ik laat mij van haar borsten glijden, ik zoek de ruimte van haar sprookjesgrot en wentel mij in haar vlees, overal trilt de liefde rondom, klokken beginnen te bewegen, maar geven het geluid van de kreten van heerlijk genot die mijns ondanks uit mijn diepste binnenste ontsnappen, heel deze omgeving staat mijn wezen ten dienste, ik kom steeds terecht waar ik wil zijn, onontkoombaar voel ik een durend en ontzaggelijk geluk bezit nemen van mijn schaarse vezels, mijn etherische lichaam is een groot zintuig en vangt

alle goddelijke vonken op uit de ruimte, ik ben een elektrisch doorgeladen condensator, een spoel die almaar meer opgewonden wordt en dan begint ook de sfinx, die reusachtige leeuwin met het menselijke gelaat van mijn geliefde, te schudden en te trillen, zal zij haar geheimen prijsgeven en mij meevoeren vanaf het dak van mijn paleis naar daar waar zij vandaan is gekomen, de wereld van de raadselen, het labyrnt van God en onze organische spartelingen en kreten vuren haar aan om tot het uiterste te gaan en dan begin ik mijzelf te verliezen, te stijgen en te stijgen, de lucht wordt ijler en ijler, mijn leeuwin voert mij mee naar een wereld van goden, van engelen, van wezens die slechts geluk kennen in de hemel van het heelal, ik word neergeworpen in een troonzaal, overal blinken de gouden wanden en engelen zingen Gods lof, ik word voorzichtig overeind geholpen en dan schrijd ik langzaam voort naar het einde van de zaal en daar op een troon zit het Opperwezen, een voortdurend veranderend wezen, volstrekt vormeloos, dan weer zie ik een poes met een hondenkop, een dinosaurus met vissenogen, een puppy met een ratelslang in zijn bek die in een mensgrote mier verandert, hè, is dat niet een mens? ja hoor, dag Plato! dan weer een paard, een tafel en een stoel, een prachtige rode appel en een bijzonder verleidelijke vrouw met een zeemeerminnenlichaam, met een stem die muziek is van klanken en gegrom en gejack en gemiauw

en gesnater en gepiep, getureluur en filosofische kreten in alle talen en religieus gezang en Bach door Glenn Gould en een, vooruit, flard house beat en Beatles, kortom God blijkt poëzie en ik loop recht in zijn armen en verlies mij in zijn veelvormigheid, zijn pluraliteit, zijn onvastigheid en onmatigheid en heel even behoef ik zelf niemand te zijn, ben ik alles en iedereen, zo heerlijk om alle bestaansvormen door te gaan, Gods wegen zijn ondoorgrondelijk, dit is zijn Koninkrijk en ik mag het even beërven, alle gedachten, alle ideeën, alle dromen, alle bestaande levensvormen, dat alles is God en zo ben ik even God zelf, ben ik van dezelfde materie als hij, maar dan vindt God het wel welletjes en hij spuugt me uit en daar kegelt hij me al met een reusachtige Hemelvaart door het open dak van de troonzaal de ruimte in en ik draai in een bol om mijn as en kijk mijn ogen uit en val en val en weet niet wat er nu weer van mij zal worden en tegelijk weet ik dat hij mij tot iets voorbestemd heeft en dat ik mag kiezen en onderweg bedenk ik dat ik het nu wel even rustig aan zou willen doen, dan kan ik het beste maar koe worden: alleen grazen op zijn weiden en herkauwen wat ik al weet, gras is gras is gras, en hier heb je de melk, - zo ben ik dan ook wel weer, of zal ik, nog verder terug, kiezen voor een mierenbestaan, ik houd van het collectivistische van hun gemeenschappen, samen er tegenaan en dan maar op sjouw met strootjes en de wrakken van andere

insecten, die door autoongelukken om het leven zijn gekomen, netjes met zijn allen opruimen en opslaan voor de winter, als je goed luistert hoor je ze zingen tijdens dit zware lichamelijke Anwb-werk, ik ben daar dol op of toch maar een stinkdier? zodat alle anderen vanzelf uit mijn buurt blijven, een heel vredelievende manier om te zeggen: aan mijn lijf geen polonaise, of zal ik opnieuw in de huid van een mens kruipen? om mijzelf te stichten en eindelijk een beter mens te worden, ik kan natuurlijk ook beginnen met een Hitler te worden, van voren af aan beginnen kan nooit kwaad of toch maar liever Gandhi die de vrouwen van zijn vrienden in zijn bed nodigde om te bewijzen dat hij zijn lid volkomen meester was, dat is mijn geval nog helemaal niet zo'n gek idee, daar heb ik echt wel een leven lang voor nodig, maar een ding weet ik zeker het is geen levenslang, het is voor even en voor altijd en ik kan zijn wie ik wil, een amoebe is ook goed, een super-simpel bestaan als cel en dan maar eens kijken hoe je jezelf kan vermeerderen, moeilijk hoor, maar wel een uitdaging of zal ik gewoon geen directe vaste vorm meer aannemen, gewoon een gedachte zijn, een idee, een droom of een visioen en dan alleen even op bezoek gaan bij een paar andere geesteswezens, zo'n nomadisch bestaan trekt mij ook, wel steeds weer in een ander tentje slapen, toch altijd een dak boven je hoofd, maar je hoeft zelf niet zo te zwoegen met een of ander

lichaam, ik vind het best moeilijk kiezen, heb ik wel iets te kiezen, ik krijg steeds meer vaart, ik heb een donkerbruin vermoeden dat ik al heel lang op weg ben ergens naar toe?”

76

Januari 1947 “Het is echt zo, ik hang met mijn hoofd naar beneden en iemand houdt me ondersteboven vast aan mijn beide voeten. Er wordt op mijn rug geklopt en ik begin vreselijk te huilen. Ik heb het zo koud. Daarnet bevond ik mij nog in mijn kleine wereld waarin ik ronddraaide: dat was zo vertrouwd. Heel in de verte hoorde ik weleens wat geluiden, zoals die keer dat ze Mozarts Bastien en Bastienne draaiden, dat is een kinderopera. Maar nu maken zij echt harde geluiden om mij heen, wat willen zij van mij? Ik ben ook een keer behoorlijk dronken geweest, maar daar kon ik verder niets aan doen. Leuk was anders. Soms werd er ook gebonsd, maar ik hield mij altijd muisstil. Ze hebben het ook gepresteerd om me te filmen, toen heb ik – om ze te pesten – mijn duim in mijn mond gestoken, maar dat vonden ze juist wel heel bijzonder geloof ik. Maar nu heb ik het zo koud en een wit gevaarte neemt mij mee en begint me te wassen, helemaal, van onder tot boven. Het water is tenminste lauw. Zij, die Witte, stoot steeds allerlei rare klanken boven mij uit, ik zie haar kunsttanden blikkeren in die mond, word

ik uitgelachen? Nu moet ik in een ijzeren bak van die Witte, en zij schuift met een ijzeren gewicht heen en weer, rakelings langs mijn hoofd. Ik wil hier weg, maar zij drukt mij met haar linkerhand terug die bak in. Ze pakt een pen en met haar rechterhand schrijft zij iets op, ben ik dat, die paar cijfers? Ik blijf maar roepen en ineens word ik opgetild, in een echt warme doek gewikkeld en hop daar reis ik weer door de lucht en even later land ik veilig op het bed van mijn moeder. Ze ruikt zo heerlijk en ze aait mij heel teder over mijn schedel, dat vind ik wel fijn. Ik word daar rustig van: ik krijg slaap, maar mijn moeder blijft me maar porren en prikken en strelen en vastpakken. Ik vind het nu wel genoeg zo, mam. Laat mij slapen! Ik slaap nu. Dan hoef ik tenminste niet zo na te denken over alles. Daar heb ik nog mijn hele leven de tijd voor, 24 u per dag. Als je tot het grote in staat bent, dan doe je het ook, ik zie wel wat er van me terecht komt...”

DEEL II

77

Verpleegkundige Zamira staat met haar rug naar Dodeman toegekeerd op de monitor met zijn ECG te turen, als hij zijn ogen openslaat. Zij heeft zojuist alle te doen gebruikelijke controles uitgevoerd, deze patiënt is door de behandelend cardioloog tijdens diens ronde vanochtend hersendood verklaard en is dus daarmee feitelijk opgegeven, meestal wordt er nog een termijn van 24 uur in acht genomen voordat de behandeling op de Intensive Care daadwerkelijk stopgezet wordt. De patiënt wordt als het ware nog een tijdje kunstmatig in leven gehouden. Er is dan ruim gelegenheid om de directbetrokkenen in te lichten en het eigenlijke sterven van de patiënt, meestal in bijzijn van zijn naaste familieleden, voor te bereiden. Het protocol is overigens niet geheel eenduidig in dit soort situaties. Een enkele keer moet er gesoebat worden en wil de familie er absoluut niet aan dat behandeling van de patiënt stopgezet wordt en de stekker eruit gaat, soms probeert de familie tijd te trekken om nog zo lang mogelijk bij hun weliswaar vegeterende maar o zo dierbare familielid te kunnen vertoeven, of er moet gewacht worden op een verre neef die nog vanuit de USA moet arriveren. In dit geval is de familie gealarmeerd en ongetwijfeld onderweg. De verpleegkundige draait zich

juist om met het idee gehaast de kamer te verlaten, op weg naar een volgende hulpbehoevende patiënt, wanneer ineens haar oog valt op de open ogen en stBarende blik van Daan Dodeman. Zij is blij verrast en komt, professioneel, meteen in actie. Zij buigt zich over hem heen en schijnt met een fel lampje in een van zijn ogen. Daan knippert heel even, een teken dat er in elk geval weer een lichtreflex aanwezig is. “Mijnheer Dodeman kunt u mij horen? Mijn naam is Zamira. Ik ben de verpleegkundige van de Intensive Care. U was al opgegeven. Heel bijzonder dat u toch weer bij kennis bent. Als u mij kunt verstaan knijpt u dan eens in mijn hand? Lukt dat? Mijnheer Dodeman? Hoort u mij? Probeert u mij maar een teken te geven. Knijp maar, probeer het maar.” Daan Dodeman staart de vrouw aan, zij is mooi en heeft koolzwarte ogen, er is iets dierlijks in haar blik. Het lijkt hem het beste deze sterke dame met haar ietwat mongoloïde uitstraling te gehoorzamen. Zij legt nu heel liefdevol een hand op zijn dodelijk vermoeide voorhoofd. “Mijnheer Dodeman, het is van groot belang dat u mij een teken geeft, dan hebben wij de zekerheid dat u werkelijk bij kennis bent. Knijpen! Probeert u het, alstublieft!” Zij brengt haar gezicht vlakbij het zijne, en wacht gespannen af, richt zich dan na een tijdje omhoog en wil al teleurgesteld weglopen, als Daan Dodeman, met een uiterste inspanning van al zijn krachten, alsnog heel zacht in haar hand knijpt. Ook probeert hij

haar naam te prevelen. “Dat is fantastisch, spant u zich verder nog maar niet te veel in, ik zal onmiddellijk de dokter informeren en hem op de hoogte brengen van dit heuglijke nieuws. Ik kom straks weer terug.” Dodeman probeert haar zo lang mogelijk met zijn blik te volgen, maar de inspanning is nog te groot. Met open ogen staart hij nu naar het plafond, en glimlacht. Ongelofelijk. Een wonder. Hij heeft dit alles dus overleefd. Er stijgt een diepe blijdschap in hem op nu hij zich realiseert dat hij nog steeds niet gestorven is. Hij ademt een keer heel diep in, en zucht, hij voelt hoe de zuurstof zijn lichaam als een veenbrand binnendringt, tot in zijn kleinste poriën, en hem nieuwe kracht geeft. Hij verkent zijn lichaam tot in de kleinste hoeken en gaten, probeert hier en daar heel voorzichtig te bewegen, spieren aan te spannen en deze weer los te laten, ontdekt zichzelf en vooral zijn fysieke status quo voor het eerst, alsof hij zojuist opnieuw geboren is. Het ongelofelijk rijke gevoel dat hij, de Bijna-Dode, blijkbaar toch weer kans maakt om door te leven, vervult hem van top tot teen met een diepe trots, hij zou willen schreeuwen van geluk, alle ellende die hij doorstaan heeft valt van hem af in een ijzingwekkend snel tempo. De hersenspinsels die hem zo teisterden, zijn net staaldraden, die één voor één worden doorgeknipt. Er is niets meer om bang voor te zijn. Hij leeft. Maar hij is ook dood geweest.

“Ik werd vanochtend vroeg door de cardioloog gebeld, met de mededeling dat mijn Daan, mijn Dodeman, al een paar uur hersendood is en dat hij binnen maximaal 24 uur zal sterven. Ik zit hier nu al uren op de gang te wachten om hem te mogen zien, maar ik mag nog steeds niet bij hem. Onze jongens komen vanmiddag afscheid van hem nemen. Ik kan het nog steeds niet echt geloven dat hij straks dood gaat. Mijn Dodeman leefde weliswaar al jaren dagelijks met de dood, maar daarom was hij juist altijd zo springlevend. Zijn filosofie van de dood was een levensfilosofie. Het besef van de dood maakte alles wat hij deed relatief, zijn tijd was uiterst kostbaar, elke minuut telde. Het leven was voor hem een godsgeschenk, hij heeft eruit gehaald wat erin zat, hij genoot van elk moment van zijn turbulente bestaan, hij heeft negen levens tegelijk geleid, eigenlijk keek ik altijd tegen hem op als iemand die eenvoudigweg onsterfelijk is. Daan Dodeman, jij kunt helemaal niet doodgaan. Jij durfde dagelijks de dood in zijn grote muil te schijten, jij had al vele malen allang dood moeten zijn, maar nee, jij speelde met de dood, jij daagde hem uit, scheerde rakelings langs hem heen, tartte hem en zei dat jij zelf de Koning van de Onderwereld was, je lachte, - alsof het een eeuwigdurend kinderspelletje was -, om de vele vuile trucjes die de dood er nu eenmaal op na

houdt. Jij bent zo sterk als een beer en tegelijkertijd zo zwak als een eendagsvliegje, met dat gammele hart van jou. Oh Dodemannetje, laat mij niet huilen, je bent altijd alles voor mij geweest, ik kan niet zonder jou verder leven. Verdriet zet zijn stekels op, graaft zich elke minuut dieper in, als wormen in een grafheuvel. Mijn gevoelens heb ik niet langer in de hand, we hebben zo vaak gevochten en liefgehad, wat moet ik zonder jou beginnen? Slechts bij jou kan ik mijzelf zijn, met al mijn nukken, mijn eigenaardigheden, mijn afwijkingen, mijn aangepaste gedragingen, mijn angsten voor ruzies, mijn kleinzerigheid, mijn onvoorwaardelijke liefde voor jou, mijn lief, voor wie ik leef. Blijf, ik smeeek het je. O mijn god, groot verdriet slaat door mij heen, als een golf op de harde rotsen slaat het stuk in mij, het wijwater van mijn emoties vliegt schuimend alle kanten op, ik ben nergens meer. Laat mij met jou sterven, toe.”

79

1973. Daan Dodeman geeft een masterclass acteren. Hij draagt een tekst voor, het publiek op de tribune, onder wie Isis, luistert ademloos toe. Een groepje jonge acteurs hangt aan zijn lippen.

(fragment uit de Hamlet in de vertaling van dr.Burgersdijk):

Laërtes:

...O drievoudig wee..

*Vall' tienwerf driemaal op 't gevloekte hoofd,
Welks gruweldaad het heerlijk licht de rede U heeft
geblust!*

*- Neen, talmt nog met bestelpen,
tot ik nog eens haar in mijn armen sluit.*

(hij springt wenend in het graf)

Dodeman wijst hierna één van de jonge acteurs aan. “Heeft deze aankomend acteur deze heftig emotionele tekst uit het hoofd geleerd?” De bedeesde jongen knikt bevestigend. “Nu goed. Je wordt later ongetwijfeld een veelbelovend acteur en je speelt de rol van Laërtes, die diep bedroefd is over de dood van zijn zuster Ophelia. Om nu een werkelijke emotie niet alleen op te roepen maar ook te kunnen tonen, ga je als acteur in zo'n geval je “emotional memory” raadplegen, met dank aan de Russische regisseur Stanislavski. Eerst wordt met één woord de emotie benoemd die het sterkst naar boven komt in de tekst, in dit geval is dat..?” De jonge acteur denkt even na: ” ..eh.. verdriet?” “Prima, dat noemen wij vanaf nu het “werkwoord”, het woord waarmee we aan het werk gaan.” Verdriet” is dus in deze scène jouw werkwoord. Vervolgens ga jij nu op zoek in je eigen persoonlijke verleden naar iets dat je

ongelofelijk veel verdriet heeft gedaan. Het moet een gebeurtenis zijn die verwerkt is, dus minimaal vijf jaar geleden. Vaak betreft het een gebeurtenis uit de kindertijd. Neem tijd, ik heb geen haast. Concentreer je zo goed mogelijk.” De jonge acteur probeert in lichte paniek iets te bedenken, maar komt niet zo snel op iets. Dodeman verzoekt om stilte en concentratie. Ook Isis zit, als in trance, doodstil te luisteren. “Concentreer je op je binnenwereld door de ogen te sluiten en neem rustig de tijd om weg te zinken in je herinnering, net zolang totdat je op iets stuit dat geschikt is om te gebruiken, omdat je herinnering eraan nog uiterst levend is.” Er gaat al snel een rilling door de nerveuze jongen heen, Dodeman legt een hand op zijn schouder, om hem op zijn gemak te stellen. De acteur mompelt, met dichte ogen, iets over zijn hond die werd overreden toen hij vijf jaar oud was. Er wordt door het publiek gegniffeld, maar Dodeman pakt deze herinnering op. “Prima. We nemen als voorbeeld je hond die onder een auto rende toen je vijf jaar oud was, een verschrikkelijke gebeurtenis, die jij je nog steeds haarscherp herinnert?” De acteur knikt. “Het is echter niet voldoende uitsluitend de gebeurtenis terug te denken, we gaan proberen hem helemaal opnieuw te ervaren. Dit doen we door vragenderwijs te proberen de beelden die bij deze gebeurtenis horen opnieuw scherp te krijgen.” De jongen knikt opnieuw, blozend. “Vragen stel ik in de

tegenwoordige tijd, en je hoeft niet hardop te antwoorden: Welk tijdstip van de dag speelt het zich af?...Hoe is het weer?...Hoe ziet het hondje eruit? Probeer dit alles zo specifiek mogelijk voor de geest halen...Bedenk hoe de omgeving eruit ziet..en de auto..Hoe voelt de vacht van je hondje?..Zijn er andere mensen bij?..Welke kleren heb je zelf aan?..En de eventuele anderen?..Kun je je nog geuren herinneren?.. Welke geluiden zijn er te horen? Goed zo, houd die concentratie vast.”

Dodeman laat een lange stilte vallen. “Ik heb zo langzamerhand wel het idee dat je de herinnering sterk genoeg hebt opgeroepen, ik vraag je nu om de gebeurtenis heel precies te beschrijven, aan de hand van de beelden die je nu voor je ziet.” De jongen doet wat hem gevraagd wordt. Op het moment dat hij op het hoogtepunt van zijn verhaal komt en ineens een vraag over zijn gevoelens krijgt, barst hij in een heftig snikken uit: de gebeurtenis zit weliswaar diep verstopt in zijn geheugen, maar de emotionele herinnering is nog buitengewoon sterk aanwezig. Dodeman vraagt hem juist op dat moeilijke, sterk beladen moment de ogen weer te openen, en een keer de tekst van Laërtes te declameren. De opdracht is nu steeds aan de gebeurtenis met de hond te blijven denken, terwijl de tekst bij het graf van Ophelia gezegd wordt. Wanneer de concentratie verslapt wacht de acteur op verzoek van Dodeman, totdat hij de beelden van de overreden hond weer echt voor zich ziet.

Dodeman licht het publiek toe: “Zo wordt de monoloog uiterst dramatisch “gespeeld”, met een enorme emotionele lading die absoluut echt is op dat moment. U, als publiek, heeft normaliter geen idee hoe het in de keuken van de acteur toegaat en u bent, als het goed is, dan ook volkomen aangeslagen door de echtheid van dit emotionele moment. Als ik het u zou uitleggen hoe dat in zijn werk gaat, zou u zich zwaar genomen voelen. U heeft niet zozeer boodschap aan de tekst of de situatie van Laërtes, maar aan de emotionele onderstroom. En deze is van dezelfde emotionele substantie als het verdriet om de dode hond. En u als publiek krijgt zo ook weer uw eigen associaties met verdriet. En daar gaat het natuurlijk uiteindelijk om. Het zegt iets over de immanentie van emoties: verdriet is verdriet is verdriet... Tot zover. Ik dank u allen.”

80

Isis staat op, en rekt zich uit, de borende blik van Dodeman valt even op haar prachtige lichaam. Zij loopt naar voren. Zij moet hem spreken, deze tovenaer van tussenwerkelijkheid.

81

Dokter Mortelmans, zojuist door verpleegkundige Zamira opgepiept, komt door de gang aangesneld,

met zijn fladderende doktersjas is hij net een grote trekvogel zoals hij de Intensive Care afdeling betreedt en naast zuster Zamira neerstrijkt op een stoel in de personeelsruimte. Hij krijgt een pik-zwarte koffie door haar aangereikt, met een plakje cake. Zoals gewoonlijk is het vanochtend weer een drukte van jewelste geweest, hij heeft een heel stel patiënten gedotterd en hij was nu net zo'n beetje klaar met een standaard bypass operatie. Hij overlegt even kort met Zamira in verband met de laatste ontwikkelingen rondom de heer Dodeman, knikt vervolgens, neemt nog snel een slok en spoedt zich dan naar zijn patiënt. Als hij het bed nadert neemt hij waar hoe Dodeman met gesloten ogen heel diep in- en uit ademt. Hij controleert een aantal lichaamsfuncties aan de hand van de gegevens op de monitoren en constateert ineens een heel behoorlijke hersenactiviteit. Hij staat er versteld van hoe Dodemans' fysiek blijkbaar reeds een flink aantal van zijn homeostatische functies heeft teruggepakt. De man was immers bijna dood en vanochtend reeds door hem opgegeven, en nu blijkt er toch ineens alsnog een overduidelijke levensvatbare hersenfunctie aanwezig, je kunt in zo'n exceptioneel geval toch wel van een klein wonder spreken, Mortelmans staat er eerlijk gezegd, die paar keer dat het zich voordeed tijdens zijn loopbaan ook steeds weer versteld van. Bij een hersendode zijn alle vitale functies zoals het bewustzijn en de ademhaling uitgeschakeld.

Het lichaam reageert op geen enkele pijnprikkel, de ogen reageren niet meer op licht, en het EEG, de registratie van de elektrische hersenactiviteit, vertoont geen enkele activiteit meer. Herstel is in principe niet mogelijk, en zonder kunstmatige ademhaling/voeding en medicijnen is verder leven onmogelijk. Wel is er meestal nog spontane activiteit van het hart en zijn er nog ruggenmergreflexen aanwezig. In de regel wordt iemand na een 24 uur durende hersendood wettelijk doodverklaard. Een dergelijke revival is dus echt hoogst ongewoon, straks maar eens kijken of er al op enigerlei wijze contact te maken valt met de patiënt die hoogstwaarschijnlijk fysiek volledig uitgeput is na de dagenlange doodsstrijd die hij heeft doorgemaakt, een en ander onder de bezielende leiding van hem, Mortelmans, als best wel fameuze cardioloog, die de afgelopen tijd, ondanks de zeer gecompliceerde medische situatie, dagenlang achtereen alles op alles gezet heeft om het leven van deze man te redden. Dodeman werd binnen gebracht met een kapotte hartklep en Mortelmans heeft na de uren lange hersteloperatie met lede ogen moeten toezien hoe deze patiënt meer en meer afgleed, de duisternis tegemoet. Een nieuwe levensreddende ingreep was noodzakelijk. Hij heeft voorafgaand aan de tweede operatie intensieve gesprekken met Dodeman gevoerd, om hem op het ergste voor te bereiden. Na deze laatste operatie kwam deze

patiënt inderdaad niet meer bij, het coma heeft dagenlang geduurd, totdat vanochtend ook de hersenfunctie en daarmee de eigen ademhaling uitviel. Het was duidelijk: deze patiënt zou binnenkort komen te overlijden, en wel op het moment dat hij, als zijn behandelaar, samen met het team, daartoe volgens het Protocol zou besluiten. Het zat hem helemaal niet lekker dat hij deze patiënt werkendeweg was kwijtgeraakt. Hij was zelfs zeer gesteld geraakt op deze Dodeman, die een echte levenskunstenaar bleek te zijn, die niet alleen gedurende zijn leven maar ook tijdens de afgelopen ziekteperiode duidelijk blij gaf vanuit een heel eigen levensbeschouwing te opereren, net als hijzelf overigens. De meeste mensen die hier op de afdeling soms moesten vechten voor hun leven waren doodsbang, raakten in totale paniek in het aangezicht van de dood, gingen hevig hyperventileren, en zochten dan in doodsnood psychologische steun bij hun dokter, support die hij hen maar al te vaak niet kon geven. De dood was immers ook zijn grote tegenstander, hij wist hooguit iets over het stervensproces zelf, maar niets over wat er daarna kwam. En juist dat wilden die patiënten soms letterlijk uit hem trekken, zij probeerden hem een geheim te ontfutselen dat hij helemaal niet bezat. Desalniettemin, de grote vraag naar het waarheen, en wat er met je gebeurt als je dood bent, dat alles was wellicht zelfs de eigenlijke motor voor al zijn activiteiten hier op de

afdeling. Daarom was hij hoogst geïnteresseerd in de bijna-dood ervaringen van iemand als Dode-
man, die niet alleen een eigzinnige, authentieke
indruk op hem had gemaakt, maar ook filosofisch
blijk had gegeven van een bezeten soort
belangstelling en kennis met betrekking tot de
dood en het hiernamaals. Mortelmans wil daar
maar wat graag meer over weten. Hij voelt zich al
langer op een vreemde wijze zonder meer
aangesproken door deze patiënt. Hij buigt zich
diep over het bed en pakt de hand van Daan
Dodeman stevig vast. “Mijnheer Dodeman,
Mortelmans hier, uw behandelend arts, verstaat u
mij, hallo, hallo!?” Dodeman staart gebiologeerd
naar de zilverwitte haardos van de dokter en knikt
heel lichtjes. “Ik ben bijzonder verheugd over deze
ontwikkeling, dat kan ik u wel vertellen. Wij hadden
u eerlijk gezegd vanochtend reeds opgegeven,
maar ineens herstelt uw hersenfunctie nu weer.
Echt, zoiets blijft wonderbaarlijk, ook voor ons, het
heeft iets raadselachtigs, vindt u ook niet?
Proficiat, ik denk dat u nu grote kans maakt dat we
u er doorheen slepen. Vergunt u mij even een paar
kleine tests te doen? Graag! Kunt u eens met uw
ogen meebewegen als ik deze pen zo vlakbij voor
uw gezicht heen en weer beweeg? Mooi zo! Als ik
een beetje over uw hand kriebel, voelt u daar dan
al iets van? Goed hoor! Nu, telt u eens tot tien.
Prima! En zeg mij nu eens na: Ik ben Daan
Dodeman, en ik leef nog. Ja, ga uw gang

maar.....en.. ik.. leef.. nog. Ongelofelijk! Ik ben werkelijk diep onder de indruk. Ik ga zo uw echtgenote verwittigen, die zit hier op de gang te wachten, die zal reuzeblij zijn met dit nieuws. Intussen wil ik u even iets voorleggen. Ik doe al jarenlang onderzoek naar bijna dood ervaringen, door middel van interviews proberen wij de ervaringen van zo'n heuse revival van ten dode opgeschreven patiënten zo goed mogelijk vast te leggen. De ervaring heeft ons geleerd dat een dergelijk interview het beste vrucht afwerpt wanneer het zo snel mogelijk nadat de patiënt uit zijn coma ontwaakt is, wordt afgenomen, dat zou in uw geval betekenen dat mijn assistent, de heer Willemsen, u vanmiddag reeds een paar vragen gaat stellen. Heeft u hier enig bezwaar tegen? Nee? Mooi. Dan laat ik u nu voorlopig even alleen, mocht u hulp nodig hebben belt u dan met deze rode knop de verpleegkundige, Zamira, die komt dan meteen kijken wat er aan de hand is, ik zal uw echtgenote inlichten en tevens verzoeken het bezoek kort te houden, dan kunt u eerst verder op krachten komen. Aan het eind van de middag zal mijnheer Willemsen dan een begin maken met het interview. Nog vragen? Nee? Dan wens ik u nog een fijne dag verder, en dat nog wel in uw nieuwe leven, u straalt werkelijk als herboren! Sterkte ermee! Goedendag!" Met gezwinde spoed haast dokter Mortelmans zich de gang op, om allereerst Isis bij te praten, om daarna zo snel mogelijk op

zoek te gaan naar zijn trouwe assistent Willemsen.

82

“Daan? Daantje, Daantje, Daantje, o mijn God, je leeft nog. Het is dus echt waar. Mortelmans heeft mij net alles verteld. Ik ben zo blij. Zo blij. Mijn lieve beer, kom hier, laat me je kussen. Sorry, doet dat zeer? Dodeman, je bent gewoon niet stuk te krijgen! Kijk hem nou lachen. Heb je nog veel pijn? Nee? Je ziet er zo vrolijk uit, alsof je een nieuw leven begonnen bent. Ik heb uren op de gang gezeten, radeloos was ik, het verdriet scheurde mij helemaal aan stukken. Ik heb geen traan gelaten, maar vanbinnen voelde ik mij helemaal opbranden, zo'n pijn deed het allemaal. Ik kan toch niet zonder jou? Je zoons komen vanavond laat langs, ik heb het goede nieuws al doorgebeld. Beloof me dat je nooit meer dood zal gaan, toe, zeg het.

Gisterenavond kon ik niet in slaap komen en toen voelde ik ineens dat je naast mij lag, je streelde mijn rug en mijn nek, en je stak je hand tussen mijn dijen zoals je dat altijd doet, en toen masseerde je de huid van mijn hoofd. Je bleef maar aan mijn schedel frunniken, dat vond ik fijn. Ik voelde mij zo opgelucht dat je weer naast en op me lag en toen ben ik in slaap gevallen en heb ik gedroomd over mijn verjaardag, een heel vreemde droom met allemaal Mongoolse mensen die op bezoek kwamen met bloembollen als cadeau. Nee, jij

kwam er gek genoeg niet in voor, maar wel een Mongools meisje en ik geloof dat ik zelfs een beetje ben klaargekomen, het was best fijn. Ach ja, het is ook zo'n gekke hysterische tijd geweest. Maar altijd voelde ik dat jij bij me was, in gedachten dan. Ben ik echt je liefje, Daan? Zeg het mij nog eens? Ben ik jouw alles? Man, wat heb je lang liggen creperen, je lag maar te raaskallen, dagenlang, ik kon er vaak geen touw aan vast knopen. Dat wil je niet weten! De ene scheldkannonnade na de andere, het ging maar door. Goed dan, als jij dat wilt. Het ging over die bankdirecteuren die ons destijds zo geflest hebben, die ging je vermoorden, in stukken hakken en invriezen, en over die maffiose diamantairs die jou met dat zwarte geld toen zo vreselijk genaaid hebben, die zou je wel eens eventjes levend villen en aan vleeshaken ophangen, over de Mannetjesmakers, die jouw format, dat van Keek op de Week, toen onder je kont vandaan gejat hebben destijds, weet je dat nog? Daar wou je de schorpioenen op los laten. En Mortelmans' boek over bijna dood ervaringen, je noemde expliciet de beste man een jatmoos, een zeloot en een oplichter en je ging hem uit naam van de ware wetenschap ook al vermoorden en daarna wou je hem als engel optuigen, badend in zijn eigen bloed. Het ging maar door, baby's met kans op wiegendood in het AMC die je tegen de muur dood wilde gaan gooien, en het mooist van alles vond ik nog dat je

mij ook wou vermoorden. Dat zou je soms wel willen zeker? Maar ik leef nog en jij lag mooi dood te gaan. Liefje, kom, laat me je lul eens strelen, ik moet je daar voelen, anders durf ik niet te geloven dat je weer leeft.”

83

1975. Daan en Isis hebben een familiebezoekje gebracht aan de 98-jarige Oudtante Mien. Het is verre familie van Isis, en zij hebben de hele zondagmiddag ervoor uitgetrokken. Deze mevrouw dwong bij het verliefde paar het nodige respect af, want zij was samen met Aletta Jacobs een van de eerste vrouwen die arts en jurist ging studeren aan een universiteit. Ook had zij zich destijds tot in den treure voor het vrouwenkiesrecht beijverd. Daan vroeg de stokoude dame de oren van het hoofd, hij was altijd geïnteresseerd in hoogst bejaarde mensen, omdat zij immers zoveel mee gemaakt hadden, in het geval van Mien bestreek het zelfs een periode van bijna een eeuw..dit alles vond plaats, terwijl Isis hem, voornamelijk stiekem, onder de eettafel hevig aan het opvrijen was. Zij had geen onderbroek aan gedaan vanochtend, voor Daan het teken dat zij bloedgeil was. Isis was overigens hoogzwanger, en al iets over tijd, de baby, hun eerste, was al voor een week eerder uitgerekend. Isis was gelukkig, en zij wilde haar geluk dolgraag delen met Daan. Nadat zij afscheid

van Mien hadden genomen en uitgebreid in een naburig restaurantje fondue hadden gegeten en veel goedkope witte wijn hadden gedronken, moest het er wel van komen. Zij liepen terug door het Wilhelminapark, dit alles speelde in Utrecht, het was al aardedonker, en ineens trok Isis Daan mee de bosjes in. Zij kustte hem wild op zijn mond, haalde zijn geslachtsdeel uit zijn broek, pijpte hem een tijdje, duwde hem toen achterover op de grond, ging schrijlings op hem zitten en stopte toen hoogst opgewonden zijn pik in haar gezwollen kut, die al overstroomde van de liefdessappen. Heel voorzichtig begon Daan te bewegen in haar, de enorme zwangere buik tussen hen ingeklemd. Nooit eerder was zij zo nat geweest, en zo vol overgave. Het wrijven en glijden maakte dat zij niet meer wisten wie van de drie nu wie was. Toen hij klaar kwam bleef het orgasme maar komen en Isis wist ook niet meer van ophouden, het bleef maar golven en spuiten tussen hen, in een drijfmatte vermenging van zaad en vochtig slijm dat glibberig zijn weg zocht naar de rulle aarde onder hen. Later die avond brak het vruchtwater en begonnen de eerste weeën. De oudste zoon was niet alleen verwekt, maar ook opgewekt, zei Daan later.

84

Willemsen is voorzichtig de IC binnengeslopen, Daan Dodeman is in diepe middagrust. Zo'n

vredige slaap doet het genezingsproces meer versnellen dan wat dan ook, en Willemsen besluit te wachten met het interview totdat Dodeman uit zichzelf wakker wordt. Hij heeft de vaak opgewonden koortsverhalen van Dodeman de afgelopen dagen vanaf een afstandje gevolgd en zich al een paar maal hogelijk verbaasd over de heimelijke uitstekende verstandhouding tussen zijn baas, Mortelmans, en deze patiënt. Het lijkt wel of Dodeman zeer intieme dingen van Mortelmans weet. Hij hoorde ze soms wel een half uur lang opgewonden fluisteren met elkaar tussen de operaties door. Mortelmans is op een bepaalde verborgen manier absoluut bezeten van het post mortem gebeuren, dat wil zeggen, wat gebeurt er nu eigenlijk allemaal precies met je als je dood gaat, en hij denkt met Dodeman beet te hebben. Dodeman heeft dagenlang onafgebroken liggen ijlen en raaskallen, volgens Mortelmans met een zeer serieuze theologische ondertoon. Willemsen echter heeft zo zijn gerede twijfels. Hoe dan ook, Mortelmans wil graag dat hij deze man nog eens flink ondervraagt over zijn bijna dood ervaringen. Willemsen staart naar het asgrauwe gezicht van Dodeman. Hij is een beetje bang voor dit soort hippiefiguren. Zij hebben zoveel meegemaakt in hun leven, hij eigenlijk nog niets, althans, nog niets bijzonders. Behalve vannacht, hij heeft een akelige nachtmerrie gehad, eigenlijk is hij nog een beetje van slag, het was zo'n angstige, nare droom.

Attentie: Dodeman knippert heel even met zijn ogen, en opent zijn mond om iets te zeggen. Willemsen buigt zich voorover om het te kunnen horen. Hij meent iets als het woord “brand” te horen. Dan slaat Dodeman zijn ogen open. Hij kijkt Willemsen langdurig aan: “Brand”, fluistert hij, “u staat in brand.” Willemsens glimlach verstijft. Vannacht heeft hij immers die enge droom gehad waarbij hij in lichterlaaie stond! Hoe kan Dodeman daar iets van weten? Dan vermant hij zich. Onzin. Hij pakt de hand van Dodeman en stelt hem gerust. “Heeft u goed geslapen, mijnheer Dodeman? U ziet er al een stuk beter uit dan vanochtend. U heeft er geen bezwaar tegen dat ik u een paar vragen stel over uw bijna-dood ervaringen?” Ineens begint Dodeman uit zichzelf te praten. “Ik heb u helemaal niets te vertellen. Alles wat u mij tijdens de dagen hiervoor hebt horen zeggen is de normaalste zaak van de wereld voor mij. Ik heb altijd visioenen gehad. En ik heb telepathische vermogens. U bent de adjudant van Mortelmans, is het niet? Klopt het dat u van barbecuen houdt?” Willemsen knikt, op zijn hoede. “Niet alleen met de burens, maar ook op de camping? En dan samen een beetje kankeren op die smerige toiletten? ” Willemsen staart hem met grote ogen aan. Hoe kan deze man dat allemaal weten? Hij besluit de proef op de som te nemen en hem een strikvraag te stellen. “Weet u toevallig ook wat mijn grootste hobby is?” Dodeman begint te grijnzen:

“Computers.” Willemsen knikt bedremmeld. “Heeft u niet recentelijk een programma met de codenaam X/DN-plus/future aangeklikt? En is de computer toen niet totaal op tilt geslagen en gaan roken?” Willemsen begint nu over zijn hele lichaam te trillen. Dit klopt helemaal. Zijn computer is een paar dagen geleden in de fik gevlogen door een vreemd soort programma dat kortsluiting gaf. Hij is totaal in paniek, maar vermant zich, hij heeft tijd nodig om hierover na te denken. “Wanneer u zover bent, heer Dodeman, stel ik voor dat we toch aan het interview beginnen.” Dodeman kijkt hem strak aan. “Ik ben er helemaal klaar voor. Ik hoop u ook.”

85

Mijn introverte Dodeman is de meest verlegen man die er bestaat. Hij zegt eigenlijk nooit wat. Zijn binnenwereld is zo rijk en gelaagd, zo kostbaar zijn visioenen, zo uniek zijn filosofie. Zo intiem zijn liefde, zo beangstigend zijn achtervolgingswanen. Alleen als hij op mij ligt ontspant hij zich, als hij mij maar kan strelen en bepotelen, wordt hij het dier dat hij ook is. Dan valt hij even samen met zichzelf, met het bange jongetje dat hij ook is en dat in de grotemensenwereld zijn weg is kwijtgeraakt. Hij kan het spel van de volwassenen niet meespelen. Hij is een medium, een doorgeefluik, hij is een ontvanger van kosmische boodschappen, hij is een visionair en een pilaarheilige.

Ach Daantje, nu je herboren bent houd ik nog veel meer van je, ik ga straks weer naar jou toe in het ziekenhuis, om je te troosten, om je stevig vast te houden, om je nooit meer los te laten. En ik wil jou je curriculum vitae voorlezen. Ik zat te zoeken in de doos met foto's van vroeger, toen kwam ik het tegen.

86

1979. Daan Dodeman solliciteert als wetenschapsfilosoof naar een baan als wetenschappelijk medewerker aan de Universiteit van Amsterdam met als projectvoorstel: "Such is Death".

IK KAN (curriculum vitae Daan Dodeman)

ik kan bouwen ik kan bouwen met hout ik kan bouwen met leem ik kan bouwen met stenen ik kan metselen ik kan schilderen ik kan timmeren ik kan waterleiding aanleggen ik kan elektriciteit aanleggen ik kan riolering aanleggen ik kan centrale verwarming aanleggen ik kan verkopen ik kan curiosa verkopen ik kan antiek verkopen ik kan boten verkopen ik kan huizen verkopen ik kan kastelen verkopen ik kan beleggen 240 ik kan acteren ik kan acteren in het theater ik kan acteren voor de camera ik kan lesgeven in acteren ik kan regisseren ik kan schrijven ik kan dichten ik kan muziek maken ik kan zingen ik kan schilderen ik

*kan beeldhouwen ik kan filmen ik kan liefhebben ik
kan opvoeden ik kan denken ik kan voelen ik kan
dromen ik kan filosoferen ik red mij wel*

(hieronder uw eigen lijstje invullen, aub)

.....

Amsterdam, 6 maart 1979,

*Geachte Sollicitatie Commissie, Na de "ik kan"-
opsomming zal het u al wel duidelijk zijn: ik ben in
de verkeerde tijd geboren. In de Renaissance zou
mijn lijstje totaal geen opzien hebben gebaard,
integendeel, de lijst van bijvoorbeeld Leonardo da
Vinci zou nog heel wat langer zijn. Wanneer ik u
de moderne wetenschapper moet schetsen en dan
een grote zaal vol aangeklede mensapen in
dezelfde pakken voor mij zie, die allemaal dezelfde
zaktelefoontjes nieuwste model in hun gestan-
daardiseerde colberts hebben zitten, en allemaal in
dezelfde kapitalistische leugens over het bedrijven
van ware wetenschap geloven en allemaal thuis
een "leuke" relatie hebben, zo leuk dat zij daar-
naast zich nog twee keer per week laten afzuigen
door een nog leuker blond ding, (dat is alleen maar
voor de "seks", alsof dat een volkomen geabstra-
heerd mechanisch gebeuren is, zoals eten of
drinken), dan zie ik kortom, een meute van totaal
gerobotiseerde want uitsluitend materialistisch*

geïnteresseerde eenkennigen voor me, en dan voel ik, Daan Dodeman, mij ineens geroepen deze wetenschappelijke woestijn in te gaan: hallo, hallo, is daar nog iemand? Iemand die het belangrijk vindt om onafhankelijk te zijn van wie of van wat dan ook, dus niet afhankelijk is van een bedrijf, baas, niet van een chef, niet van een promotie, niet van een relatie, niet van de kinderen uit een relatie, niet van een bepaalde krant, niet van een bepaald boek, niet van televisie, niet van een bepaalde film, niet van een land, niet van een continent, niet van God, niet van Allah, niet van welke verdomde omstandigheid dan ook? Iemand die doet waar ie zin in heeft? Iemand die niet alleen maar dom herkauwt waarin de westerse media ons maar blijven hersenspoelen: het marktdenken? Is het bijvoorbeeld genoegzaam bekend dat de Koran het heffen van rente verbiedt? Dat dit woeker genoemd wordt? Is dat een gedachte die op een hoog plan staat? Met Daan Dodeman haalt u iemand in huis die soms de plank helemaal mis durft te slaan, omdat hij een filosoof van de domheid is, dat is immers de enige keer dat je iets leert in je leven: wanneer je fouten maakt. Hij is iemand die niet bang is om alleen te zijn, om na te denken over zichzelf en over anderen. Iemand die duizenden wetenschappelijke zaken rondom het sterven wil onderzoeken, omdat dat kan. Iemand die niet bang is, ook niet bang is om dood te gaan. Iemand die de dood probeert in

zijn klauwen te krijgen, in plaats van dat ie zijn kop er af laat zeisen. En als daar een filosofie van de dood voor nodig is, nu, dan moet dat maar. Iedereen wil toch zeker wel weten wat er met je gebeurt als je dood bent? Uw Daan Dodeman legt straks transversale verbanden tussen tal van discipline's, zoals het de filosofie betáámt. Het denken als een netwerk dat op tal van onverwachte plaatsen verbindingen aangaat, en dan met name met de kwantumfysica. Er is slechts één werkelijk belangwekkend wetenschappelijk filosofisch onderzoek, "Such is Death" geheten, kortom, wordt het niet eens tijd uw en mijn (mystieke) kennis omtrent de Dood door middel van dit megaproject eens een beetje op te poetsen? U mag daarom blij zijn dat ik naar uw baantje solliciteer, alleen de honorering moet wat mij betreft een stuk hoger.

Daan Dodeman, Filosoof van de Dood

Bijlage: Levensloop.

87

Willemsen zit met rode oortjes met zijn laptop op schoot te luisteren naar het slot van het bijna-dood verhaal van Dodeman. Hij vergeet helemaal te typen, zo spannend is het naar het einde toe, wanneer Mortelmans als een naakte slak lang-

zaam afdaalt in de put, op zoek naar Dodeman. Eerder pijnigde hij reeds zijn hersens over het dwingende beeld van zijn eigen einde, hoe hij als een fakkel fel brandend voorover stortte vanuit de bovenste grot, pal voor de voeten van Mortelmans. Al te vaak voelt hij zich zo klein in het bijzijn van zijn meerdere, en soms heeft hij het gevoel dat hij het liefst in de grond zou willen zakken, zo nietig voelt hij zich nog. Hij kon zijn tranen nauwelijks bedwingen, zo aangrijpend vond hij het toen Dodeman hierover vertelde. De droom spookt meer dan ooit door zijn hoofd, hij staat voor een raadsel. Dodeman stopt met praten, doodmoe zakt hij terug in de kussens. Dan zwaait de deur open en een grote zwarte reus vult de ruimte met zijn enorme gestalte. Hij grijnst breed met een onafzienbare rij parelwitte tanden naar de passerende mooie Zamira, loopt op Willemsen af, en stelt zich aan hem voor als Raymond Charon, boezemvriend van de bedlegerige. “Hoe is het met hem, Doc?” informeert hij op fluisterton. “Hij leeft nog steeds? Volgens mij was Daan er helemaal aan toe om de pijp aan Maarten te geven. Maar Magere Hein wist hem toch weer een loer te draaien zeker? Lekker puh!” Willemsen klapt zijn laptop dicht, staat op, en brengt kort medisch verslag uit van de toestand van Dodeman, een toestand die gelukkig inmiddels enigszins gestabiliseerd is. Ineens staat hij als aan de grond genageld: onderaan de nek van Charon ziet hij een enorm litteken overdwers zitten, met

verse rulle randen, alsof iemand geprobeerd heeft het grote zwarte hoofd te scheiden van de enorme romp van deze beminnelijke man. Hij durft er niet naar te vragen, maar zijn stBarende blik is Charon niet ontgaan en hij legt hem even later uit dat hij in de bouw aan het werk was met een kettingzaag om dikke balken mee te zagen die nodig zijn voor de bekisting, toen hij struikelde en de nog draaiende zaag uit zijn handen vloog, op gevaar af hem te onthoofden. Hij heeft het nipt overleefd, maar hij heeft nog steeds last van nachtmerries waarin hij steevast zonder hoofd rondloopt. "Als een kip zonder kop, Doc!" Zijn bulderende lach is nog te horen op de gang. Terwijl Willemsen zich naar de kamer van Mortelmans spoedt om verslag uit te brengen van al deze wonderlijke gebeurtenissen, ziet hij nog net door het raam hoe Dodeman door Charon stevig omhelsd wordt. Dodeman betast aandachtig het litteken.

88

"Hoe zou het nu zijn met mijn Dodemannetje, hij zag er vanochtend al weer zo'n stuk beter uit dan gisteren. Ik heb nog verder gegrasduind in de oude archieven, wat een krankzinnig leven hebben we samen geleid. Altijd strijd en ruzie, Daan was nooit voor één gat te vangen en ik ook niet. Hoe vaak sloegen we elkaar niet de hersens in, om even later wild en woest te vrijen? Onze verhouding was

als die van twee steenbokken, we beukten elke dag op elkaar in. Als we samen de berg omhoog op klommen, namen we de meest onwaarschijnlijke sprongen. Daarin deden we niet voor elkaar onder. Altijd op weg naar een volgende top. Hij was geniaal, alles wat hij aanraakte werd van goud, alleen wie was – behalve ik, daarvan nog meer overtuigd? De Universiteit zeker niet. De filosoof Dodeman brak met alle vormen van ambachtelijk denken, hij leefde zich uit als filosoof van de Dood, die een groot taboe is. Als acteur maakte hij een tijdlang furore, maar het vak van kameleon verveelde hem spoedig. Al zijn goede programma-ideeën en uitstekende formats liet hij stelen door de vuige types uit de omroepwereld. Bankdirecteuren haalde hij het bloed onder hun nagels vandaan, om zijn megalomane projecten maar gefinancierd te krijgen. Als belegger wist hij zich alom gehaat te maken omdat hij de ineensstorting van het gehele financiële systeem als eerste vakkundig voorspelde. De huizen en kastelen die hij verbouwde waren eigenlijk meer decoratieve kunstzinnige projecten, hij werkte als een schilder met gelaagdheden, het waren stuk voor stuk geheimzinnig sferische kijkdozen, maar bouwechnisch was het allemaal zwaar knudde. Alles kon hij en pakte hij aan in zijn overvolle leven, maar niets deed hij werkelijk goed. Hij zou dat wel gekund hebben, maar had geen geduld om welk project dan ook echt goed af te maken, een

volgend project eiste alle aandacht al weer op. Zijn allergrootste project was ik, zijn onafscheidbare Isis. Ik heb hem lief, met alles wat in mij is, en dat heeft hem dag en nacht gefascineerd, dat er iemand was die iets in hem zag, die hem blind vertrouwde, die hem steunde bij alles wat hij ondernam. Hij verdwaalde in mijn doolhof. Ik sta immers in voor oneindigheid. Zelf ben ik gewend in raadselen te spreken, ik ben de Pythia, de alwetende. Ik heb vaak als een medium gefungeerd voor de boodschappen van de godheid. Mijn levenswandel is altijd onberispelijk geweest, onderworpen aan de meest strenge zuiverheidsregels. Ik fungeerde als doorgeefluik voor goddelijke raadgevingen. Vaak waren deze boodschappen cryptisch en vergde het de nodige inspanning om er daadwerkelijk een praktische raad uit te destilleren. Het ging daarbij om een autosuggestieve, hallucinogene trance-ervaring: ik stiet de meest onwaarschijnlijke onsamenhangende klanken uit, waarvan niemand iets begreep, maar waarvan Dodeman wist dat het een boodschap van de goden was. Ik fascineerde hem, omdat ik zo wijselijk orakelde en raaskalde. Ik kan namelijk voorbij het heden en verleden in de toekomst zien. Dat heb ik op Dodeman voor. Hij heeft aanvankelijk mij geprobeerd dingen te leren, maar ik laat mij niets gezeggen, zeker niet door een mens-kind als Dodeman. Ik ben van godstof gemaakt, een wereldwonder. Dodeman vereert mij, al zijn

leven lang, als godin en daarom baarde ik hem zijn godenzonen.”

89

1989. Het is het middaguur op de Pelopponnesos in Griekenland. De familie Dodeman heeft een bezoek gebracht aan het Orakel van Delphi. Vader Dodeman heeft al geruime tijd geleden de doorgaande asfaltweg verlaten, is willekeurig afgeslagen met de verlengde Landrover, rechtstreeks de bergen in, en rijdt nu reeds urenlang kris kras over willekeurige herderspaden. De wagen heeft gelukkig een tropendak, maar nog is het snikheet in de auto, de vier jongens, die eerst eindeloze kaartspelletjes hebben gespeeld, zittend aan het door Daan speciaal ontworpen tafeltje met de twee langwerpige bankjes achterin, jengelen nu al urenlang dat zij naar de zee willen, om te zwemmen. Isis en Daan hebben zojuist slaande ruzie gehad, Isis wil al een tijd even stoppen om te overleggen, zij zijn immers overduidelijk verdwaald. Daan tuurt al rijdend op een versleten kaart, hotsend en botsend draait hij als een bezetene aan het zware stuur, de ene heuvel na de andere passeert hun route, de wagen heeft al een paar maal vastgezeten, de motorkap voelde toen gloeiend heet aan, maar nu zet Dodeman dan eindelijk de wagen stil, en de brullende motor zwijgt. Daan en Isis, moegestreden, kijken verloren om zich heen.

Alleen het geraas van de krekels is te horen. Overal waar je kijkt zie je de woeste bergen, en de kale rotsen, afgewisseld door dorre bomen en het stoffige struikgewas. Het water is op, evenals het voedsel. De zon brandt het laatste restje energie uit hun poriën. Dodeman staart zwaar zwetend in de verte, de horizon trilt, hij heeft voor het eerst van zijn leven een soort zenitpunt bereikt, een kookpunt, waarop hij absoluut niet meer weet wat hem nu te doenstaat. Ook Isis puft en sist naast hem, zij stoot zoals wel vaker vreemde klanken uit. De kaart heeft hij dichtgeklapt. Hij probeert wanhopig zich te hernemen en zich te oriënteren op de zon, maar heeft geen idee waar zij zich bevinden, noch weet hij welke richting hij moet kiezen. De jongens liggen uitgeteld door de dorst achterin, de kleintjes leunend tegen de groten. Heel even dreigt Dodeman zich te laten meesleuren door een angstvisioen. Ineens klinkt een zacht gemekker. Een jong geitje springt vanuit de droge bosjes tevoorschijn, gevolgd door een kudde soortgenoten. Daan kijkt nog eens goed en ontwaart dan een stokoude man die tegen de stam van een boom ligt, en die hem streng aanstaart. Het gezicht van de man is getaand door weer en wind, en ineens realiseert Daan zich dat dit een herder moet zijn. Hij springt uit de auto en loopt op de man af. Heel langzaam komt de herder overeind, leunend op zijn staf. Daan probeert hem in het Oudgrieks en met handen en voeten

duidelijk te maken dat zij verdwaald zijn. Dan valt hem ineens het verhaal van Xenophon binnen, hoe die de Pelopponnesos overtrok met zijn manschappen en zij ineens vanaf een van de hoogste bergen de zee in de verte ontwaarden. Het viel te proberen. “Thalassa, Thalassa!” schreeuwt Dodeman tegen de man, en ineens maakt de herder een wijds gebaar met zijn staf en wijst in de goede richting, breed grijnzend. Achter die berg dus. Daan bedankt hem en holt opgelucht terug naar de auto. “Naar zee, naar zee!” schreeuwt hij over het geluid heen van de brullende motor. De herder roept echter nog iets en maakt duidelijk dat zij nog even moeten wachten. Langzaam maar zeker komt de oude man op hen afgestrompeld. Hij blijft stilstaan aan de kant van de bestuurder, kijkt door het open raampje van de een naar de ander en pakt dan ineens een veldfles met het zo kostbare water vanonder zijn versleten cape vandaan. Hij wenkt hen te komen, één voor één stappen zij uit. De fles gaat de kring rond, iedereen laaft zich aan deze godendrank, dan nemen zij afscheid. Isis wil een foto van hem met de familie maken en lachend stelt het groepje zich op rondom de oude baas die, zeer verguld met de hele situatie, nadrukkelijk in de lens kijkt als Isis afdrukt. De oude afgeragde maar immer trouwe Landrover stormt even later de hoge berg op, de laatste hindernis die nog genomen moet worden. Zij zwaaien net zolang

naar de herder totdat hij uit het zicht verdwenen is. Een valwindje uit de bergen steekt op, zij ruiken de zee al.

90

Dodeman heeft zojuist een heel geanimeerd gesprekje gehad met Charon, de diepdonkere alleskunner met wie hij talloze bouwprojecten heeft ondernomen en die in de loop van de jaren een heel intieme vriend geworden is, als Joe, leerling-verpleger, tamelijk stoer de IC binnen komt lopen met een mobiele schoonmaakunit en de vloer begint te dweilen.. Joe blijkt Charon te kennen van het boksen. Charon zegt dat hij weliswaar “een kop groter” is dan Joe, maar dat dit natuurlijk niets zegt over diens fameuze techniek. Charon en hij spreken af om binnenkort een keer een vriendschappelijke wedstrijd te boksen en Charon belooft plechtig dat hij bij die gelegenheid Joe’s “kop van zijn romp” zal trekken. De heren laten al snel lachend en elkaar baldadig stompnd Dodeman alleen, die met wijd opengesperde ogen nog een hele poos ligt te glimlachen. Mortelmans komt even later nog weer langs en die vertelt Dodeman over een andere patiënt die vannacht op de IC is binnengebracht, een zekere Vloetgraven, en hoe die bij een vreselijk ongeluk tijdens een bergbeklimming vrijwel helemaal ontveld is geraakt, maar ook op wonderbaarlijke wijze een en ander toch

overleefd heeft. Iets later. Dodeman heeft nu Forester, zijn overbuurman, op bezoek. De kolonel, zit blakend van gezondheid aan het ziekbed, en verhaalt over de regio waar hij op doevakantie geweest is. Met een vlot een wild kolkende rivier afzakken, bergklimmen, op een smal rotsplateau overnachten, de kolonel is er nog helemaal vol van, dit alles was echt iets voor hem. Zijn vrouw maakt het ook goed, die goeie ziel is thuisgebleven, dat was toch niks voor haar. De kolonel laat Daan foto's zien van een enorme grot daar in de buurt die tevens beroemd is om zijn grote vleermuizen, die met duizenden tegelijk aan het plafond hangen en soms onder woest gefladder uit je hand eten. Als de kolonel verhaalt hoe één zo'n rotbeest hem probeerde te pikken, pakt Dodeman zijn hand, de tranen staan hem in de ogen.

91

Avond. Het is al vroeg donker en er heerst een zekere rust op de Intensive Care, ook al is het opnieuw bezoekuur. Buiten is de harde wind eindelijk gaan liggen, en ook hierbinnen is het doodstil. Zamira maakt zich gelukkig drukker om de nieuwe patiënt, Vloetgraven, die gevilde, dan om mijn Dodemannetje. Ik zag hem echt een paar maal naar haar loeren, dat hij zo op haar kickt! Ik zit nu eindelijk vredig aan het bed van mijn liefste

Daan, die zich starend naar een DVD met oude afleveringen van Keek op de Week dood lag te ergeren aan de Mannetjesmakers, - het boek van Mortelmans over bijna dood ervaring vond ik trouwens onder Dodemans kussen. Ik heb die prachtproducten overigens allemaal stiekem in mijn tas gestopt om die straks mee naar huis te nemen, dat is immers allemaal helemaal niet goed voor mijnheer zijn arme hart. Ik sta op het punt Daan het schitterende verhaal te vertellen over die herder in Griekenland, aan de hand van de door mij in het archief gevonden meegebrachte foto. De deur gaat echter ineens open en een keurige mijnheer komt binnen die zich in het Amerikaans voorstelt als Harry Trueman, FBI. Hij zet uiteen dat hij al jarenlang gejaagd heeft op Dodeman, dat mijn Daantje onder arrest staat, onder beschuldiging van het aftappen van uiterst geheime informatie middels zogeheten teleportatie. Met name een programma met de codenaam X/DN-plus/-future kan rekenen op de speciale belangstelling van de FBI. Door een glimp van de zaal deur die nog open staat zie ik nog net hoe op de gang een door mr. Trueman gedurende het kruisverhoor consequent "die lieve Amanda" genoemde bloedmooie dame met kille ravenzwarte ogen een aantal agenten in burger voor de deur van de IC posteert.

LIJST van ALLE MULTIMEDIALE PRODUCTIES: VIDEO PRODUCTIES

AAN GENE ZIJDE

Videoproductie in 30 delen

Volledige afspeellijst 1 - 30 afleveringen op: _

<http://www.videotheater.nl>

Onemanshow die in het hiernamaals speelt in 30 afleveringen.

De hoofdpersoon van de toneelroman 'Aan gene zijde' is een man met een multiple personality syndroom: hij bestaat uit maar liefst 25 personificaties!

Het verhaal speelt zich af in het hiernamaals. Deze tragi-komedie zit vol verwijzingen naar de actualiteit, zoals bv de totalitaire financialisering van de samenleving, opkomend fascisme, maar ook naar geschiedenis. Er worden tal van filosofische uitstapjes gemaakt. Al met al is het een rocky horrorshow, met veel satirische en soms zelfs satanische issues. Onontkoombaar gaat het tenslotte ook over de dood..

Citaat uit de reactie van Johan Reyniers,
dramaturg Toneelgroep Amsterdam :

'..Je toneelroman is een formidabele krachttoer. Hij is Dantesk omdat hij zowat elke problematiek aankaart die in de wereld van vandaag van belang is. Rabeliaans in de uitbundigheid van taal en dialogen. Boschiaans als schildering van een infernale wereld die alle kanten opschiet. Hij herinnert aan het middeleeuwse narrenschip en de stoet van dwazen.'

'De boeiendste passages vind ik die waarin de verbeelding een vrije vlucht neemt zodat personages en verhaal een metafoor worden die de concrete werkelijkheid overstijgt.'

Welkom op het Feest van de Dood..

1- 30 afleveringen:

Afl 1 Filos over : Kosmos, hiernamaals, dood, zelfdoding, vrije wil.

<https://youtu.be/I2gKdQJkqEo?si=7SInSx76ln4DFsZW>

Afl.2 Filos introduceert Lava, zijn liefde, zijn partner.

<https://youtu.be/67DBNVEWYx4?si=NInSaHS1a43IO-u5>

Afl 3 De 1e gast: bastaardzoon Mars doet zijn intrede, daarmee extreemrechts.

<https://youtu.be/jMrwJLBIkpU?si=CvxGHm0SZlthf2l>

Afl 4 Twistgesprek tussen Filo en zoon Mars, hjet anti-fascisme van Filo

<https://youtu.be/nS97rGfrHH8?si=Qnb8zai-XUrKt3VH>

Afl 5 Filo en Lava botsen nu beiden fel met eigen zoon over racisme en fascisme

<https://youtu.be/wUF6wjVWg-o?si=WA-pJm7rt25R5WKb>

Afl 6 De volgende gasten Heidi und Peter en hun biologisch dynamisch bedrijfje

<https://youtu.be/gAmwMpe4b30?si=7Lc2MZEuTEXhiMLo>

Afl 7 Het biologisch dynamisch echtpaar klapt uit de school over hun verleden

<https://youtu.be/C994MCRlguA?si=o0SOJwTPxpRpqe9C>

Afl 8 Vriend van Filo, Econoom Pieter legt het es even haarfijn uit allemaal.

<https://youtu.be/v1iUmVbRMMw?si=m1UiyColr5PZzdvC>

Afl 9 Lollipop, liefdesexpert en minnares vban Filo doet haar intrede

https://youtu.be/WsNviDUArI8?si=uLqA2Y2_p9aYDLsm

Afl 10 Steensma, ooit verzetsman WO II, aan het woord.

https://youtu.be/_ym6BnIXSUY?si=AO7Vov5ehWbILljm

Afl 11 Woedeaanval van echtgenote van Filo,
Lava, zij is strontlazarus.

https://youtu.be/MEeLHjK60Zk?si=yU_ejJrdQfxbdZv9

Afl 12 Entree studiegenote van Filo, de neurologe
Sahra

<https://youtu.be/EacSrrCmzXE?si=tT3LYiGRCl4gS3X1>

Afl 13 Polleke Platoon, politiek filosoof doet zijn
intrede

<https://youtu.be/5Br6EYKSsU0?si=MqmeVaXqrmNVDmrJ>

Afl 14 Jeroen Bosch stelt zich voor, kunstenaar

<https://youtu.be/bEtNMOMx62A?si=CKISD3oxnvezysVL>

Afl 15 Maffiabaas de Don is ook van de partij

https://youtu.be/iLtnKaxbSA0?si=z9dxcOs1BB_0fhLz

Afl 16 Duvelstoejager, oftewel Satan is er ook

<https://youtu.be/0OkLVmGhCbg?si=WQtSTE6o2qr31m8s>

Afl 17 Filo geeft een staaltje ware filosofie weg

<https://youtu.be/TEB-Y4C9FI0?si=Yv67cBxG4HVWjqUp>

Afl 18 Stanis Lawski doet zijn intrede

<https://youtu.be/SGP842PRNU8?si=2vgK3dKh9HJd9zoS>

Afl 19 Nestor interviewt de jonge Filos

https://youtu.be/gXEZxVXUT6A?si=Z_FtNuMHjb1s3BtP

Afl 20 Moslima Nedreth doet een buikdansje..

<https://youtu.be/gXEZxVXUT6A?si=X-XAIQ1Kgzip-0Pp>

Afl 21 St. Antoine de Exupery vliegt er op uit.

<https://youtu.be/aFgQHm46QkQ?si=oExam0u8G15EGEPA>

Afl 22 Celia, hulp in de huishouding, doet een boekje open.

<https://youtu.be/UzViw61vXHg?si=vzeA-Z3n1kqdVdmr>

Afl 23 Dora, psychiatrisch arts, klapt uit de school.

<https://youtu.be/l0BxiGYrJbA?si=sYHf9fYz3bwm8ZKA>

Afl 24 Albracht, auteur toneelroman, doet zijn zegje.

<https://youtu.be/IPGBOLxROQg?si=phnmkVIPdrAoFPCK>

Afl 25 Dr. Schuwe en diens spreekwoorden.

<https://youtu.be/5mtHFjPqtNw?si=rQJH3fuKLhpZQSiw>

Afl 26 Kleinzoon Filos redt zich wel.

https://youtu.be/EOU7WTjj664?si=c7_M7snhHalUzV7f

Afl 27 Brownie komt dansend verhaal halen bij Mars.

https://youtu.be/M7_tOGTU-bl?si=ZuIPdDAH9tymjh5M

Afl 28 Jopie Doerak legt uit wat sociocratie is.

https://youtu.be/x-W5S_cB8yk?si=7Q6Y7-tzxJpF92-r

Afl 29 Wij, Oranjes..Willem Alexander heeft een paar biertjes teveel op.

<https://youtu.be/6CAOJNJbqCQ?si=nb9YK68eHVABghoy>

Afl 30 Apotheose, het slot van het Feest van de Dood.

<https://youtu.be/0XQtMk-m4k0?si=1ukh2FhRj2RzuVsm>

DRIE X DRAMA:

Televisiedramaproducties uitgezonden door NPO

Ondergangen - familievete

<https://youtu.be/0OChH8Vecd8?si=A7up9HDdW1inpXEm>

Dansen wij vanavond?

<https://youtu.be/lor5Q0efzKc?si=NkEn2nEKSj7mDVM5>

De Werking - werkeloosheid leidt tot..

https://youtu.be/ah3R6w_Hh7Y?si=dr5YrXeV9SMBCZ4L

VIDEOPRODUCTIES - DIVERSE LOSSE ITEMS

INTERVIEW

Salto Rutger W. Weemhoff 1985

https://youtu.be/eiOv-dyYLrc?si=CWuAU_hOpbJwBjhf

ROMAN DODEMAN

Tekstlezing Dodeman, ingesproken door de auteur

<https://youtu.be/HxsZ2Mnbqgg?si=3Lrp-wWwNJDqdw8u>

ROMAN DE OERHOER

Tekstlezing De Oerhoer, ingesproken door de auteur

<https://youtu.be/bXG-TGSc3KU?si=wBpB7hG59Cx4snj8>

DE RODE HOND politieke satire

My name is Simon

<https://youtu.be/fX9DIS8h6vc?si=nNdsNKzYw3WZ6nP7>

Who am I?

<https://youtu.be/A3XxviTMJ84?si=8KM5PWi105dg5uIV>

Fitness

[https://youtu.be/0elb-
inv9Pk?si=U79mriepPJDuRpWf](https://youtu.be/0elb-inv9Pk?si=U79mriepPJDuRpWf)

Marlborough Man

[https://youtu.be/E09mDQ0Hff0?si=78aWMTM335
AaRNv-](https://youtu.be/E09mDQ0Hff0?si=78aWMTM335AaRNv-)

The Fucking Frog

[https://youtu.be/6nzsV9XsoPM?si=c09ijMhsuJtQ5
SA](https://youtu.be/6nzsV9XsoPM?si=c09ijMhsuJtQ5SA)

Red Dog is getting his ultimate tattoo

[https://youtu.be/gdRz5iJwQbw?si=vIG9NNpbAnO7
KC9X](https://youtu.be/gdRz5iJwQbw?si=vIG9NNpbAnO7KC9X)

Compilatie Satire De Rode Hond politieke satire,
een toetje van langere video: met 70 typeringen!

[https://youtu.be/dMYW_hyHdkg?si=3kgWys69Ny6
92Juz](https://youtu.be/dMYW_hyHdkg?si=3kgWys69Ny692Juz)

AUDIO PRODUCTIES

DOODSLIEDJES gezongen door de auteur:

O cessate

https://youtu.be/ZEwOhMw6MDg?si=2RBndFyMqlAe_tW0

Am Abend

<https://youtu.be/3CViMVFhHNo?si=ETSIlr053FZqt07Y>

Der Tod und das Mädchen

<https://youtu.be/D5gnrf94gGI?si=fLYaftEOcx4YvUk>

Der Wegweiser

https://youtu.be/7qzyfuiNat0?si=gil4jcTXf_7VF_r1

Komm süßer Tod

<https://youtu.be/XbEI0cgXJnU?si=vll571TptTam65Og>

Der Erlkönig

https://youtu.be/zGm_Aj2SNxw?si=TIq79lpRVwXwMA7I

Litanei

<https://youtu.be/JeTLgkDMJ44?si=PoX9xg0hMZQaud57>

Joh mammo dado

<https://youtu.be/toQnPVp7FN4?si=Tmsx3dKsC6QdzPD7>

I only want to say

https://youtu.be/4u2Wxz-pCXQ?si=PZU38-DwJ4slQ5_i

Toetje

<https://youtu.be/3p3xUeBJJvc?si=OROsS8dctKEOkvyc>

DE DRENKELING 15 x audioproducties

Sonnettencyclus, afgewisseld met 15 monologen, ingesproken door Rutger Weemhoff, geluidscollage van Frank Gustafson.

In vijftien fragmenten wordt u meegenomen op een 5 uur durende tekstuele tour-de-force in een meditatieve stroom van woorden: de als een symfonisch muziekstuk klinkende gedachtestroom van een drenkeling. Het onderbewustzijn van deze drenkeling doet in al zijn gelaagdheid ook uw gedachten kolkend stromen.

U betreedt een geheel eigen wereld, het universum van een kunstenaar:

De Tederheid

<https://youtu.be/LruvKYoHmuc?si=CFW61t7pWrMQHVR3>

De Verliefdheid

https://youtu.be/hZgNykaU3n8?si=6VRDOFhFYHZe_vbK

De Liefde

<https://youtu.be/5RDHB6Gblk0?si=ljxgDbJRBF17wOql>

De Vreugde

https://youtu.be/uAWilq8ckc4?si=bs-bFKNpy30_avFW

De Hysterie

<https://youtu.be/b8h7V6S49jo?si=eFXka97fwgTPJ-Kk>

De Wellust

<https://youtu.be/vYxk3b9nTxU?si=UO2TuyuXOMhBUXv->

De Woede

<https://youtu.be/Mj3a3LJPRmA?si=WBGiXjPTzu5aeYuz>

Het Verdriet

<https://youtu.be/aF0Q3MeUsqg?si=BaQYigTy5-lKnopJ>

De Uitzinnigheid

<https://youtu.be/GtTS0cdbLys?si=2ozJlXWGFkyi6dtR>

De Haat

https://youtu.be/yZF1gCa5rVk?si=yQ7_GuF56Sg7gZ3l

Het Verlangen

<https://youtu.be/ZPfOrrQrzEM?si=NZpDwcYZBTS hl-DW>

De Wanhoop

https://youtu.be/ErNCbeeb04QE?si=uth-N3PnyJ4_1XWO

De Angst

<https://youtu.be/V4mqseU3AX0?si=2jD6tT8MMX9JuDO0>

De Waanzin

<https://youtu.be/34ITfksLprM?si=7Noc1Onx07mY6sd4>

De Verwondering

<https://youtu.be/y7ZG9IMW39g?si=bt8O0Uqv5bJIEVLQ>

POËZIE audio-producties

Emoties

https://youtu.be/4-UI46Px_BE?si=qJ1ol_eWiyGBADtC

Meeslepende bundel met vijftien sonnetten over uiteenlopende emoties als: Tederheid, Wellust, Woede, Wanhoop, Haat, Verwondering en nog meer. Ingesproken door auteur Rutger W. Weemhoff, afgewisseld met geïmproviseerde muziek, door hem vertolkt op piano.

Waterlandcyclus

<https://www.youtube.com/watch?v=tp6F3g0QLEs>

Ten noorden van Amsterdam ligt het unieke gebied Waterland. Op deze opname beluistert u inspirerende gedichten over dit merengebied, waar de auteur reeds lang een deel van het jaar woont en werkt. De auteur spreekt zelf de teksten in, afgewisseld met door hemzelf gecomponeerde, op de piano uitgevoerde muziek.

Manicyclus

https://www.youtube.com/results?search_query=Manicyclus+gedichten

Eenvoudige gedichten, ingesproken door de auteur, over het middelste schiereiland van de Peloponnesos: Mani. De auteur heeft zich laten

inspireren door de cultuurhistorische impact die dit schiereiland in de loop van de jaren op hem heeft uitgeoefend. Afgewisseld met door hem zelf gecomponeerde en op de piano uitgevoerde muziek.

BIBLIOGRAFIE

Rutger Willem Weemhoff

ROMANS

[De Oerhoer](#) > schelmenroman

De Oerhoer is een schaamteloos obscene en tegelijkertijd hoogst spiritueel boek. Deze schelmenroman over het eigentijdse elitebordeel Paradise Now biedt de lezer een satirische blauwdruk van ons apocalyptische tijdsgewricht. U wordt meegenomen in een woeste literaire achtbaan die uw wereldbeeld voorgoed doet kantelen. Bunga, bunga!

[Dodeman](#) > misdaadroman

Kroniek van een bijna-dood ervaring. De revolutionaire activist Dodeman wordt gezocht door de FBI, de roman verhaalt zijn geschiedenis, zijn avonturen, zijn achtervolging, zijn strijd op leven en dood. Een eigentijdse roman over een gewelddadige en uiterst controversiële figuur, die toch de harten van de lezer weet te stelen. Sensationeel, bloedstollend en spannend. Met wiskundige precisie vallen alle legstukjes van de puzzel uiteindelijk in elkaar.

Persona non grata > avonturenroman

Deze op ware gebeurtenissen gebaseerde roman beschrijft het levensverhaal van de frivole dr. Eduard Kommer. Zijn montere levensmotto was: vrij mijn koers. Met zijn vrijgevochten levenswijze was hij zijn tijd ver vooruit. Enerverende issues in dit boek: zijn jeugd in Indië, zijn studie medicijnen in Utrecht, roeien, huwelijk, tweede wereldoorlog, actief in het artsenverzet, zijn verre reizen als scheepsarts, de diepe hartstocht voor zijn concubine, zijn scheiding, nogmaals Indië, familieperikelen, wanhoop en dood.

Aan gene zijde > toneelroman

De hoofdpersoon van deze toneelroman lijdt aan een multiple personality syndroom en bestaat uit maar liefst 25 personificaties. Stuk voor stuk passeren deze de revue in deze tragikomische vertelling, die zich afspeelt in het hiernamaals, aan gene zijde. Al met al is het een rocky horror show, met veel satirische, soms zelfs satanische issues. Deze grimmige toneelroman zit vol verwijzingen naar de actualiteit, zoals de totalitaire financialisering van de samenleving, opkomend fascisme, worldwide, maar ook naar verborgen geschiedenis en mystiek. Er worden tal van filosofische uitstapjes gemaakt over bewustzijn en moraal. Tenslotte gaat het ook over gemankeerde liefde en de stille dood.

KORTE VERHALEN

Appetijt

In een keur van korte en langere verhalen beproeft de schrijver talloze recepten: thriller, filosofisch discours, reisverhalen, beschrijvingen van magisch-realistische gebeurtenissen, u wordt als lezer steeds verrast door weer een geheel nieuw genre. De auteur heeft dit boek aan zijn eigen vier zoons opgedragen.

NOVELLES

Adam en Heva

> novelle

De auteur neemt u mee in een eigentijdse, mythologische novelle. Kroniek van een Verbond. Een oud religieus verhaal, opnieuw verteld: de mens in wording, verscheurd door goed en kwaad..

De Bus van heden naar verleden

> novelle

Deze novelle ontmythologiseert de Bevrijding. In het heden rijdt een touringcar naar het voormalige Kamp Dachau met een groepje voormalige NL-verzetsstrijders op hoge leeftijd, politieke gevangenen van de Gestapo destijds. Deze reis maakt herinneringen los aan de tocht die zij in '45 na de bevrijding van het kamp als overlevenden ondernamen vanuit Dachau met een gammele Amerikaanse legerbus, retour naar het

recentelijk bevrijde Holland. Een reis die bepaald niet vlekkeloos verliep. Dat laatste geldt trouwens ook voor de busreis die in het heden gemaakt wordt. De beide busreizen vormen zo een spannende mix van vergankelijkheid en actualiteit.

De Mensen van de Buitenwereld

> novelle

Kroniek van een kinderleven.

In een huisgezin van louter exact geschoolde, doch gevoelsarme ouders doen zich problemen voor. De oudste zoon des huizes blijkt het kind van de huisvriend te zijn. Deze is ontwerper van attracties van De Efteling. Het sprookjespark speelt een belangrijke rol in dit verhaal, dat verteld wordt vanuit het perspectief van het jongste kind in het gezin. Deze gevoelige jongen speelt het spel van de volwassenen niet mee. Hij weigert de stap naar de wereld van de Grote Mensen te maken. Hij speelt zijn eigen spel, in de Efteling of..

KINDERBOEK

[Koetjes en Kalfjes](#) > kinderboek

Deze bundel met dierenverhalen voor vaders en hun zonen (vanaf tien jaar) bevat een reeks spannende vertellingen. Deze spelen zich af in verschillende landen, met telkens een ander dier in de hoofdrol. Thematisch sluit dit boek naadloos

aan op de leefwereld van jongens vanwege zijn eerlijke en soms harde inhoud. Daarom is het boek ook zeker voor hun vaders interessant.

GEDACHTEGOED

www.FilosofievandeDood.nl

> populair-wetenschappelijk werk

Het allereerste boek van Rutger Weemhoff is een werk met tal van lichtzinnige filosofische analyses omtrent alles wat met de dood te maken heeft. Dit zeer persoonlijke boekwerk heeft niets academisch: het is als een rijke rivier van filosofische ideeën, nieuwste ontwikkelingen op het gebied van de neurologie, diepzinnige inzichten in een mogelijk kwantum fysisch te bewijzen hiernamaals. Het legt bovendien talloze dwarsverbanden tussen wetenschap en kunst. Een must voor iedere zoeker naar waarheid. Deel I
Engelse vertaling: binnenkort op verzoek verkrijgbaar.

De Vrije Wil en de Hongerstaker

>Wetenschappelijk discours, wij zijn meer dan onze hersens.

Gedachten

> essays

Aforismen, redematies, boude beweringen, essays. Met onder meer: inleidingen op de filosofie van de dood, modern fascisme, de vrije wil en het toeval, kunst, integratie, en diepte-analyses m.b.t. de internationale politiek.

ESSAYS, BRIEVEN en BLOG

[Hilarische Historie van een Herrenhaus](#) > verzamelbundel met literaire allerhande. Korte verhalen, essays, artikelen, gedichten, polemieken.

[Mijn Brieven 1, 2, 3](#)

> trilogie in briefvorm

Trilogie over ons apocalyptisch tijdsgewricht. Dagelijks schreef de auteur talloze brieven en ging in dialoog met o.a. BN-ers, columnisten, hoofdredacteurs, schrijvers, wetenschappers.

[Het Blogboek van Partout](#)

> columns

Jarenlang heeft het scherpe penntje van Rutger Willem Weemhoff onder het pseudoniem Partout de actualiteit op de korrel genomen, onder andere op het Volkskrant blog. Een selectie van deze columnist doet uw bloed weliswaar soms koken, daar staat tegenover dat u vaak over de grond kronkelt van het lachen. Harde satire!

TONEEL/SCENARIO'S

Toneelstukken

De bundel Toneelstukken bestaat uit Victoria, De Emotionelen en De Zelfmoordenaar

Victoria eenakter

Victoria is geschreven bij wijze van leerstuk voor het vierde jaar van de Toneelschool, over een medeleerling die komt te overlijden. Wat maakt dat los bij haar leeftijdgenoten?

De Emotionelen avondvullend stuk

De Emotionelen is een avondvullend stuk voor twee acteurs, in 30 verschillende rollen. Tal van emoties worden nu eens teder, dan weer fel getekend. Oude mensen, een stel pubers, God en de Duivel, een clownsvader en zijn zoon, een rechercheur en een terrorist, - een reeks van de meest uiteenlopende duo's passeert de revue.

De Zelfmoordenaar avondvullend toneelstuk.

Op het moment dat hoofdpersoon Isak na jaren zover is dat hij de daad bij het woord wil voegen en iedereen van zijn geliefden heeft uitgenodigd om voorgoed afscheid van hem te nemen, gaat de loop der gebeurtenissen met hem aan de haal..

Scenario's

De bundel scenario's bestaat uit De Spermadonor en Dood doet leven

De Spermadonor > korte telefilm

Het is een tragikomisch scenario voor een telefilm, het onderwerp spreekt voor zich. Een man vindt na tientallen anonieme bevruchtingen zijn echte liefde.

Dood doet leven > filmscenario

Het is een scenario voor een speelfilm, geschreven i.o.v. van het Filmfonds. Een touringcar reist naar het voormalige kamp Dachau, met daarin een groepje verzetsmensen van allerlei pluimage. Deze reis maakt herinneringen los aan de tocht die zij destijds ondernamen met een gammele Amerikaanse legerbus vanuit Dachau naar Holland, na de bevrijding. Een reis die destijds bepaald niet vlekkeloos verliep. Evenals de bustocht in het heden trouwens. Dit verhaal ontmythologiseert de Bevrijding.

POEZIE

Emoties

> dichtbundel

De bundel Emoties bestaat uit 3 delen Emoties, Waterlandcyclus, Manicyclus.

Emoties

In Emoties wordt u via 15 meeslepende, emotionele sonnetten door de dichter meegevoerd in een reeks passionele gebeurtenissen, die alles te maken hebben met een grote, helaas mislukte liefde.

Waterlandcyclus

Verder bevat deze bundel de Waterlandcyclus: jarenlang woonde en werkte de dichter in het prachtige Waterland, het merengebied boven Amsterdam. Woerden en moddergaten, maar ook bloemenveldjes en ijsvisioenen.

Manicyclus: tenslotte bevat deze bundel ook nog de Manicyclus. Een deel van het jaar woont en werkt de dichter op het prachtige schiereiland Mani, de middelste vinger van de Peloponnesos. Torenhuizen en vijgenbomen, herders met geiten en goddelijke vergezichten. Het is alsof u droomt, zo mooi is Mani.

Daar komt de bruid

> gedichtencyclus

In een vrije reeks gedichten gaat de dichter in deze bundel eerst terug naar zijn jeugd, proeft opnieuw van de vrijheid als jonge man, maar stuitert uiteindelijk via hartstochtelijke liefdes op de harde rotsen van ouderdom en dood.

Gedichten voor de slapelozen

> dichtbundel

In deze bundel doet Rutger Weemhoff als dichter op heel uiteenlopende wijze poëtisch verslag van zijn binnen- en buitenwereld.

De Drenkeling

> experimentele tekst

De Drenkeling omvat in 15 fragmenten een 4 uur durende monoloog. Telkens voorafgegaan door 15 sonnetten, wordt u meegenomen in een meditatieve stroom van teksten: de als een muziekstuk klinkende gedachtestroom van De Drenkeling. De zee van het onderbewuste van deze drenkeling doet in al zijn gelaagdheid ook uw gedachten kolkend stromen. U betreedt een geheel eigen wereld, het universum van een kunstenaar. Voor de geluidscollage tekende de Deen Frank Gustafson. Attentie: ook op verzoek bij Uitg. Partout verkrijgbaar als audiotour.

3 x METHODISCHE HANDBOEKEN:

LEREN ACTEREN

[Leren Acteren](#) (ringband) > handboek
Rutger W. Weemhoff was jarenlang zelf actief als acteur in het theater en op televisie. Leren Acteren is een studieboek voor allen die zich professioneel met theater bezighouden. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. De eerste helft van het boek bevat een beknopte theoretische onderbouwing over het acteren. Maar juist door de 170 oefeningen is het vooral ook een heel bruikbaar handboek voor de praktijk. Methodisch en stap voor stap: een must voor elke acteur! Zie ook: [Leren Acteren voor de camera](#) en [Docent Drama met camera](#) van dezelfde auteur.

[Leren Acteren voor de camera](#)

> handboek (ringband)
Over alle aspecten van het leren acteren voor de camera, ten behoeve van professionele acteurs. De eerste helft van het boek bevat een beknopte theoretische onderbouwing over het acteren voor de camera. Juist door de 175 oefeningen is het ook een heel bruikbaar handboek voor de praktijk. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. Methodisch en stap voor stap, in handige ringband. Een must voor elke acteur voor de camera. Weemhoff schreef ook de handboeken: [Leren Acteren](#); [Docent Drama met camera](#).

Docent Drama met camera

> handboek (ringband)

Over alle aspecten van het lesgeven met behulp van de camera, ten behoeve van professionele docenten drama, inclusief oefeningen. Methodisch en stap voor stap, in handige ringband. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. Een must voor elke docent drama met een 'beeldende' visie! Dit boek stelt zich ten doel de docent die met camera wil werken te professionaliseren. Allereerst zijn in dit boek een aantal hoofdstukken gewijd aan filmtechniek. Dan volgen tal van hoofdstukken uit de praktijk. Denk hierbij aan inzet van de camera als een didactisch hulpmiddel bij spellessen en projecten in het onderwijs, in dit boek toegespitst op verschillende leeftijdscategorieën. Of aan de inzet van de camera bij een spelproductie met beginnende of gevorderde amateurs. Denk ook aan de ondersteunende inzet van de camera bij een specifieke doelgroep, bijvoorbeeld gevangenen. Je kunt ook de camera gebruiken voor het realiseren van een professionele dramaproductie, uit te zenden door de (lokale) televisie. Zie ook de handboeken: Leren acteren, Leren acteren voor de camera van dezelfde auteur.

Alle verdere info treft u op:

www.uitgeverijpartout.nl

BOEK EEN BOEK
BIJ PARTOUT

© 2026